

Cô vợ Bồ Tròn

Tiểu Đào

CONVERTER: NGOCQUYNH520

EDIT: SURI2012

Cô vợ bỏ trốn

~*~

Tác giả: Tiểu Đào

~*~

Converter: ngọcquynh520

~*~

Edit: SURI2012

~*~

Nguồn: <http://diendanlequydon.com>

<http://tieulun.hopto.org>

~*~

Làm ebook: **Hoàng Phủ Vũ Nguyệt**

Mục lục

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

Giới thiệu:

Theo mẹ tái giá, ngày đầu tiên bước vào cửa Kiều Minh Hạ đã phải chịu khổ bởi người anh trai mới ghét bỏ cô.

Anh ta không chỉ coi thường ý tốt của cô mà còn chê cười, hơn nữa còn đe dọa cô.

Đối mặt với sự lạnh lùng của anh ta, cô quyết định nhẫn nại thuyết phục.

Nào có thể biết được, tên đàn ông tồi tệ này lại tổn hại đến luân lý đạo đức.

Chẳng những cường hôn cô, còn bắt cô trở thành người phụ nữ của anh ta.

Tịch Mộc Thức Minh anh dám thề: cho đến bây giờ cô không phải em gái của anh.

Mẹ anh vì uất ức mà chết, làm sao anh có thể tiếp nhận hai mẹ con bọn họ.

Mà đứa con gái riêng kia lại muốn dùng sự ôn nhu dịu dàng tới cứu gia tộc hắc đạo bọn họ.

Nực cười! Con gái của hồ ly tinh sao có thể là thiên sứ chứ!

Vậy mà, sự đơn thuần, thiện lương của cô lại khiến anh có chút động lòng.....

Không thể! Đối với bọn người xâm nhập này, anh tuyệt đối không thể mềm lòng...

Chương 1

Trên chiếc xe danh tiếng xa hoa màu đen, Kiều Minh Hạ lại một lần nữa đảo mắt quan sát mọi người ngồi trong xe, bao gồm có mẹ cô ngồi bên cạnh, người lái xe và vị trợ lý cấp cao, cảm thấy không thú vị liền quay ra nhìn phong cảnh ngoài cửa xe.

Vừa rồi lúc đi theo mẹ vào sân bay Narita thì cô vẫn liên mồm dùng tiếng Trung hỏi lung tung hết cái này đến cái kia, không nghĩ tới lại khiến mẹ nhìn cô với ánh mắt không vui.

“Từ hôm nay con mang họ Tịch Mộc chứ không phải họ Kiều nữa, nhớ chưa?” Ủy Tử dặn đi dặn lại cô.

Cô gật đầu một cái đáp lại kỳ vọng tha thiết của mẹ. Cô cũng biết cuộc sống sau này sẽ thay đổi 180 độ.

Nhưng cô không thể quên sạch khoảng thời gian 13 năm trước a!

Đã hơn một giờ kể từ lúc rời sân bay mà mọi người vẫn một vẻ trầm mặc như vậy, không phải là buồn bực đến chết sao?

Cô biết bây giờ bọn họ đang đến Kyoto, một cố đô nổi tiếng của Nhật Bản. Nhưng lần này không phải cô đi du lịch, cũng không phải đi nghỉ mát mà là đi định cư, bởi vì mẹ muốn tái giá với một người tên là Tịch Mộc Nhất Chi Trợ, về làm vợ kế của người đó.

Tên mẹ rất đẹp, gọi là Ủy Tử. Từ nhỏ đến lớn cô cảm thấy cha mẹ đều “tương kính như tân”, không quá mức nồng nhiệt. Ba năm trước, cha cô vốn là bác sỹ trong tổ chức nhân đạo MSF (Bác sỹ xuyên biên giới - Medecins Sans Frontieres) sang Châu Phi rồi mắc bệnh mà qua đời, cho nên bây giờ mẹ tái giá rồi đem cô đến Nhật Bản.

Tuy còn nhỏ nhưng cô biết cũng không ít. Lần trước mẹ nói cho cô cha dượng cô Tịch Mộc Nhất Chi Trợ là đại gia tộc trong giới kinh

doanh, hai phái hắc bạch đều phải kính trọng gia tộc Tịch Mộc vài phần...., đến đây cô sẽ có thêm một chị gái và ba anh trai. Đây mới là điều làm cô cảm thấy tuyệt diệu nhất!

Cô là con một, vẫn muốn có thêm anh chị em làm bạn, không phải bây giờ đã có rồi sao, trong lòng bèn đặc biệt trông đợi! Cô nhất định phải cùng anh chị em sống chung thật tốt, cùng nhau học tập, cùng nhau nói chuyện phiếm.

Nghĩ đi nghĩ lại, cô đột nhiên cười ra tiếng.

Úy Tử thấy lạ hỏi con gái: “Sao vậy?”

Minh Hạ mạnh mẽ lắc đầu. Làm sao cô có thể nói với mẹ vì sắp có anh chị em mà cười trộm đây?

Lại trầm mặc một hồi lâu, đến khi xe đi vào một đình viện thật lớn, cô cực kỳ hưng phấn mà kêu lên: “A! Đến rồi”.

Cô nhanh chóng nhảy xuống, hít thở sâu mấy cái.

Không khí trong lành thật tốt a! Trên xe chật chội, không khí không được tuần hoàn khiến cô cực kỳ khó chịu, nhưng chưa được năm giây, mẹ ở phía sau lập tức kéo cô đến bên cạnh, quở trách: “Minh Hạ, sao lại không có quy củ vậy!”

Cô bĩu môi nói: “Con hóng mát một chút cũng không được sao? Vừa rồi ở trên xe thật khó chịu mà!”

Úy Tử tức giận, lại dặn dò con gái: “Minh Hạ, ở nơi này là người mới đến, phải ngoan ngoãn nghe lời mới có thể hòa thuận với anh chị em. Chỉ cần con ngoan ngoãn thì con sẽ là ngũ tiểu thư có thể kêu mưa gọi gió, vô cùng uy phong.”

“Con đến đây không phải để thể hiện uy phong mà!” Trực giác cho cô thấy, đáp án này là tốt nhất.

Cô không thích mẹ dặn dò như vậy, cảm thấy như vậy là dối trá. Vì để cho người khác yêu thích mà phải giả bộ ngoan hiền sao?”

“Phu nhân, tiểu thư, xin vào nhà nghỉ ngơi một chút đi!” Một người phụ nữ lớn tuổi mặc ki-mô-nô màu xanh đậm đi về phía bọn họ nói, đồng thời ra lệnh cho mấy người phụ nữ trung niên cũng mặc ki-mô-nô mang hành lý của bọn họ.

Minh Hạ quay đầu nhìn lại, trời ạ! Đây là chuyện lạ thế giới nha! Đây chính là nhà mới của cô sao?

Ngôi nhà lớn theo kiến trúc kiểu cổ kính truyền thống Nhật Bản, không nhìn được đến cuối tường rào, mà hai bên cửa chính có mấy người phụ nữ mặc ki-mô-nô cùng mấy người đàn ông mặc tây phục đứng xếp hàng.

Lúc cô theo mẹ đi đến gần cửa chính thì mọi người đồng thời cúi gập 90 độ hành lễ với bọn họ, hô to: “Hoan nghênh phu nhân, tiểu thư về nhà!”

Minh Hạ chưa bao giờ trải qua tình huống phô trương như vậy, không khỏi cảm thấy choáng váng, dừng bước lại, yên lặng chăm chú nhìn mọi người.

Cô biết bộ dáng mình bây giờ chẳng khác gì một cô gái quê mùa, nhưng cô không thể khống chế được bản thân.

“Minh Hạ”, Ủy Tử không hài lòng gọi cô.

“Dạ”, cô lập tức theo mẹ đi vào cửa.

Ở đây mọi người đều lễ phép cung kính với cô, nhưng tất cả đều y phục giống nhau, động tác giống nhau, như đã được công thức hóa vậy.

Đúng, trong đầu nàng lóe lên ba chữ “công thức hóa”, mọi người giống như ở trong trường học, không có người tốt người xấu, mọi người đều mặc đồng phục, theo yêu cầu của giáo viên mà thi lễ.

Cô cảm thấy nơi này... có chút xa cách.

Cô đi tới một vườn hoa rất lớn kiểu Nhật. Chiếc cầu nhỏ tao nhã, nước chảy róc rách, khắp nơi đều là trúc lá tươi tốt tỏa bóng mát, cảnh quan tự nhiên, cùng với bày trí của con người, chỉ cần hòa mình vào trong đó, tâm tình bỗng trở nên thư thái lạ thường.

Đoàn người dừng lại ở sau một cánh cửa giấy lớn.

“Lão gia, phu nhân và tiểu thư đã tới”, người phụ nữ mặc ki-mô-nô xanh đậm hướng bên trong cửa nói.

“Vào đi”

Lúc cánh cửa giấy kia được kéo ra, Minh Hạ thấy người đàn ông trung niên mặc ki-mô-nô đối diện mỉm cười với mẹ.

Đây là... Cha dượng mới của cô?

Trên trán người đàn ông có mấy nếp nhăn thật sâu cùng vài sợi tóc bạc đã ám chỉ tuổi tác thực sự của ông, nhưng thân thể khôi ngô cùng khuôn mặt cởi mở cho cô biết người đàn ông này tuyệt đối không vì tuổi đã xế chiều mà mất đi vẻ uy nghiêm trời sinh.

Úy Tử nhìn thấy Tịch Mộc Nhất Chi Trợ, lập tức cúi đầu gập người chào, sau đó cả người quỳ sấp trên mặt đất.

“Kính chào lão gia!”

Minh Hạ ngẩn người, kinh ngạc nhìn hành động của mẹ.

“Tốt lắm, mau đứng dậy đi, đừng làm đứa bé hoảng sợ!”. Tịch Mộc Nhất Chi Trợ tươi cười tiến lên đỡ Úy Tử dậy. “Sao lại hành lễ lớn vậy? Đừng để Minh Hạ nghĩ tôi là một người cha tồi tệ không ai bằng mà chán ghét chứ”.

Úy Tử cười khế, quay đầu lại nói với con gái: “Minh Hạ, mau lại đây chào hỏi cha!”

Minh Hạ chần chừ một lúc, ngẩng đầu lên nhìn Tịch Mộc Nhất Chi

Trợ rồi lớn tiếng tự giới thiệu: “Cha, lần đầu tiên gặp mặt, xin chào. Con tên là Minh Hạ, “Minh” trong “quang minh”, “Hạ” trong “xuân hạ thu đông”, năm nay mười ba tuổi, từ nay về sau đều nhờ người chăm sóc.

“Tử, em dạy con nói như vậy ư? Không phải là con không hiểu tiếng Nhật sao?”

“Năm trước khi lão gia nói với em muốn đưa mẹ con em đến Nhật Bản thì em đã cho con học tiếng Nhật rồi, mặc dù không thể nói là tốt, nhưng cơ bản có thể ứng đối đơn giản được!”

“Con nói sai gì sao?” Minh Hạ kéo tay mẹ, nghi ngờ hỏi. Mẹ cùng với cha mới tới cuộc là đang nói chuyện gì? Cả hai người đều nói rất nhanh, cô nghe không hiểu được.

“Minh Hạ, con không nói sai chuyện gì, ngược lại cha cảm thấy con rất giỏi!” Tịch Mộc Nhất Chi Trợ đi về phía cô, khen ngợi nói.

“Cha...” Minh Hạ ngạc nhiên nhìn ông, “Cha nói được tiếng Trung?”

“Đúng”, người đàn ông trung niên nở nụ cười ấm áp, “Cho nên Minh Hạ, về sau nếu có việc gì cũng đừng ngại nói với cha, cha nhất định nghe hiểu được”.

Minh Hạ nghe ông nói, gò má đỏ ửng, “Cảm ơn cha, nhưng mẹ nói ở Nhật Bản thì không thể không hiểu tiếng Nhật”.

“Đúng, cho nên Minh Hạ phải ở đây học giỏi tiếng Nhật nha, có như vậy cuộc sống mới vui vẻ”, ông rất thích cô con gái mới ôn thuận động lòng người này.

“Cha, cảm ơn cha!”, cô không tự chủ được đưa hai cánh tay về phía cha, ánh mắt long lanh hơi mờ mịt.

Tịch Mộc Nhất Chi Trợ ôm lấy Minh Hạ nhỏ bé, hôn một cái lên mặt cô, “không cần cảm ơn, ngược lại cha muốn cảm ơn con đã nguyện ý làm con gái cha. Con xuất sắc như vậy làm người khác yêu thích, cô

con gái này là ta được ban cho!”. Đường như bọn họ rất có duyên vờn nhau, vừa nhìn thấy Minh Hạ ông đã cảm thấy rất vui mừng.

“Lão gia, ông đừng nói vậy, là ông không ngại chứa chấp hai mẹ con em, chúng em mới không phải không có nơi nương tựa”. Úy Tử đi về phía hai cha con, xúc động ôm bọn họ.

“Được rồi, đừng nói những lời khách sáo nữa, từ nay về sau chúng ta chính là người một nhà, không nên quá khách khí!”, Tịch Mộc Nhất Chi Trọ mỉm cười, dùng cánh tay trống vỗ nhẹ bà xã.

“Cha, cha thật tốt! Cha yên tâm, con sẽ ngoan ngoãn không làm người phiền muộn”.

Tịch Mộc Nhất Chi Trọ hòa ái dễ gần làm lo lắng của Minh Hạ hoàn toàn biến mất, trước khi đến Nhật cô còn tưởng người cha dượng này sẽ không thích cô vì cô không phải là con gái ruột, thì ra cô nghĩ sai rồi!”.

“Chuyện gì thế này? Là kết cục đại đoàn viên sao?”

Một câu nói lạnh lùng châm chọc đưa Minh Hạ đang say mê viễn cảnh đẹp trong tương lai quay lại hiện thực.

“Dì Úy, cảm giác quang minh chính đại bước vào cửa chính nhà tôi rất tốt phải không?”

Người thiếu niên cao lớn này là ai? Đột nhiên xông tới không tính, lại còn giống như đang mắng mẹ cô nữa chứ.

“Tứ thiếu gia, tôi...” Úy Tử không nói được gì.

Người thiếu niên được gọi là tứ thiếu gia ngoài cười nhưng trong không cười dùng ánh mắt khinh rẻ liếc nhìn Úy Tử: “Còn gọi tôi là Tứ thiếu gia? Gọi tên tôi là được rồi, đừng quên, bây giờ cô đã là “mẹ” tôi rồi”.

“Anh tên là gì?” Minh Hạ thân mật dùng tiếng Nhật không lưu loát tò mò hỏi.

Người thiếu niên nhìn về phía chủ nhân của thanh âm nhỏ nhẹ kia thì thấy cha mình đang ôm cô bé.

Thật là một cô bé mềm mại! Trong lòng anh không khỏi âm thầm kinh ngạc.

Mái tóc dài của cô được cột lại ở phía sau gáy, cô mặc một bộ quần áo giống sắc trời xanh thẳm, mặc dù ngũ quan không đặc biệt tinh tế, nhưng đôi mắt to linh động, đôi môi ướm át cùng sống mũi hơi hếch lên thật thanh thoát, hấp dẫn toàn bộ lực chú ý của anh.

Minh Hạ thấy người con trai đang chăm chăm nhìn mình thì không khỏi có chút căng thẳng, càng dựa sát vào vai Tịch Mộc Nhất Chi Trợ.

“Minh Hạ, đừng sợ, nó sẽ không làm hại con đâu”. Tịch Mộc Nhất Chi Trợ vỗ nhẹ vào lưng cô: “Qua đó chào hỏi nó đi!”

Minh Hạ gật đầu một cái, rời khỏi lòng ngực của cha, từ từ đi về phía người con trai.

“Xin hỏi anh tên là gì ạ?” Cô lễ độ hỏi.

Người thiếu niên giữu cọt mở miệng cười lạnh, “Cô không biết dùng kính ngữ như thế nào sao?”

Anh cố ý nói năng phức tạp, dùng tiếng Nhật làm khó cô gái.

“Xin lỗi ạ, em... còn chưa học giỏi tiếng Nhật, không hiểu rõ anh đang nói gì”, cô thành thực khai.

Một cô gái thú vị, anh đã đoán được cô là ai. Còn không phải là do người nào đó mang đến ư?

“Chẳng lẽ cô không biết muốn hỏi tên của người khác thì trước hết phải giới thiệu tên mình hay sao?” Lần này thì anh dùng một câu đơn giản hỏi.

Minh Hạ mơ hồ cảm thấy đối phương không có thiện ý, “Tên em là

Minh Hạ”.

“Tôi là Tịch Mộc Thức Minh, là con thứ tư ở đây”

Thì ra người con trai có mày kiếm cùng ánh mắt sáng ngời này là anh trai mới của cô! Cô không khỏi bật cười vui thích.

Mặc dù anh ta không phải rất thân thiện, nhưng cô sẽ không để ý, bởi vì đó chính là anh trai cô rồi.

Tịch Mộc Thức Minh liếc nhìn về phía cha, Úy Tử rồi đưa tầm mắt trở về nhìn cô bé trước mặt. Cô bé này tại sao lại đột nhiên cười với anh? Cô ta không biết anh đang làm khó cô sao?

Nụ cười cô bé thật thuần khiết... Chết tiệt! Muốn dùng nụ cười thu phục trái tim anh sao?

“Anh dạy Tiếng Nhật cho em được không?” Anh là anh trai mới của cô, nhất định sẽ tốt với cô giống như cha dượng mới chứ?

Anh ngạc nhiên một lúc rồi lập tức nặng nề cự tuyệt: “Cô đừng có mơ!”

“Thức Minh, sao em lại đến một mình?” Một cô gái khoảng hơn hai mươi tuổi vội vàng đi vào, lớn tiếng la hét.

Tịch Mộc Nhất Chi Trợ nhìn con gái lớn cùng hai đứa con trai khác đang đi vào, không trầm mặc nữa mà mở miệng nói: “Các con càng ngày càng không có quy củ, muốn gặp mẹ mới cũng không cần gấp như vậy”.

Úy Tử lập tức nhìn sang ông chủ gia đình, nghi ngờ quan sát ông.

Lão gia là vì muốn phá vỡ cục diện bế tắc của con gái cô mới đặc biệt nói như vậy sao?

“Nếu đã tới thì giới thiệu với các con một chút. Tất cả các con đều biết cô ấy chứ? Cô ấy là Úy Tử, từ hôm nay trở đi sẽ là mẹ mới của các con, là nữ chủ nhân của nhà này, hy vọng các con sẽ kính trọng

cô ấy giống như kính trọng cha!”

Úy Tử bị Tịch Mộc Nhất Chi Trợ nói vậy, lập tức cảm thấy căng thẳng cúi chào mấy đứa con của Mộc gia.

Tuy nói là bọn họ đều trở thành “con” của cô nhưng tuổi tác của họ lại không nhỏ.

Con gái lớn Takako đã hai mươi ba tuổi, cô quản lý sản nghiệp Tín Châu. Em trai song sinh của Takako hiện tại ở một chi nhánh của Mộc gia tại Hokkaido, còn người con trai thứ ba năm nay học năm thứ ba đại học, tính cả phờ cà phất, tự do ở Tokyo.

Con trai thứ tư của Mộc gia năm nay 16 tuổi, là người khó nắm bắt nhất trong bốn anh em. Mặc dù là con út, nhưng anh muốn gió được gió, muốn mưa được mưa, cá tính so với các anh trai lại càng không dễ khuất phục, nhưng một khi đã nghiêm túc thì xuất sắc hơn bất kỳ ai.

Úy Tử cũng kiêng kỵ nhất vị tứ thiếu gia này. Mặc dù anh nhỏ tuổi nhất nhưng tâm tình bất định, luôn luôn mang một vẻ lạnh lùng hiểm có khiến mọi người cảm thấy sợ rợn cả tóc gáy.

Takako đi về phía Úy Tử, thân thiết cười cười: “Dì Úy, đã lâu không gặp, đến hai tháng rồi nhỉ?”

“Đúng thế, bởi vì lúc trước phải chuẩn bị hành lý đến Nhật Bản, cũng hơi gấp”.

“Cô đến là tốt rồi, cô không biết mỗi khi cô trở về Đài Loan thì cha nhớ cô thế nào đâu”, anh ba cũng cười lớn.

“Xin hỏi...” Minh Hạ sợ hãi nói to.

Tất cả mọi người đều vây quanh mẹ nói chuyện, cơ bản chẳng để ý đến cô chút nào sao?

Ngoại trừ Thức Minh còn lại ba chị em đều rời rít đi về phía cô gái nhỏ nhắn Minh Hạ.

“Hi, em là Minh Hạ?” Anh ba vỗ vỗ đầu cô.

“A... Ui...” Thật là đau! Sao anh ba lại khỏe như vậy? Cô đau đến mức phải nhắm mắt lại!.

“Dừng tay lại”. Tịch Mộc Thức Minh dường như rảnh rồi mà cảnh cáo. Anh chỉ sợ cô bé vừa mới đến đã bị đánh đến ngây ngốc thì ba sẽ dạy dỗ bọn anh.

“A, xin lỗi, anh nhất thời hơi quá đà, tha thứ cho anh được không?” Anh ba có chút lúng lúng, nhưng vẫn duy trì thái độ cứng rắn trước sau như một.

Minh Hạ toét miệng cười rạng rỡ: “Không sao ạ!”

Mặc dù cô không theo kịp tốc độ nói chuyện của mọi người, nhưng cô cảm thấy mọi người ở đây đều thân thiện, coi mẹ con cô như người trong nhà, tùy ý nói cười làm cô không che giấu được hưng phấn trong lòng.

“Minh Hạ, từ nay về sau chị chính là chị gái em, đây là anh hai, anh ba cùng anh tư”. Takako từ từ nói từng từ một, giới thiệu từng người, chỉ sợ em gái mới tới nghe không hiểu.

“Ai là anh tư của cô ta”, Tịch Mộc Thức Minh đi tới bên cạnh chị gái, kéo tay cô đang chỉ về phía anh.

Minh Hạ dường như bị lời nói của anh chấn động, kinh hoàng nhìn anh, cô nghe hiểu được anh nói gì, nhưng tại sao lại anh lại nói khó nghe như vậy?

Anh tư... Cô vừa mới có anh tư, sao anh lại nói thế?

Lúc vừa nhìn thấy anh, cô cũng biết anh đối với cô không hề thân thiện, nhưng... thì ra anh không muốn cô làm em gái anh? Tại sao lại như thế?

“Anh tư...”, Minh Hạ nhẹ giọng gọi anh, dường như muốn xác nhận

lại.

Tịch Mộc Thức Minh căn bản không nghĩ đến cô gái Trung quốc mới đến này lại gọi anh, thất thần một lúc rồi ánh mắt trở nên lạnh lùng hơn.

Anh gạt bỏ can ngăn của chị gái, túm lấy tay cô nói: “Lá gan cô thật không nhỏ, ngược lại thật lớn đấy! Tôi nói rồi, tôi không phải anh tư của cô, cô nghe không hiểu sao?” Chính là anh nhìn cô bé này không vừa mắt đấy, thì sao nào?

“Em nghe không hiểu, anh Tư có thể nói chậm lại một chút được không?” Minh Hạ chỉ biết là anh dường như đang tức giận, nhưng không hiểu một tràng Tiếng Nhật mà anh đang nói là có ý gì.

“Nghe không hiểu? Không hiểu sao dám học người ta gọi tôi là anh Tư?” Nghĩ đến việc cô không hiểu anh nói gì, trong lòng anh lại tức giận! Cô không hiểu thì vừa rồi anh nói chẳng thật phí công vô ích sao?

“Minh Hạ, mau xin lỗi Tứ thiếu gia!” Ủy Tử sợ hãi vội vàng quát con gái ngốc nghếch chuyện gì cũng không hiểu.

“Tại sao con phải xin lỗi?” Cô làm sai gì sao? Chẳng phải chỉ là cô không hiểu vì sao anh ta lại giận cô như vậy thôi sao?

“Mẹ đã nói với con thế nào? Đến đây không thể làm loạn được!”

Làm loạn! Chuyện gì cô cũng không làm, sao lại gọi là làm loạn?

“Mẹ con cô nói tiếng Trung? Tôi nghe không hiểu các người đang nói chuyện gì? Chẳng lẽ là đang nói tôi không đúng?” Tịch Mộc Thức Minh cố ý nói những câu khó nghe.

Nhìn cô bé hốc mắt đỏ lên anh cũng biết dì Ủy đang trách mắng cô...nhưng nghe bọn họ nói chuyện, anh vẫn không chịu nổi cô bé này nói cô không hiểu anh nói gì.

Bị mẹ trách mắng vô lý cùng thái độ của Tịch Mộc Thức Minh, Minh

Hạ không nhịn được mà rơi nước mắt.

“Con chỉ nghe được lúc mọi người nói chậm, từ từ nói chậm một chút thôi, sao mẹ lại trách con không đúng?” Cô hai mắt đẫm lệ nhìn mẹ.

“Em nói tiếng Trung không được sao? Tại sao anh nghe không hiểu em nói gì thì lại là lỗi của em? Muốn biết em nói gì thì không phải anh phải đi học tiếng Trung sao?” Cô quay đầu nhìn Thức Minh, không để ý anh nghe hiểu hay không hiểu mà chỉ muốn đem ầm ức trong lòng phát tiết ra ngoài.

Từ trước đến giờ cô không bốc đồng như vậy, nhưng... hôm nay để cho cô được ngoại lệ đi!

Tịch Mộc Thức Minh vốn định trừng phạt sự vô lễ của cô, nhưng lúc nhìn thấy nước mắt cô thì anh không biết nói gì.

Cô khóc! Tại sao? Vì mấy câu nói kia sao?

Lớn lên trong hoàn cảnh dương thịnh âm suy khiến anh dường như chưa tiếp xúc với phụ nữ. Trừ mẹ anh đã qua đời nhiều năm nay, chị gái lại quanh năm không có nhà cùng giúp việc nữ làm việc ở nhà ngoài, có thể nói anh không có kinh nghiệm sống cùng con gái. Anh thật sự không hiểu vì sao cô lại khóc.

“Thức Minh, sao con lại làm Minh Hạ khóc?” Tịch Mộc Nhất Chi Trợ ôm Minh Hạ, ánh mắt trách cứ đưa con trai phách lối.

Anh không nói gì, chỉ chú ý đến nhất cử nhất động của Minh Hạ.

Minh Hạ đưa tay lau sạch nước mắt nói: “Cha, con mệt quá”, hoàn toàn không để ý đến người chọc cô khóc.

“Được rồi, phu nhân Tiểu Lâm sẽ dẫn con về phòng nghỉ ngơi”.

Cô gật đầu, an tĩnh kéo cánh cửa giấy ra, đi theo người phụ nữ mặc ki-mô-nô xanh đậm.

“Thức Minh, lần này con hơi quá rồi” Tịch Mộc Nhất Chi Trợ trách cứ.

“Nếu cha nói như vậy, con chẳng có cách nào khác” Anh không phải đã quá đáng quá chứ.

“Bất kể thế nào, thân là anh trai thì không thể tùy tiện bắt nạt em gái. Minh Hạ mới đến, ở đây còn chưa quen, tiếng Nhật cũng chưa có giỏi, con phải dạy cô bé, chăm sóc cô bé cho tốt, biết chưa?”

“Tại sao lại là con, cha?” Anh không muốn chăm sóc cô nữ sinh Trung Quốc này.

“Tại sao ư? Vừa rồi không phải con rất mất hứng cô bé không hiểu con mắng chuyện gì sao? Bây giờ cha cho con cơ hội dạy tiếng Nhật cho cô bé thật tốt, để cô bé hiểu được con mắng cái gì còn gì!”. Thì ra là ông rất để ý đến hành động vừa rồi của bọn họ.

“Cha!” Tịch Mộc Thức Minh vô cùng bất mãn.

“Không nói nữa, đây là cha ra lệnh, con chỉ được làm theo thôi!” Tịch Mộc Nhất Chi Trợ hơi uy nghiêm nói.

“Chỉ còn con ở trong tòa nhà này, mà về sau Minh Hạ cũng sống ở đây, con phải chăm sóc tốt cho cô bé!” Tịch Mộc Nhất Chi Trợ nói xong liền lôi Úy Tử đi, không để ý đến con trai nữa.

Anh nhún vai không nói gì đáp lại, chỉ còn lại mấy người đưa mắt nhìn nhau.

“Bắt nạt em gái mới tới, thật có phong độ tướng quân nha!” Anh ba cười cười nhìn vẻ mặt không biểu cảm của Thức Minh. Anh cảm thấy Thức Minh đối với em gái mới đến có lúc dường như mất khống chế.

“Anh ba, em nghĩ là phong độ đại tướng quân thật không thích hợp đối với chuyện nhỏ như lông gà vỏ tỏi này”.

“Thức Minh, anh không biết em nghĩ gì hoặc tính toán đối đãi với dì Úy cùng Minh Hạ như thế nào, dù sao ba người chúng ta thường

không ở lại đây nên không biết được em làm chuyện gì, nhưng em phải nhớ là mọi việc đều có giới hạn”.

Chị gái thở dài, “Tóm lại, em nên suy nghĩ cho cha một chút. Cha rất thích Minh Hạ, em thuận theo ý cha đi, tránh chọc giận cha. Chị còn có chuyện phải làm, đi trước đây!”

Anh hai cùng anh ba nhìn Thức Minh một cái rồi cũng đi ra khỏi phòng.

Cho dù anh chị đều nói như vậy nhưng Thức Minh anh cũng không phải buộc thay đổi bản thân theo người khác đi.

Anh làm gì ư? Đối với cô bé ấy anh căn bản cũng không có ác ý, chỉ mới nói mấy câu thôi đã bị đả kích rồi, đến bây giờ anh đã nói ghét cô bé đâu chứ, mọi người khẩn trương cái gì?

Chỉ là, anh nhất định không thừa nhận... cô bé ấy, không- phải- là- em- gái anh!

Đơn giản như vậy thôi!

Trải qua một tháng, Minh Hạ đã có thể một mình đi lại trong tòa nhà to đến mức dọa người này mà không bị lạc đường, tất cả là do những người làm trong nhà cùng mẹ cô giúp một tay.

Mẹ cô đối với nơi này vô cùng quen thuộc, giống như đã ở đây từ lúc trước, cô hỏi kỹ thì mới biết mẹ thường xuyên đến đây “làm khách”. Cô hiểu tuy nói là “làm khách” nhưng cũng biết chuyện gì đã xảy ra, cũng hiểu rõ vì sao mẹ muốn cô học tiếng Nhật, vì sao lúc cô được nghỉ đều để cô ở lại ký túc xá trong trường học mà không đưa cô ra nước ngoài chơi.

Tóm lại, từ khi rời Đài Loan đến Nhật Bản cô đã trở thành một thành phần của Mộc gia, ở nơi đây bắt đầu một cuộc sống mới, cô muốn cố gắng học tập mọi thứ thật tốt, mong sớm đến ngày có thể hoàn toàn hòa nhập vào cuộc sống ở đây.

Nhân lúc buổi sáng khí hậu thật trong lành ấm áp hơn mấy ngày trước, cô ra khỏi phòng đi dạo chung quanh một chút, hít thở bầu không khí mát mẻ.

Khí hậu ở Nhật Bản khác với ở Đài Loan, trong ngày nhiệt độ chênh lệch tương đối rõ ràng, buổi sáng sớm thấp hơn giữa trưa khoảng 3-4 độ, hơn nữa không khí khô ráo hơn khiến người ta cảm thấy vô cùng thoải mái.

Tuy bây giờ đang là mùa hè, nhưng sáng sớm ra ngoài cô vẫn phải khoác thêm một chiếc áo mỏng, phòng ngừa cảm lạnh đột ngột.

“Dậy sớm vậy?” Một giọng đàn ông dễ nghe đột nhiên truyền đến, phá vỡ không gian yên tĩnh.

Cô quay đầu lại thì thấy Tịch Mộc Thức Minh đang nằm dài trên ghế đá trong hoa viên. Anh chỉ mặc một chiếc áo ba lỗ thể thao màu đen, cùng với chiếc quần jean.

Cô nhìn anh, chỉ cảm thấy toàn thân ngày càng lạnh, không khỏi run lên bần cỏi áo khoác mỏng xuống đắp lên người anh.

“Anh lạnh à?” Minh Hạ quan tâm hỏi.

Thức Minh vốn chỉ hé hé mắt, đột nhiên mở mắt thật to, qua một hồi lâu cũng không nói lời nào.

“Cho dù anh tráng kiện thì cũng có thể sẽ cảm đấy!”, cô cho là anh muốn cự tuyệt ý tốt của cô nên vội vàng giải thích.

“Tôi không lạnh”, Tịch Mộc Thức Minh ngồi dậy, cầm chiếc áo khoác nhỏ nhắn chỉ đủ đắp nửa người anh đặt lên trên đùi nói, “Đến đây”.

“Có việc gì sao?”

“Bảo em đến thì cứ đến đi!”

Minh Hạ bước tới, cổ tay đột nhiên bị anh bắt lấy kéo lại trước mặt.

“Anh làm gì vậy?”, cô kêu lên.

“Cũng may là nhà rất rộng, nếu không thì em đã đánh thức mọi người dậy rồi, người khác lại cho là tôi bắt nạt em”, anh xấu xa cười một tiếng.

“Chăm sóc tốt cho mình đi, việc gì phải quan tâm đến người khác sống chết thế nào?” Anh nói xong bèn khoác lại chiếc áo lên vai cô.

Hành động thiện ý của anh khiến cô buông lỏng phòng bị một chút.

“Rốt cuộc em có nghe hiểu lời tôi không hả?” Nhìn cô ngơ ngơ ngác ngác anh nghĩ mình lại đang đàn gảy tai trâu.

“Hiểu mà, bởi vì anh nói chậm, hơn nữa một tháng nay em đang cố gắng học tiếng Nhật, biết được rất nhiều chữ”.

Anh nói chậm sao? Tại sao anh không phát hiện ra điều đó?

“Trước đây em hơi sợ anh”, bởi vì chỉ có anh dùng lời nói khiến người ta rung mình mà đe dọa cô.

“Em nên sợ tôi”, anh đột nhiên đưa tay nắm lấy chiếc cầm tinh xảo của cô kéo lại gần mặt anh, ánh mắt lợi hại như chim ưng nhìn cô chằm chằm nói, “Tôi đối với em rất không nể tình, đối với cô gái nhỏ nhu nhược như em chỉ cần dùng sức một chút là có thể bóp nát rồi, tôi luôn bắt nạt em, em có thể không sợ tôi sao?”.

Cô tròn tròn mắt, qua một hồi lâu cũng không thốt nên lời. Anh nói rất nhanh hại cô chỉ hiểu được một phần, nhưng nhìn vào bộ dạng của anh, hình như anh vừa đe dọa cô thì phải?

Mỗi người của Tịch Mộc gia đều mang một khí chất khiến người ta phải thần phục, bao gồm cả người anh trai chỉ lớn hơn cô có ba tuổi này. Đại gia tộc có tiền có thế chính là như vậy sao?

“Nói cho em biết, cái nhà này không hoàn mỹ như em nghĩ đâu, Tịch Mộc gia chúng ta không chỉ là danh môn vọng tộc có địa vị trong xã

hội, mà còn là thế lực hắc đạo, anh trai chị gái rất tốt của em, người cha hòa ái dễ gần kia lúc đi ra khỏi nhà này lập tức thay đổi thành một người khác, có thể rất âm hiểm, rất gian trá”. Anh nhất định phải lay tỉnh cô bé ngu xuẩn này!

“Nhưng là... mọi người đối với em rất tốt, chúng ta không cần là người hoàn mỹ thì làm sao yêu cầu người khác hoàn mỹ được?”.

“Tốt lắm, em muốn đóng vai thiên sứ đến cứu thế chúng tôi?” Lòng tốt của anh lại bị nghĩ là lòng lang dạ thú, “Đối với tôi mà nói, không phải tôi ghét em, nếu như em muốn đi Đài Loan, tôi sẽ giúp em”.

“Không có! Em chỉ hy vọng trở thành một thành viên trong gia đình!” Nói xong, mắt Minh Hạ đỏ lên, nước mắt từ từ chảy xuống, vô thức nói bằng tiếng Trung: “Đi, em muốn đi đâu? Em... đã không có chỗ để đi nữa!” Mẹ đã làm thủ tục nghỉ học cho cô, cô không thể trở về trường nội trú nữa, không thể gặp lại bạn học cùng lớp nữa rồi.

Cô càng nghĩ càng thấy khổ sở, khóc càng lúc càng lợi hại.

Mới nói mấy câu đã chọc cho cô khóc “hoa lê đái vũ”. Chẳng lẽ trẻ con Trung Quốc lại dễ khóc như vậy sao?

“Đừng khóc!”, anh hơi phiền lòng gầm nhẹ lên, nếu khóc thút thít là một trong những thủ đoạn của cô thì cô đã thắng rồi.

Tiếng hét của anh làm cô sợ hết hồn!

Anh tư thật xấu, thấy người ta khóc mà cũng không an ủi một câu? Anh cứ hận cô như vậy sao?

Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô co rúm lại, mang theo nước mắt chạy ra ngoài! Không cần để ý đến anh, anh là người xấu mà!

Chân mày anh cũng nhướn lên, ảo não bởi mới sáng sớm đã phải nhìn thấy nước mắt của cô.

Chương 2

“Dậy sớm vậy?”

Minh Hạ đang đi qua khu vườn đến tiền sảnh đột nhiên lại nghe thấy có người nói. Cô nhìn bốn phương tám hướng cũng không thấy một bóng người liền cho mình đã nghe nhầm, lại tiếp tục đi về phía trước.

“Em không nghe hiểu được tôi nói gì sao?” Một bóng đen ở góc vườn đi tới cười nhạt nói: “Không phải em đang cùng thầy giáo học tiếng Nhật sao?”.

Cô hơi kinh ngạc nói, “Anh tư, chào buổi sáng”. Từ sau vụ gặp mặt lần trước, anh mất tích gần một tháng trời, bây giờ tự nhiên lại chạy đến, khó trách cô nhất thời ngây người không kịp phản ứng.

“Đừng gọi tôi là anh tư”, anh nghiêm nghị nói.

“Tôi nhớ tôi đã nói rõ em không được gọi tôi như thế nữa rồi!” Anh thống hận cái cách xưng hô này của cô.

“Sao vậy ạ?”. Cô thật sự không hiểu tại sao lại không được gọi anh như vậy. Rõ ràng các anh chị khác đều vui mừng chấp nhận mà, chẳng lẽ anh không muốn sao?

“Em cảm thấy anh dường như không thích có em gái, nhưng sao lại thế ạ?” Minh Hạ tuy rằng anh đang bắt mắt nhưng vẫn to gan hỏi.

Anh do dự một lúc, chậm rãi buông lỏng tay, vẻ căng thẳng trên gương mặt cũng từ từ biến mất, cả người xem ra có chút thất thần.

Cô đã nói sai chuyện gì sao? Tại sao anh đột nhiên lại mang vẻ thương tâm thế kia?

“Anh yên tâm, em không cướp mất cha đâu”. Cô cảm thấy anh tư vì sợ cô chiếm mất thời gian của cha nên mới không thích cô.

“Tôi đâu có ngây thơ như em nghĩ...” Anh nở một nụ cười thống khổ làm Minh Hạ có chút chấn động.

“Anh... có thể nói cho em biết là chuyện gì có được hay không?”. Cô không thích nhìn vẻ mặt như vậy của anh, cô thà rằng nhìn thấy dáng vẻ hung hăng của anh còn hơn.

Cô cảm thấy việc này dường như có liên quan vô cùng lớn đến việc tại sao anh từ không thích cô ở lại đây.

“Dựa vào cái gì mà em đòi hỏi tôi nói cho em biết?” Anh đột nhiên muốn trêu chọc cô.

‘Dựa vào cái gì? Dựa vào... anh đã từng nói qua, anh không ghét em!’ Cô nhớ lại rõ ràng anh đã nói thế mà, nếu không ghét cô thì cũng không thể không cho cô biết chứ?

Anh nghe xong, ngó ra một lúc rồi lập tức cười vánh lên: “Tôi lại tự mang đá đập vào chân mình rồi!”, còn bị cô bắt được nhược điểm của anh nữa chứ.

Anh không nói một tiếng kéo tay cô đi về phòng anh.

Mẹ ruột anh, hiếu thắng và ham muốn độc chiếm nhưng không thể nắm bắt được trái tim của người chồng. Bà không thể tin vào chuyện này, thậm chí trước lúc chết còn không ngừng muốn chiếm lấy tất cả những gì thuộc về cha anh.

Đứng ở trước giường bệnh, anh thấy ánh mắt mẹ vô cùng phức tạp, đôi mắt đã từng vô cùng xinh đẹp nay lại tràn đầy đau thương, không cam lòng, u oán cùng bất đắc dĩ.

“Ở trường có buổi học nên con đến muộn một chút”, Thức Minh giải thích.

“Trường học... mẹ là mẹ con, hơn nữa đã sắp chết mà con còn có tâm trạng đi học!” Bà không thể tin nổi, dường như niềm hy vọng cuối cùng đã rơi xuống.

Anh im lặng không lên tiếng, chấp nhận oán thán không thể thổ lộ của mẹ.

“Con là đứa con nhỏ nhất, mẹ thương nhất, mẹ...”

“Mẹ, con xin lỗi, con đã đến trễ” Anh thừa nhận bởi vì anh khó có thể chấp nhận thần kinh mẹ anh lại trở nên như vậy, làm cho người khác căng thẳng, mới từ từ đến chậm.

Mọi người trong nhà không nguyện ý đến thăm mẹ, bao gồm cả cha, chị gái cùng anh trai. Bọn họ khó có thể tha thứ cho chuyện mẹ vì không cam lòng việc cha nuôi dưỡng tình nhân ở bên ngoài mà cầm dao ám sát cha. Mặc dù là cha có lỗi, vả lại trong lúc hỗn loạn mẹ đã đả thương mình, nhưng hành động của mẹ như vậy ai có thể chấp nhận chứ?”

‘Thức Minh, mẹ thật muốn chết đi!’

“Mẹ, mẹ đừng nói càn”. Anh biết mẹ nói thật nhưng không đành lòng dùng lời thẳng thắn khiến mẹ tổn thương. Vết thương có thể phục hồi nhưng oán hận ứ đọng đã lâu trong lòng đã thành tâm bệnh, không có thuốc nào có thể cứu được.

“Cha con đâu? Sao lại bận rộn như vậy?” Bà càng nói càng kích động.

Bà là vợ chưa cưới của ông, là mẹ của bốn đứa con ông! Bây giờ bà đang muốn chết mà chẳng đáng để ông quan tâm một chút sao?

Anh trầm mặc nhìn mẹ đang tuyệt vọng. Không phải anh không biết câu trả lời, nhưng anh không muốn giải thích nhiều.

“Bạn đến mức không thể có thời gian gặp mẹ? Suốt nửa năm nay không hề để ý đến mẹ!”

“Tất cả mọi người đều đang bận mà mẹ, đừng nghĩ nhiều nữa”, Thức Minh không nhẫn tâm, tiến lên nhẹ ôm lấy người mẹ yếu đuối.

Anh đột nhiên cảm thấy mẹ rất đáng thương, cả tuổi thanh xuân đã qua trong cái nhà này, mà quay đầu lại cũng chỉ có một đứa con cùng bà trải qua đoạn cuộc sống ngắn ngủi cuối cùng này.

“Mẹ yên tâm, cha sẽ mau chóng đến thăm mẹ”, anh tin lời nói dối thiện ý có thể an ủi được người khác.

“Thức Minh, mẹ không muốn có người khác chiếm vị trí của mẹ, nữ chủ nhân của Tịch Mộc gia vĩnh viễn chỉ có mẹ mà thôi. Mẹ cũng không muốn cha con có đứa con khác, mẹ không muốn!”

Từ trước đến nay ngay cả trong mộng bà cũng sợ những điều ấy xảy ra.

Anh vốn luôn tỉnh táo lạnh lùng mà bị mẹ dọa cho phát sợ.

“Được, được, không có, không có, con sẽ không có em trai, em gái nữa”, anh thề với mẹ.

Bà yên lòng cười nói: “Con trai ngoan, con không được quên lời nói ngày hôm nay. Con nhất định phải giúp mẹ, nếu không mẹ chết cũng không nhắm mắt...”

“Mẹ!” Thức Minh thấy mẹ bắt đầu thở dồn dập, mắt trợn ngược lên vội vàng kêu to: “Gọi bác sĩ đến!”

“Mẹ không xong rồi... Thức Minh... Con nhớ... Không được có mẹ khác... Không được có em trai, em gái...”

Nghe anh lạnh lùng miêu tả tình huống lúc đó, trong lòng cô kinh ngạc không nói ra lời.

Anh tư bề ngoài vô tình lãnh khốc đáng sợ, nói chuyện thì hung hăng nhưng lại kể chuyện cũ cho cô nghe, một chuyện mà cô nghĩ anh không hề muốn nhớ lại.

Đôi mắt đen trắng rõ ràng của cô chăm chú mãnh liệt nhìn anh.

“Đừng nhìn tôi như thế!”, Tịch Mộc Thức Minh không nhịn được hét

lên, anh ghét bị người ta nhìn chòng chọc không rời mắt như vậy.

“Anh thật độc tài chuyên chế!” Minh Hạ cau mày nhỏ giọng oán trách.

“Không ai có cam đảm dám cãi lại lời cảnh cáo của tôi”, anh nghiêm nghị tuyên cáo, trong lòng lại càng ngày càng thấy hứng thú. Trước đây chưa từng có ai nào dám đối với anh như vậy khiến anh có cảm giác mới mẻ, “Đừng có được đằng chân lân đằng đầu”.

“Xin lỗi anh!”. Cô cúi đầu xuống không dám nhìn anh.

“Đừng tưởng là tôi cho em biết chuyện này có nghĩa là tôi chấp nhận em. Từ trước đến giờ tôi không bao giờ keo kiệt nói cho người khác biết nguyên nhân thất bại của họ đâu”. Tháng này đến bái tế phần mộ của mẹ anh lại nghĩ tới những chuyện này nên mới “thuận miệng” nói cho cô biết.

Thật ra thì cũng chẳng có gì lạ khi anh tư coi cô cùng mẹ chính là những kẻ đã xâm lược cái nhà này, hơn nữa còn dần dần xâm nhập vào Tịch Mộc gia hô phong hoán vũ ở Nhật Bản.

Anh tư thừa kế tâm nguyện của mẹ anh, muốn làm một con sư tử bảo vệ lãnh thổ, đề cao cảnh giác với người mới tới, ngay từ đầu đã có ý đối địch với cô, vận sức chờ phát động.

Đột nhiên cô bật cười.

“Sao vậy?”. Cô còn cười được?

“Anh chính là ghét tất cả những ai có thể trở thành em gái anh chứ không phải là ghét bản thân em?”

“Em cũng muốn làm em gái của tôi!”

“Ghét với thích chỉ khác nhau một tí ti thôi, không chừng có một ngày anh sẽ thích em!”

“Được lắm, học thêm được một tí tiếng Nhật lại để phản bác tôi?”,

anh lạnh lùng châm chọc cô.

Cô không nhịn được lại cười lên, “Thật ra thì anh là người rất dịu dàng”.

Anh cau mày lại, thật sự nghi ngờ cô mà lại học giỏi tiếng Nhật sao, mà lại dùng từ “dịu dàng” để miêu tả anh?

“Là vì anh không muốn làm tổn thương mẹ anh!” Mặc dù chính vì vậy mới khiến anh nhìn cô không vừa mắt, nhưng cô biết đây chính là chuyện thường tình của con người.

"Minh Hạ."

‘Dạ?’, đây là lần đầu tiên anh tự gọi tên cô!

“Em đơn thuần như vậy sẽ bị người khác bắt nạt, không cho em tùy tiện ra ngoài nói lung tung!”. Nhìn dáng vẻ không hiểu chuyện của cô, anh liền tức giận, trêu chọc cô là ngu ngốc nhưng anh cũng giận chính mình tại sao lại lãng phí thời gian cùng nước miếng mà thao thao bất tuyệt với cô, “Trong xã hội thượng lưu Nhật Bản, không thể lộ nhược điểm để người khác khi dễ”.

Minh Hạ cười thầm, phát hiện ra anh tự nghĩ một đằng nói một nẻo, ngoài miệng nói không dễ nghe chút nào, nhưng tâm thật là tốt, cô càng muốn anh chấp nhận, cả đời làm em gái anh.

“Bắt đầu từ mai em sẽ cùng tôi học tiếng Nhật”.

“Sao lại thế ạ?” Cô kinh ngạc hỏi.

“Cha bảo tôi dạy em”, cho dù anh không tình nguyện, nhưng khó mà cãi lại lời cha.

“Vây... làm phiền anh ạ”, cô cười rạng rỡ.

“Biết sẽ làm phiền tôi là tốt rồi”, anh có chút mất kiên nhẫn, phiền toái phát phát tay một cái.

“Tứ thiếu gia, cậu dậy rồi ă?”, Tiểu Lâm phu nhân máy móc ở ngoài cửa gọi to.

‘Dậy rồi’, anh theo thói quen đáp lại, hoàn toàn không để ý đến việc Minh Hạ vẫn còn ở trong phòng mình.

Tiểu Lâm phu nhân bước vào, thấy Ngũ tiểu thư mới đến lại xuất hiện trong phòng Tứ thiếu gia, trong ánh mắt có chút kinh ngạc, nhưng bà nhanh chóng lấy lại ánh mắt hờ hững, “Chào buổi sáng, thiếu gia, tiểu thư”.

Quả nhiên là quản gia đã trải qua sóng to gió lớn, cho dù thấy chuyện kỳ lạ cũng không dao động. Nhưng mặc dù bà không nói, Tịch Mộc Thức Minh cũng biết bà đang nghĩ gì, tại sao Minh Hạ vốn không được hấn ư thích lại ở đây vào lúc sáng sớm?

Minh Hạ có chút lúng túng gật đầu nói, “Tôi về phòng trước” rồi đứng lên, vội vàng đi ra ngoài.

Sau khi cô đi, Tịch Mộc Thức Minh giống như không để ý, đột nhiên dùng giọng nói không chút biểu lộ nói với Tiểu Lâm phu nhân: “Muốn cho ai ra vào căn phòng này là quyền của tôi”, anh muốn như thế nào thì được thế ấy, người khác không được quản, cũng không được quan tâm.

Nhưng những lời này khi vào tai Tiểu Lâm phu nhân thì bà lại nghĩ không phải anh đang công khai biểu lộ chủ quyền mà là đang cố ý phản đối bà quấy rầy hai người bọn họ.

Bà đã phục vụ ở Tịch Mộc gia bốn mươi năm, so với ai khác đều hiểu chuyện hơn rất nhiều.

Đến nơi này đã hơn một năm, Minh Hạ đã hoàn toàn thích ứng được với cuộc sống phức tạp của Tịch Mộc gia, quen với việc người làm trong nhà gọi cô là Ngũ tiểu thư, tiếng Nhật cũng tiến bộ hơn rất nhiều. Còn có một đám người hầu cùng vệ sĩ chờ cô sai bảo. Nghe nói đây là vì lợi ích của Ngũ tiểu thư Tịch Mộc gia nhưng cho tới bây giờ cô vẫn không có thói quen mỗi khi đi đâu đều có người đi theo.

Lâu lắm rồi mới thấy anh tự trở về nhà lớn, cô lập tức chạy đi tìm anh.

“Anh đã về rồi ạ?” Cô cười đi về phía Tịch Mộc Thức Minh mang vẻ phong trần mệt mỏi, không để ý đến đám người hầu phía sau.

Nhân dịp nghỉ hè, Tịch Mộc Thức Minh đi du lịch Tokyo cả tháng, vừa bước vào nhà đã nhìn thấy cô, anh có chút vui mừng ngoài ý muốn.

Đúng vậy, anh vừa nhìn thấy cô thì đột nhiên nhớ ra trong nhà lớn còn có sự tồn tại của cô.

Trước kia ngoài đám người hầu cùng bảo vệ thì phần lớn thời gian chỉ có một mình anh trấn giữ trong nhà lớn. Bình thường cha sẽ ở Tokyo xử lý công việc của công ty, ngày nghỉ mới trở về, mà mấy anh chị em cũng thường ở bên ngoài ít khi trở về nhà lớn.

“Có chuyện gì?” Tịch Mộc Thức Minh liếc nhìn cô một cái, không hề dừng bước đi qua người cô.

“Không có gì, chỉ có chút chuyện muốn thương lượng với anh”. Cô đuổi theo anh, chỉ còn thiếu điều kéo anh lại.

“Nói đi”. Cô có chuyện gì cần thương lượng với anh? Cô và anh thì có chuyện gì mà thương lượng chứ?

“Em không cần nhiều người hầu và bảo vệ như vậy”.

Còn tưởng là chuyện gì, thì ra chỉ là chuyện nhỏ đáng bực mình này! “Không được!”, Anh không cần nghĩ đã cự tuyệt.

“Sao lại không được?” Cô chưa từ bỏ ý định liền hỏi tới.

Mấy người hầu bắt đầu toát mồ hôi lạnh vì Ngũ tiểu thư.

Chưa từng có ai dám chất vấn Tứ thiếu gia vốn lãnh khốc vô tình, vậy mà cô dám cả gan hỏi ngược lại anh như vậy.

“Đây là việc em phải chấp nhận, chẳng lẽ lúc bước vào nhà các người không muốn được vậy sao?” Tịch Mộc gia phô trương như vậy lại là ước mơ của không biết bao nhiêu người.

Sắc mặt Minh Hạ chợt biến nhưng nhanh chóng phục hồi lại vẻ mặt như cũ. Anh vẫn không quên được nỗi oán hận kia, ngày ngày vẫn đau đáu trong lòng không nguôi, lúc nào cũng giày vò cô. Nhưng vừa nghĩ tới nguyên nhân tạo nên bóng ma trong lòng anh cùng những gì anh đã trải qua thì cô lại không đành lòng, cô làm sao có thể giận anh được chứ? Anh cũng là người bị hại a!

Cô giả vờ như không nghe thấy, làm như không có việc gì nói: “Em chỉ muốn có chút không gian để thở thôi, không cần những nhân tài xuất sắc này đi theo, như em đây thì làm sao có thể xảy ra chuyện gì được”. Cô chỉ là một nữ sinh bình thường thôi, làm gì có chuyện gì chứ?

“Để bọn họ đi theo mới tốt cho em”, cô bé không hề có năng lực kháng cự này thế nào mà dám nói mình không thể nào gặp chuyện không may? Gia sản Tịch Mộc gia vô cùng lớn, có biết bao nhiêu thế lực muốn tìm cơ hội lợi dụng, bao gồm cả việc bắt cóc.

“Tốt cái gì chứ?”

“Tóm lại là không được”, cho dù anh không thừa nhận cô, nhưng cha đã coi cô là người của Tịch Mộc gia, lại giao cô cho anh trông nom, làm sao anh có thể để cô xảy ra chuyện rắc rối khiến anh bị trách móc, coi thường được.

“Em không sao mà!”

“Không được”, cô không sao thuyết phục được anh, “thân là người của Tịch Mộc gia thì cần phải quen với việc có người đi theo bảo vệ!”

“Tại sao phải quen?” Minh Hạ chán ghét nhìn anh, hàng lông mày nhíu lại, “Ai mà thèm để ý đến người lạ hoắc như em chứ, chỉ cần anh đừng phái người theo sau em thì chẳng ai biết em là người của Tịch

Mộc gia hết!”. Cũng một năm rồi còn gì, cô chẳng gây ra chuyện gì rắc rối cả, không phải đã chứng minh cô chẳng có việc gì sao.

“Bây giờ em bắt đầu thay đổi, càng ngày càng làm phản rồi hả?” Cô có cam đảm dám cả gan nói chuyện với anh như vậy sao?

“Em không phải, có mà anh càng ngày càng chuyên quyền á”.

Quả thật lúc này giông bão đã sắp nổi lên, Tịch Mộc Thức Minh gương mặt nhăn nhó, sắc mặt tái xanh, hai quả đấm nắm chặt kêu “răng rắc”, toàn thân căng thẳng.

Minh Hạ bị sắc mặt của anh hù dọa sợ hết hồn, ngậm miệng không dám nói gì nữa.

“Tại sao lại thay đổi thành bộ dạng “cô vợ nhỏ” thế kia, không phải vừa nãy còn rất hung hăng sao?”.

Toàn bộ đám người làm trong nhà cũng bị vẻ mặt giận dữ của Tứ thiếu gia hù dọa tới mức không dám lên tiếng. Tầm mắt mọi người đều rơi xuống dáng vẻ cô độc của Ngũ tiểu thư.

Minh Hạ không phải là muốn phản kháng, mà bắt đầu cảm thấy bây giờ cô không hợp với những thứ này. Cô tới đây cũng đã hơn một năm rồi, anh thường đi sớm về khuya, dĩ nhiên không biết cô thường ngày như thế nào. Cô cũng muốn hòa nhập với gia đình mới này, nhưng thật không dễ dàng như cô nghĩ...

Anh không biết lúc cô ở nhà một mình đã cố hết sức duy trì hình tượng Ngũ tiểu thư của Tịch Mộc gia, đối phó với những người không có ý tốt đã phải chịu bao nhiêu chê cười! Như vậy còn chưa đủ, cô chỉ muốn lúc ra bên ngoài được là một người bình thường, chẳng lẽ ngay cả tự do cô cũng không có sao?

“Anh tư, em biết yêu cầu này của em đối với anh rất nhỏ bé, xem như em cầu xin anh có được không ạ?”, Minh Hạ thử ôn hòa nhã nhận khuyên anh.

“Ai cho em gọi tôi là anh tư?” Tịch Mộc Thức Minh nói giọng bình thản nhưng âm điệu lại âm lãnh dị thường, giống như một trận gió lạnh từ âm phủ thổi tới, làm mọi người xung quanh run rẩy.

“Tôi không phải anh trai em!” Anh quét ánh mắt lạnh lẽo về phía cô, dùng ánh mắt nhắc nhở sự thật này cho cô một lần nữa.

Một năm qua cô không gọi anh như vậy, anh nghĩ cô đã đủ thông minh biết đây là điều cấm kỵ, nhưng bây giờ cô lại phạm phải điều cấm kỵ này.

Sắc mặt anh khó coi đến cực điểm, cơn thịnh nộ bộc phát lửa giận cháy tan mọi thứ, “cho thu hồi lại tất cả người bên cạnh cô ta cho tôi!”.

“Tứ thiếu gia!”, vệ sĩ đã quen bảo vệ Minh Hạ không hiểu sao Tứ thiếu gia luôn anh minh vậy mà lại nhất thời không để ý đến an nguy của Ngũ tiểu thư.

“Đừng nói nhiều.... Tôi chỉ đáp ứng mong muốn của cô ta”. Tịch Mộc Thức Minh âm điệu lãnh đạm, lửa giận nhanh chóng trở thành băng lãnh.

Minh Hạ không nghĩ tới lại dễ dàng được đáp ứng như vậy nên chỉ có thể theo bản năng đáp lại: “Cảm ơn!”.

Cuối cùng cô cũng thành công đạt được mục đích của mình, coi như cũng đáng với việc ‘vuốt râu hùm’ đi.

Bây giờ thì cô đang vô cùng hối hận vì đã không nghe lời anh tư! Sau mấy tháng sóng êm gió lặng, hôm nay lúc tan học, giữa thanh thiên bạch nhật cô bị bắt làm con tin.

Đây là do cô tự gây họa, nếu cứ để đám vệ sĩ theo sau thì dù có chuyện gì cô cũng sẽ chẳng mất một cọng tóc. Bây giờ thì tốt rồi, trong lúc giãy giụa cô còn bị đám người xấu cửa mấy dao, thật là đau! Ôi, cô thật muốn khóc mà...

“Còn không cầu xin tha thứ sao, Ngũ tiểu thư!”

Mấy tên lưu manh lộ ra vẻ mặt biến thái cười dâm dăng, lạnh lùng nhìn Minh Hạ đang nằm trên mặt đất, khuôn mặt nhăn nhó vì đau nhưng không kêu rên một tiếng.

“Thả tôi ra, nếu để cho anh tự tôi tìm ra các người thì các người sẽ rất thê thảm”, dựa vào tác phong thô bạo tàn khốc của anh, không giết bọn chúng đi mới là chuyện lạ!

“Chỉ cần hấn chịu chi tiền thì chúng tao nhất định sẽ thả mày, mày sợ gì chứ!”, bọn chúng cười rộ lên chế giễu.

Minh Hạ không nói thêm gì nữa, chỉ sợ mình nói gì sẽ chọc giận bọn chúng nổi lên cơn muốn giết người.

Hiện giờ quần áo cô thấm đẫm mồ hôi lạnh, nhưng cô lại không thấy sợ hãi lắm mà chỉ thấy căng thẳng.

Anh chắc sẽ không trả tiền chuộc cô về đâu! Anh ghét cô như vậy, bây giờ là cơ hội thoát khỏi cô, anh còn để ý đến cô sao?

“Nghe nói Ngũ tiểu thư mới đến của Tịch Mộc gia được Tứ thiếu gia vô cùng ân sủng. Tứ thiếu gia vô cùng si mê cô ta!”

Nghe được lời này, Minh Hạ sợ đến mức ánh mắt đang tràn đầy thất vọng của cô chợt mở to ra kinh ngạc, cô mù mịt nhìn về phía bọn chúng đang bàn tán, “Các người nghe chuyện này ở đâu vậy?”, cô không nhin được lên tiếng hỏi, giọng nói chứa đầy nghi ngờ.

“Mọi người trong giới xã hội đen đều biết chuyện này, chẳng lẽ không đúng sao?”, thì ra con bé con này chỉ giả vờ đoan trang, nhìn cô ta còn trẻ tuổi mà đã có thủ đoạn quyến rũ đàn ông, quả nhiên là loại con gái của tình nhân mà!

“Dĩ nhiên là không phải!”

“Nghe nói Tịch Mộc Thức Minh mày nói gì nghe nấy, chuyện gì cũng đều tùy ý mày, ngay cả việc mày không muốn có vệ sĩ hấn ta cũng đáp ứng, đây chẳng phải là do si mê mày hay sao?” Cái gì chứ, Ngũ

tiểu thư này nghĩ bọn chúng dễ bị lừa sao, làm gì có chuyện đó, chuyện gì bọn chúng cũng biết.

Trời ạ, đó là anh mặc kệ cô tự sinh tự diệt, làm sao lại bị nghĩ xiên xẹo thành cô nói gì nghe nấy chứ?

Cô sáng suốt xoay chuyển, “nếu đã biết tôi rất được cưng chiều thì sao không mau mau thả tôi ra!”, có giải thích nữa cũng chẳng có ích gì, cho dù là cơ hội vô cùng nhỏ bé, nhưng sao cô lại không biết thời thế mà thừa cơ lừa bọn chúng thả cô ra.

“Ngu ngốc! Vì mày có giá trị nên mới bắt mày để lấy tài sản của Tịch Mộc Thức Minh chứ!”, nếu không như vậy thì việc gì bọn chúng phải chuẩn bị đến mấy tháng, nội ứng ngoại hợp bắt cóc cô.

“Lão đại, có người thấy người của Tịch Mộc Thức Minh đang lục soát xung quanh đây”, đột nhiên một gã lưu manh từ ngoài cửa lao vào, hấp tấp báo cáo với tên cầm đầu.

Có thật là anh tự đi tìm cô sao? Không thể nào! Anh hận cô như vậy, cô chết đi không phải rất tốt sao? Đối với gã đàn ông lạnh như băng này, cô có chết đi cũng chẳng có gì là đau khổ cả, sao lại không để yên chứ?

Tên cầm đầu kéo Minh Hạ đang bị trói chặt lên, không để ý vết thương của cô lại đang chảy máu, “Anh tự mày đến cứu mày rồi, lần này nhất định bọn tao sẽ khiến cho hắc khuynh gia bại sản, phải dùng số tiền lớn để chuộc mày!”

Hắn ta kéo cô đi ra phòng ngoài, mới giật mình thấy đã bị bao vây.

Minh Hạ ngẩng đầu lên, nhìn thấy một đám đông vệ sĩ đứng chật nhà, mà ở chính giữa là một người khí thế vương giả bao trùm, chính là anh tự của cô. Lúc này, ánh mắt tinh anh của anh đang chăm chú nhìn cô.

“Anh tự!”, cô kêu to gọi anh. Cho dù anh không thích cô gọi như vậy, nhưng cô không thể nhịn được mà gọi anh như vậy.

Tịch Mộc Thức Minh không trả lời cô, nét mặt cũng không biểu cảm, chỉ chăm chú nhìn nhìn nhất cử nhất động của cô, trong lòng âm thầm tính toán.

“Hành động thật nhanh, chưa tới năm tiếng đồng hồ đã tìm ra được”, tên cầm đầu không thể không bội phục Tịch Mộc Thức Minh.

Tịch Mộc Thức Minh lạnh lùng châm biếm nhìn hắn: “Giải quyết lũ ô hợp chúng mày thì cần gì nhiều, chỉ cần năm phút thôi, một xu tao cũng không giao”.

Tên cầm đầu mặt tím lại, rồi đỏ lên, giơ súng dí sát huyết Thái Dương của Minh Hạ, “Không cần một giây đã có thể giết chết cô ta, mày rốt cuộc có giao tiền hay không?”

Lời nói kế tiếp của Tịch Mộc Thức Minh khiến toàn bộ tâm tình của Minh Hạ sụp đổ ——

“Mạng cô ta đáng giá mười tỷ yên sao?”.

“Với tài lực của Tịch Mộc gia các người mà không trả nổi mười tỷ yên sao?”

“Vấn đề không phải là có hay không, mà là tao có muốn hay không?”

Quả nhiên là người kế nghiệp tương lai của một tập đoàn lớn, trong tình huống này mà vẫn có thể tỉnh táo cùng hắn ta cò kè mặc cả, “Con bé này không phải là người yêu mới của mày sao? Làm sao mày có thể để cô ta chịu chết?”

“Ha ha, người yêu mới... Tao không nghe lầm chứ? Sao tao lại không biết tao lại có người yêu tốt như vậy chứ?” Tịch Mộc Thức Minh nhìn bộ quần áo tả tơi của Minh Hạ, bối mốt cô đủ điều.

“Không thể nào, rõ ràng chúng nó nói mày rất sủng ái Ngũ tiểu thư mới đến này...”

“Đầu hàng đi, chúng mày không có đường lui đâu, ngoại trừ đám vệ sĩ ở đây còn có cảnh sát đang bao vây phía ngoài”.

Cô cam chịu cười khổ, “Tôi đã nói rồi, anh ấy không hề si mê tôi, cũng sẽ không trả tiền chuộc cho tôi đâu mà”.

Tịch Mộc Thức Minh rất thông minh, anh hiểu rõ phải nắm bắt đúng thời cơ, đồng thời phải hết sức nhẫn nại. anh giống như loài báo thông minh, từ từ dụ dỗ con mồi xông đến, cho dù có thức ăn ngon trước mặt cũng không hành động thiếu suy nghĩ, mà lấy phương thức đùa dai với con mồi đang sập bẫy, đến khi đối phương mất cảnh giác. Một khi anh cho là thời cơ đã chín muồi thì mới ung dung cười lạnh, thưởng thức con mồi gào thét.....

“Chúng mày là một lũ ác ma!”, tên cầm đầu bóp cò súng, nhắm vào đầu Minh Hạ, “Nếu cô ta đối với mày vô giá trị thì để cô ta đi theo tao đi!”

Cô nhắm chặt mắt lại, chờ đợi giây phút kia đến.

“Minh Hạ!”, một tiếng kêu thẳng thốt vang lên, tiếng súng nổ trở nên mơ hồ nhưng cô nghe vẫn rất rõ.

Ít nhất anh cũng lo lắng cho cô....

Cô không thấy đau, chỉ có cảm giác bị đè nén đến khó thở.

Cô mở mắt ra nhìn. Cô không trúng đạn, còn được anh ôm lấy!

“Có khỏe không?” Anh hỏi.

Cô gật đầu, chỉ về phía cánh cửa khép hờ, muốn anh ôm cô đi vào.

Anh mạnh mẽ ôm lấy cô, bước hai ba bước đã đi vào căn phòng nhỏ tăm tối, thuận tay đóng cửa lại.

Anh đặt cô xuống đất, cởi trói cho cô. Đột nhiên cô nghe thấy tiếng đồng phục học sinh bị xé rách.

“Anh làm gì vậy?” Cô cao giọng hỏi khiến ánh mắt anh hờn giận không vui.

“Em bị thương thật đáng đời!”, anh kéo bắp đùi bị thương của cô về phía mình, tức giận nhưng vẫn dịu dàng dùng mảnh vải vụn băng bó vết thương cho cô. Cô bị thương, là một vết dao đâm rất sâu.

Nghe thấy tiếng súng nổ ở bên ngoài, cô hơi sợ hãi, nép vào lồng ngực anh, “Chúng ta ở đây có sao không?”

“Không sao”, bộ dáng dễ bảo hiếm có này của cô khiến anh thấy thương tiếc vô cùng.

“Vậy... anh không cần phải đi giúp bọn họ sao?” Cô lo lắng đám vệ sĩ sẽ đánh không lại bọn lưu manh này.

“Lo cho em trước đi, em đã bị thương thì chỉ cần ngoan ngoãn nằm im là được rồi”, anh trở lại vẻ lãnh đạm thương ngày, “giáo huấn” cô gái hay xen vào việc của người khác này.

“Cám ơn anh đến cứu em”, cô thật lòng cảm ơn anh.

“Xem em sau này còn dám chống lại lời tôi không? Đến bây giờ còn không hiểu tôi là vì em sao? Sau chuyện này có học được cách nghe lời không vậy?”

Ngũ quan cân đối, ánh mắt lạnh lẽo lại không thích hợp với vẻ mặt dịu dàng ôn nhu khiến cô hoang mang, bối rối.

“Không phải là em chẳng có giá trị gì sao? Tại sao anh lại... tốt với em như vậy?”

Anh bình tĩnh nhìn ánh mắt thiết tha chân thành của cô, “Vừa rồi là do tình hình bất đắc dĩ thôi, em đừng cho là thật”, đây đã là đáp án tốt nhất của anh rồi.

“Em không biết lúc nào thì anh nói giỡn, lúc nào là nghiêm túc?”, cô không thể không thừa nhận, cô vô cùng để ý đến anh.

“Một ngày nào đó, em sẽ biết”, anh mỉm cười.

Hôm nay anh phát hiện mình thế nhưng lại có thể tình nguyện hi sinh vì cô. Lúc nhận được tin tức cô bị bắt cóc, anh không chút nghĩ ngợi liền chỉ huy đám vệ sĩ tinh anh nhất võ trang đầy đủ, chuẩn bị đi cứu cô, để trả thù bọn chúng khiến cô bị thương, anh đã mất đi sự tỉnh táo vốn có, nổi lên ý niệm muốn chém giết.

Sao lại thế? Sao anh lại như vậy? Cô chỉ là một cô nhóc, một đứa em gái anh không muốn thừa nhận.

Không! Cô không phải em gái anh! Anh sẽ không có em gái, cô càng không thể trở thành em gái anh được.

Suy nghĩ này ngày càng mãnh liệt trong đầu anh, không ngừng lặp lại, anh không muốn mình bị dao động.

Đột nhiên, anh lại làm ra một chuyện mà cả hai người bọn họ không thể ngờ đến ——

Anh ôm thân thể mềm mại của cô thật chặt, đôi môi mỏng phủ lên đôi môi anh đào nhỏ nhắn của cô, hôn rất sâu.

Cô không kịp phản ứng, nụ hôn đầu trong sáng của cô đã bị anh... cướp đi.

Trong lúc anh hôn, cô phát ra âm thanh “ưm ưm” giống như kháng nghị. Phản ứng này của cô chọc cười anh, anh nhẹ nhàng kiềm chế buông đôi môi cô ra.

“Nghe nói con gái Trung Quốc chỉ có thể gả cho người đàn ông đầu tiên chạm vào họ đúng không?”

“Đây là chuyện từ thời cổ đại!” Cô xấu hổ nói. Đây là cái giọng nói chuyện gì chứ, mang đầy vẻ bỡn cợt, chế giễu.

Anh hưởng thụ thần sắc yêu kiều của cô. Thật kì quái, cô còn nhỏ vậy mà lại khiến lòng anh không yên?

“Giận cái gì? Nói đùa cũng không được sao?”

“Không được!”, Cô tức giận phùng mang trợn mắt, không thềm nhìn tên đàn ông đã chọc giận cô nữa.

Anh chỉ cười không nói, cũng không hỏi nữa. Dù sao chỉ là ý nghĩ nhất thời của anh mà thôi, không nói nữa cũng chẳng sao cả.

Chương 3

“Đọc lại theo em một lần nữa: Tịch- Mộc- Thức- Minh”

"Tịch Mộc Thức Minh."

“Tốt lắm, anh rất thông minh!”, cô hài lòng gật đầu một cái.

“Tôi học Trung văn lâu như vậy, sao ngay cả tên mình cũng không nói tốt chứ?”, lần này anh còn cố ý dùng tiếng Trung nói, thể hiện thực lực của mình. “Bây giờ mặc dù tiếng Nhật của em đã rất tốt rồi, ngược lại còn dạy tiếng Trung cho tôi, nhưng em đừng có ở trước mặt tôi tự cho mình là giỏi đi”.

Thiếu nữ mặc áo lam dường như đã vô cùng quen với thói ngạo mạn của chàng trai, cô đắc ý nhướn đôi mày thanh tú lên nói: “Em không có a, nhưng anh không thể phủ nhận là tiếng Trung của em giỏi hơn anh được”.

Anh không phản đối cô, yên lặng thừa nhận đúng là mình chưa có học thành. Anh không phải là người vô lý, chỉ cần thật sự có đạo lý thì anh sẽ chấp nhận.

Thấy anh không lên tiếng, Minh Hạ bèn vui vẻ thu dọn sách ngữ văn tiểu học mang từ Trung Quốc sang mà cô vẫn nâng niu cẩn thận.

Sống với anh đã ba năm, cô đã tìm được cách sống chung, chỉ cần cô không chạm đến điều cấm kỵ của anh, quen với việc anh lạnh lùng, không chọc giận anh, mà anh cũng đã nhận thấy sự tồn tại của cô, tôn trọng cô, thậm chí còn có thể cười nói với cô.

Cô thật vui mừng vì cuối cùng bọn họ đã có thể sống chung, những năm qua, mặc dù cô đuổi theo gia tộc này nhiều khi cũng vất vả, nhưng đạt được thành tựu như bây giờ cô cũng đã hài lòng, cô biết, chỉ cần cô tiếp tục cố gắng, cô nhất định sẽ chân chính trở thành một phần tử trong đại gia tộc này!

Nhìn nét mặt cương nghị của Tịch Mộc Thứ Minh, cô không khỏi mỉm cười. Anh là một chàng trai cao ngạo, có khí thế trấn áp quần hùng, người được vạn người kính ngưỡng như vậy lại là anh trai cô, cô vẫn chưa thể tin được.

Nhưng mỗi lần cô lặng lẽ ngắm anh thì cô đều đoán được trái với vẻ ngoài kiên cường bất khuất, anh có một tâm hồn bị tổn thương đau đớn. Anh lớn lên trong môi trường như vậy bắt buộc phải có một tính cách kiên cường, hung hãn, nhưng cũng đã hủy hoại tâm hồn đơn thuần của anh. Không biết cô có đoán đúng không?

Mỗi khi nghĩ tới việc này trong lòng cô có chút bi ai, cho dù thế nào cô cũng cảm thấy mình phải chịu một phần trách nhiệm.

Cuộc sống ở Tịch Mộc gia đã dạy cô phải chấp nhận và tiếp nhận mọi việc. Đây là con đường duy nhất để có thể sống thẳng thắn, vô tư ở đây, không có con đường thứ hai. Nếu quá cố chấp thì chỉ làm tổn thương tâm hồn mình. Mà anh lại quá cố chấp nên không ngừng khiến cho tâm hồn của mình bị tổn thương.

“Tứ thiếu gia, ngoài cửa có một vị tiểu thư tên Kudo xin gặp”, Tiểu Lâm phu nhân đi vào phòng khách, cung kính báo cáo.

“Tôi đã nói bao nhiêu lần rồi, trong thời gian này tôi không gặp ai hết!”, lời nói của Tịch Mộc Thứ Minh không biểu hiện cảm xúc gì, lại có ý chỉ trích.

Anh không cho phép có người rối rắm đến quấy rầy “lúc học tập này”, chỉ có lúc này anh và cô mới ở cùng một chỗ. Anh không thể không thừa nhận, anh đã có thói quen có cô làm bạn, ở trong nhà mà không thấy cô anh thấy như không có sức sống.

Nhưng hai người mặc dù ở cùng một mái nhà, nhưng cô không đến trường thì phải đi học trà đạo truyền thống Nhật Bản hay kiếm đạo; anh thì không bận rộn học hành lại phải xử lý công việc của công ty, thường đi sớm về muộn, nên thời gian cả hai gặp nhau thật ra không nhiều lắm. Chính vì vậy nên anh cực kỳ quý trọng thời gian ở chung

với cô gái nhỏ thú vị này.

“Tiểu Lâm phu nhân, mời cô ấy vào đi!”, Minh Hạ nhẹ nhàng nói, rồi cô quay đầu lại giận dữ nói với anh: “Thật hiếm khi có phụ nữ đến tận cửa tìm anh, anh nên đi gặp người ta đi, với lại buổi học ngày hôm nay cũng nên kết thúc rồi”.

Cô thật tò mò không biết vị Kudo tiểu thư kia lấy đâu ra dũng khí tới đại trạch tìm anh Tư chứ?

“Tôi còn chưa ra lệnh, sao em dám quyết định thay tôi?”, anh cau mày nhìn theo Tiểu Lâm phu nhân đang rời đi, tức giận vì cô gái này vẫn như cũ dám coi thường quyền uy của anh.

“Chỉ là một cô gái thôi mà, sao anh lại tức giận?”. Đột nhiên, cô giống như phát hiện ra một truyện bí mật trọng đại, lớn tiếng kêu lên: “Em biết rồi! Có phải anh đã làm gì cô ấy, nhưng lại không chịu trách nhiệm nên cô ấy mới tìm đến tận cửa thế này?”.

Sắc mặt anh trở nên xanh mét, thiếu chút nữa thì hét lên.

Bỗng nhiên, cửa phòng khách mở ra một lần nữa, một cô gái ăn mặc diêm dúa, trang điểm kỹ càng đi vào.

Minh Hạ dụi dụi đôi mắt, cô gái trước mặt khác hoàn toàn so với tưởng tượng của cô.

“Ánh mắt anh... thật đặc biệt nha”, cô không ngờ được là anh lại dốc hết tâm can thích loại phụ nữ này.

“Em trật tự một chút cho tôi! Đừng tưởng rằng em dùng tiếng Trung thì tôi nghe không hiểu”, cô gái này đang tưởng tượng chuyện gì chứ? Tịch Mộc Thức Minh thực sự thấy nhức hết cả đầu.

“Em không phê phán chuyện gì cả, em...”, cô cúi đầu, hạ giọng nói, “em nào có tư cách phê phán phụ nữ của anh”.

“Minh Hạ, tôi chỉ nói một lần thôi, cô ta không phải là người phụ nữ của tôi, thẩm mỹ của tôi không kém cõi như vậy!”.

Anh đang giận điên lên! Lúc trước bị hiểu lầm là vô trách nhiệm coi như qua đi, cô lại còn dám nghĩ lão yêu quái này là người phụ nữ của anh? Đầu óc cô không phải là có vấn đề đấy chứ?

“Em về phòng trước!”, Minh Hạ vừa mới đứng lên, liền bị Tịch Mộc Thức Minh nắm chặt tay, dùng lực giữ lại.

“Không được đi!”, ánh mắt sáng của anh nhìn cô chăm chú, muốn dùng ánh mắt cùng lực đạo trên cánh tay không cho phép cô kháng cự.

Cô không thể làm gì khác hơn, đành bắt đắc dĩ ngoan ngoãn ngồi xuống, không phản kháng nữa.

Cô đã sớm biết anh ở bên ngoài có một đồng phụ nữ nhưng chưa bao giờ để ý. Nhưng đến khi những cô gái đó hiển hiện đi tới trước mặt cô thì nội tâm cô có chút không không thoải mái. Cô thật sự không muốn biết giữa anh và cái cô gái kia có chuyện gì, nhưng không muốn cũng không được. Hiện tại, ngay cả quyền trốn tránh cô cũng không có.

“Cô tìm tôi có chuyện gì? Tôi đã nói rõ nếu tôi không cho phép thì cô không được tới đại trạch tìm tôi”, Tịch Mộc Thức Minh trở nên lãnh khốc, không chút khách khí chất vấn cô gái trước mắt.

“Tứ thiếu gia, em...”, cô gái liếc nhìn Minh Hạ mấy lần, không dám nói thẳng.

“Đừng có lấp ba lấp bấp thế, có chuyện gì thì nói, không có chuyện gì thì mau đi đi, đừng có lãng phí thì giờ của tôi!”.

“Vị tiểu thư này là?”, xem ra cô gái này chỉ không 16, 17 tuổi, mặc dù không có vẻ đẹp khuynh quốc khuynh thành nhưng có khí chất thanh tú, là một vị danh môn khuê tú được dạy dỗ cẩn thận.

“Chào chị! Em là Tịch Mộc Minh Hạ”. Thấy cô ta nghi ngờ, cô lập tức tự giới thiệu thân phận, tránh cho có người nghĩ mập mờ, sai lệch.

“Hóa ra là Ngũ tiểu thư, thất kính! Tôi là Kudo”, không nghĩ tới Ngũ tiểu thư theo lời đồn vốn đối nghịch với Tứ thiếu gia lại đang ở bên cạnh Tứ thiếu gia, hai anh em còn có vẻ rất thân mật, người không biết còn tưởng rằng Tứ thiếu gia rất coi trọng tiểu nha đầu còn vị thành niên này.

Tịch Mộc Thức Minh quét ánh mắt không hài lòng về phía Kudo, nhưng không lên tiếng trách mắng. Dù sao trừ cái danh “Ngũ tiểu thư”, cô chẳng có cái gì khác thể hiện là một thành viên của Tịch Mộc gia.

“Tứ thiếu gia, em không muốn tới quấy rầy anh, nhưng mấy đứa ở sân nhảy ngày nào cũng tới nói với em, bảo cho dù thế nào thì cũng muốn em tới mời anh đi xem họ một chút. Còn nữa... gần đây có một người mới, Tứ thiếu gia xem lúc nào rảnh có thể đến chỉ dạy một chút!”, Kudo ra sức thuyết phục, cô ta không sợ Ngũ tiểu thư bé bỏng này này nghe được. Cô ta thấy Tứ thiếu gia cùng Ngũ tiểu thư nói chuyện bằng tiếng Trung, chắc là do Ngũ tiểu thư không thông thạo tiếng Nhật.

“Khốn khiếp!”, Tịch Mộc Thức Minh nổi giận đùng đùng: “Cô đến tìm tôi để nói chuyện nhằm nhí này?”, không chỉ lãng phí thời gian của anh, còn để cho Minh Hạ nghe được câu chuyện hoang đường như vậy.

Kudo bị dáng vẻ giận dữ của anh làm cho hoảng sợ, cả người run rẩy, lắp bắp xin lỗi: “Em, em... Tứ thiếu gia... không phải...”, mỗi lần cô đến sân nhảy của cô, Tứ thiếu gia cũng lãnh đạm, không nổi giận bao giờ.

“Cô ấy cũng vì suy nghĩ đến nghệ thuật a, về tình có thể tha thứ mà, anh đừng có mắng người loạn lên như vậy!”, Minh Hạ đứng dậy, vỗ nhẹ vào vai Kudo, bắt bình thay cô ta.

“Cảm ơn Ngũ tiểu thư!”, Kudo cảm kích nhìn cô, phát hiện cô nói tiếng Nhật rất lưu loát, hối hận vì khi nãy nói cợt nhả, vô lễ với cô.

Tịch Mộc Thức Minh đề lửa giận xuống, trừng mắt nhìn cái cô Kudo nhiều chuyện này, lại liếc về phía Minh Hạ. Cô sao lại có thể nói đỡ con người như vậy chứ! “Đi cho tôi, việc tôi đến chỗ ấy không cần cô quan tâm”.

“Dạ, dạ, dạ, vậy em đi trước!”, Kudo lập tức đi ra, không có dũng khí đối mặt với vẻ lạnh lùng kiêu ngạo của Tứ thiếu gia.

Sau khi Kudo đi, Minh Hạ vuốt vuốt nếp nhăn trên chiếc quần màu lam, càu nhàu: “Sao anh lại phát hỏa như vậy? Cô ấy chỉ tới nói với anh vài câu thôi, người ta cũng không bắt anh phải làm việc gì mà”.

Cô không thích anh vô cớ tức giận, vô lý trách cứ người khác, “Anh cứ ngồi đấy mà giận dỗi đi, em mặc kệ anh”.

“Ngồi xuống!”, anh không đứng lên ngăn cản, rõ ràng hạ lệnh.

Cô đứng lại, không ngồi xuống theo lời anh, mà chỉ trầm mặc đứng nhìn.

“Em giận cái gì vậy?”

Cô ngạc nhiên nhìn anh một rồi nói: “Không có!”, cô chỉ không thích anh như vậy thôi.

Không khí bên trong phòng lại trở nên trầm mặc, Minh Hạ nhìn ra ngoài cửa sổ, thấy bên ngoài mưa bay lất phất, trời lại đang vào cuối thu, những tán lá đỏ che rợp cổ đô tĩnh mịch.

“Sau mùa đông, anh phải rời Kyoto sao?”, cô đột nhiên hỏi anh.

Ánh mắt anh ánh lên một tia phức tạp, nhưng chỉ lóe lên trong giây lát rồi lập tức biến mất.

“Đại trạch lại sắp vắng vẻ rồi...”, một cơn gió ào ào len qua cửa sổ, bây giờ là mùa thu, gió lạnh khiến cho không khí trong nhà càng có vẻ thê lương, lạnh lẽo.

“Đại học Tokyo là lựa chọn tốt nhất”, anh phải đến đó, vì những

người tài giỏi đều về đây. Tất cả mọi việc anh làm đều là vì công ty, chỉ là.....

“Vâng, việc đó thật có ích cho anh”, cô mỉm cười, “nhưng anh không thể đến sàn nhảy nữa rồi!”.

Anh nhìn thật lâu vào đôi mắt trong trẻo của cô rồi nói: “Tôi sẽ quay trở lại”.

Nghe anh nói, cô cảm thấy hơi kỳ quái, đây là nhà anh nha, anh dĩ nhiên phải trở về đây rồi.

“Em biết”, cô nhẹ nhàng nói.

“Lúc tôi trở về, nhớ đứng ở cửa nghênh đón giống như mọi ngày!”.

Nhìn dáng vẻ hồ nghi của cô, Thức Minh nghĩ rằng cô không muốn, lập tức tỏ vẻ không vui, trầm giọng hỏi lại: “Em không muốn sao?”

“Không phải, nhưng sao lại phải như vậy? Nếu em không ở nhà thì làm sao?”.

“Nếu biết tôi sẽ về, em phải ở trong nhà chờ tôi, còn nữa...”, anh tiến đến bên cạnh cô, ánh mắt chăm chú nhìn cô một cách nguy hiểm, “có phải em cố ý tránh tôi?”

Minh Hạ mãnh liệt lắc đầu, “Sao lại thế chứ? Em chẳng có lý do gì muốn tránh anh cả?”.

Hàng lông mày anh buông lỏng, lộ ra nụ cười thỏa mãn khiến gương mặt tuấn tú thêm phần ấm áp. Minh Hạ thích nhất nét mặt này của anh.

Tâm tình cô nhẹ nhõm hẳn đi, không tự chủ lại gần anh, “nếu ngày thường anh cũng đối xử với em như vậy có phải là tốt không?”

Anh theo thói quen đưa tay ra kéo cơ thể xinh đẹp của cô lại gần thân thể to lớn của anh, hưởng thụ cảm giác cô cần anh, làm nũng với anh... Thật sự là tốt đẹp, “nếu như em ngoan, lúc nào cũng nghe

lời tôi thì tôi sẽ không hung dữ với em”. Rốt cuộc là từ lúc nào, anh đã có thói quen đối với cô thân mật như thế này?

“Vậy anh cũng phải nghe em, em mới có thể yên tâm mà nghe lời, không chọc giận anh”, cô thừa cơ ra điều kiện với anh.

“Để tôi nghĩ đã, việc này không hứa được”, tiểu nha đầu này dám đùa giỡn, mặc cả với anh.

“Vậy em cũng không biết khi nào mình sẽ ngoan ngoãn a!”, cô bắt đầu phát hiện thấy mình thật có năng khiếu kinh doanh bẩm sinh, chẳng phải rất biết cò kè mặc cả sao!

Tịch Mộc Thức Minh chỉ cười không nói, biết được nếu cứ tiếp tục như vậy sẽ khó mà có được không khí “hòa bình” như lúc này.

“Anh tư!”, cô kinh hãi nhìn Tịch Mộc Thức Minh cánh tay đầm máu được thuộc hạ dìu vào nhà.

“Câm miệng! Tôi đã nói bao nhiêu lần rồi, không được gọi tôi là anh tư!”, tại sao cô lại muốn nghịch lại ý anh, cả ngày cứ gọi anh tư anh tư không ngừng, làm anh tức muốn chết.

“Chảy nhiều máu quá, anh có sao không?”, cô đi tới đỡ anh, quay đầu lại hỏi thủ hạ bên cạnh, “đã gọi bác sĩ chưa?”

“Dạ, rồi. Tiểu thư để tôi đỡ Tứ thiếu gia về phòng thay quần áo!”

“Được, nhớ cẩn thận một chút, đừng động đến vết thương của anh ấy!”

“Tôi tự đi được”, vốn là anh chỉ bị thương một cánh tay, vẫn có thể đi được.

“Anh đừng cử động mạnh như vậy, vết thương lại vỡ ra”, Minh Hạ biết anh uy nghiêm, nhưng không để ý đến việc anh đang gây khó dễ cho cô, đi lại gần đỡ lấy anh.

“Tôi không sao, chỉ là bị thương ngoài da thôi, không phải bị trúng đạn, đừng coi tôi là trọng bệnh chứ”. Tịch Mộc Thức Minh mặt tái nhợt vì mất máu mặc cho Minh Hạ đỡ lấy, mặc dù anh nói là không sao, nhưng ai cũng biết anh đang nói dối.

“Sao anh lại bị như vậy?”

“Tứ thiếu gia đang đi từ bách hóa ra thì có một gã tài xế say rượu đột nhiên lái xe lao tới, là do chúng tôi sơ sót khiến cho Tứ thiếu gia bị thương, xin tiểu thư xử phạt chúng tôi đi!”.

“Thôi, xử lý vết thương quan trọng hơn, anh mau đi xem bác sĩ đã tới chưa?”, cô đuổi tên thủ hạ đang tự trách đi ra rồi dìu anh đưa vào phòng, “sao anh lại không đến bệnh viện?”.

“Chỉ bị thương một chút, về nhà băng bó là được rồi”.

“Nằm xuống từ từ, chớ có động đấy!”, thu xếp cho anh xong, cô luống cuống tìm loạn trong phòng, nhưng lại không tìm thấy vật cần tìm. “Anh không có hộp thuốc cấp cứu à?”.

“Không có”, anh nhàn nhã nhìn cô, bộ dáng “hoàng đế còn chưa vội, thái giám đã gấp”.

Minh Hạ hận chết cái vẻ bàng quan này của anh.

“Em đến chỗ Tiểu Lâm phu nhân tìm!”

“Không cần phiền toái, em cứ lẳng lặng ngồi đợi ở đây là được rồi!”

“Em không thể cứ ở đây nhìn vết thương của anh chảy máu...”, cô lại muốn chạy ra ngoài.

“Em thì biết cái gì, em không phải là bác sĩ, em biết cách chữa cho tôi sao? Em cứ chạy tới chạy lui, cản trở mọi người rửa vết thương cho tôi!”, anh ảo não vì vết thương, lại càng không muốn thấy cô lo lắng, hoảng hốt.

“Nhưng anh...”

“Chuyện của tôi không cần em lo”.

Minh Hạ giật mình! Đúng, cô không phải là bác sĩ, cô vội vàng cái gì? Nhưng nhìn vết thương sâu đến tận xương, ngoài việc hốt hoảng cô làm được gì sao? Tất cả những gì cô làm cho anh, cho Tịch Mộc gia đều vô nghĩa, bởi vì ở đây cô không có chút giá trị nào cả.....

Sao cô có thể quên điễm này chứ? Cô không được quên, bởi vì trải qua mấy năm bình yên đó cũng không thể xóa bỏ được sự thật, càng không thể nghĩ anh tự đã trở nên tốt với cô, thừa nhận sự tồn tại của cô.

Đúng rồi, mấy năm gần đây anh đối với cô rất tốt, rất dịu dàng, nhất định là do anh quá cô đơn. Trong tòa nhà lớn mà tịch mịch này, cô cũng thế cho nên bọn họ mới có thể làm bạn, lợi dụng lẫn nhau để xua đi nỗi cô đơn.

“Vậy thì em không làm phiền anh nghỉ ngơi, em ra ngoài xem bác sĩ tới chưa?”

Cô lấy lại vẻ mặt bình thường rồi bước nhanh ra ngoài, nhưng trong lòng lạnh lẽo giống như thời tiết bên ngoài, dưới 0 độ tuyết rơi.

Tịch Mộc Thức Minh bị thương ở cánh tay, ở đại trạch nghỉ ngơi đã một tháng, có người hầu hạ chu đáo, mọi người cũng tới ân cần hỏi thăm, nhưng anh vẫn cảm thấy thiếu thiếu cái gì.

Anh vốn không nghĩ ra nguyên nhân vì sao, nhưng mọi người nhiều lần hỏi thăm tình hình “em gái” anh, anh mới nhớ ra “em gái” dạo này thường không thấy cô ở nhà.

Sáng sớm cô đã rời nhà đến trường, sau giờ học còn hoạt động ngoại khóa đến tối muộn mới về. Hàng ngày sau khi ăn điễm tâm và trước khi đi ngủ, cô đều đến phòng anh thăm hỏi, nhưng tựa như là giữ lễ, không có chút chân tình.

Thật vất vả vết thương mới đỡ một chút thì đã đến kỳ nghỉ đông, buổi sáng anh tìm cô nhờ chút việc, nhưng Tiểu Lâm phu nhân lại nói cho anh biết, tối hôm qua Ngũ tiểu thư đã được tài xế đưa đến Tokyo, chỗ lão gia và phu nhân nghỉ đông.

Đáng chết, cô tránh anh sao? Anh làm gì đến cô sao?

Trong lúc anh đang tâm phiền ý loạn thì Tiểu Lâm phu nhân vô ý nói: “Tứ thiếu gia có chuyện quan trọng cần nói với tiểu thư sao? Nhưng tiểu thư đột nhiên đi Tokyo, Tứ thiếu gia không thích ư?”

“Nực cười!”, anh nghiêm mặt, bực tức trách mắng Tiểu Lâm phu nhân: “Cô ta là gì chứ? Tôi chỉ thấy sao đại trạch lại yên tĩnh một cách kỳ lạ như vậy?”.

“Trước kia đại trạch luôn yên tĩnh, thiếu gia đã ở đây hai mươi năm rồi thì biết chứ, chẳng có gì lạ cả”.

Anh trầm mặc không nói, chỉ nhìn ra ngoài khoảng trắng mờ mờ tuyết ngoài cửa sổ. Tiểu Lâm phu nhân rời đi, anh cầm ly rượu lên uống một hơi cạn sạch, phát hiện ra trong lòng vẫn luôn có một người.....

Úy Tử tự tay mặc chiếc áo ki-mô-nô sang trọng cho con gái, hài lòng nhìn cô con gái duy nhất nay đã trở thành một thiếu nữ yêu kiều duyên dáng động lòng người.

“Năm ngoái mẹ không ở cùng con, năm nay mẹ muốn đền bù cho con. Con có thích chiếc ki-mô-nô này không? Là mẹ với cha đặc biệt đặt may cho con đấy”.

Minh Hạ không nhận ra cô gái kiều diễm trong gương. Thì ra sau khi trang điểm cô cũng có thể xinh đẹp đến như vậy, hơn nữa còn mang khí chất của một thiếu nữ Nhật Bản.

“Minh Hạ xinh đẹp như vậy, sau này chắc sẽ khiến nhiều chàng trai Nhật Bản mê mẩn”, Tịch Mộc Nhất Chi Trợ bước vào, không nhịn được cảm thán một tiếng. Cô con gái này của ông không chỉ thông

minh mà càng ngày càng trở nên quyến rũ đầy nữ tính.

“Cám ơn cha mẹ đã mua cho con, nhưng trang phục quý giá như vậy, hiếm có cơ hội được mặc a”.

“Thích mặc lúc nào thì mặc đi, một năm bốn mùa xuân hạ thu đông con đều có thể mặc ki-mô-nô nha!”, Ủy Tử nhân tiện đưa con Minh Hạ một chiếc xác tay đồng bộ.

Minh Hạ cười khở không nói gì, cô đoán là mẹ không biết ở Kyoto, cô sống cuộc sống bình dị, không phô trương bao giờ.

“Năm mới cố gắng học tập!”, Tịch Mộc Nhất Chi Trợ đưa cho cô một phong bao lì xì.

“Con cảm ơn cha”, Minh Hạ vui vẻ cười, xúc động mãnh liệt.

Đã lâu thật lâu rồi cô không được cha mẹ mừng tuổi năm mới. Kể từ sau khi cha ruột qua đời, mẹ cô rất ít khi tự tay đưa cho cô phong bao lì xì, nếu không phải đặt ở trên bàn thì lại chuyển vào tài khoản tiết kiệm của cô. Trải qua mấy năm mới ở Nhật Bản, lúc cô và anh tư cùng ở đại trạch đều nhận phong bao lì xì do Tiểu Lâm phu nhân đưa họ... Đúng rồi, năm nay anh Tư phải ở Kyoto đón năm mới một mình sao?

Không biết tại sao, tâm trạng cô lại trở nên nặng trĩu.....

“Nếu như Thức Minh không bị thương, lại chuẩn bị thi đại học thì nó đã có thể tới Tokyo cùng chúng ta đón năm mới”. Tịch Mộc Nhất Chi Trợ mặc dù hô phong hoán vũ trong giới kinh doanh, nhưng trong gia đình, ông cũng chỉ là một người cha mà thôi.

“Thì ra cha đang nhớ tới con trai a!”

Minh Hạ giật mình trong giây lát rồi lập tức trấn tĩnh lại mỉm cười. Cô đã biết là ai tới, chỉ có anh mới thích dùng cách “xuất quỷ nhập thần” này xuất hiện.

Tịch Mộc Thức Minh tự nhiên bước vào trong phòng, tươi cười vẫy

tay với cha mẹ: “Năm mới vui vẻ!”.

“Sao con lại tới đây?”, Tịch Mộc Nhất Chi Trợ vui mừng hỏi, không quên hỏi thăm thương tích của anh, “Vết thương thế nào?”

“Đã khỏi lâu rồi, cha, con không có bị đau lại, đừng quá lo lắng”, Anh tuy trả lời cha, nhưng anh mắt lại liếc về phía cô gái đã trở mặt với anh.

“Tứ thiếu gia, mặc dù đang còn trẻ nên vết thương hồi phục nhanh hơn, nhưng ngàn vạn lần đừng phá hủy sức khỏe, cuộc sống còn mấy chục năm nữa cơ mà!”, Úy Tử cũng cùng khuyên giải.

“Tôi biết mà!”, anh không nhin được cắt ngang lời Úy Tử, “Thế nào? Muốn đi đâu mà ăn mặc sang trọng như vậy!”.

Minh Hạ biết là anh đang hỏi cô, nhưng cô không trả lời. Mặc dù cô vui mừng khi thấy anh Tư đột nhiên xuất hiện, nhưng vẫn không quên hiềm khích giữa hai người.

“Đang giúp Minh Hạ đi xem mắt. Con xem, hôm nay nó có xinh đẹp không?”, Tịch Mộc Nhất Chi Trợ đùa đùa hỏi, nhưng ông thấy con trai lập tức thay đổi sắc mặt. “Sao vậy? Khó coi lắm sao?”.

Tịch Mộc Thức Minh dùng ánh mắt lạnh như băng quét qua toàn thân cô khiến cho Minh Hạ không khỏi rùng mình.

Một lát sau, anh cười lạnh hỏi, “Tiểu nha đầu, em học người ta đi xem mắt sao?”.

“Không được sao?”, Tịch Mộc Nhất Chi Trợ thuận miệng trả lời giúp cô.

“Không phải là không thể được, chỉ là quá sớm thôi. Cha, chị con còn xuất giá, sao có thể đem cô ấy gả ra ngoài?”.

“Cha, đừng đùa nữa, con thấy xấu hổ”, Minh Hạ cuối cùng cũng mở miệng, cắt đứt đoạn hội thoại vô nghĩa này.

“Được được, không nói nữa, khiến cho cô gái nhỏ của cha thẹn thùng! Thức Minh, con còn chưa nói tại sao lại tới đây”.

“Con muốn tới xem cuộc sống ở đại học một chút”, anh tùy đưa ra lý do rồi hỏi: “Ba cùng với dì Úy đến bữa tiệc tân niên ở công ty sao?”.

Úy Tử cười cười nói: “Đúng vậy, còn đang nghĩ không biết có nên đưa Minh Hạ cùng đi hay không, nhưng bây giờ con đến đây rồi, hay là giao nó cho con chăm sóc đi!”.

“Nhưng mẹ...”, Tịch Mộc Thức Minh thấy rõ Minh Hạ đang ngượng ngập, anh lập tức nói: “Được, con sẽ chăm sóc tốt cho cô ấy, hai người cứ yên tâm đi đi!”.

Úy Tử nhìn hai “anh em” ở chung một chỗ rất tốt, mới yên lòng đi ra, trong lúc đuổi theo ông xã đã đi ra ngoài cửa cô nghe được một câu tiếng Trung-----

“Em hôm nay thật đẹp”.

Cô sợ tới mức đánh rơi chiếc ví da sang trạng trên tay, mắt trở ra một lúc, trong lúc ngồi xuống nhặt chiếc ví thì cô thấy Tứ thiếu gia cô vốn kiêng dè lại dùng ánh mắt kỳ dị nhìn Minh Hạ, tay anh đang kéo tay chiếc áo ki-mô-nô màu lam của con gái... Hai người bọn chúng.....

“Sao vậy?”, Tịch Mộc Thức Minh lạnh lùng hỏi Úy Tử.

“Tứ thiếu gia học được tiếng Trung rồi ư?”, cô đang tâm hoảng ý loạn, chỉ có thể trả lời như vậy.

“Là con dạy anh ấy... coi như là....báo đáp anh ấy đã chăm sóc con”. Minh Hạ đọc được nghi ngờ trong mắt mẹ, nhưng cô có thể làm gì? Gạt tay anh ra rồi nói đôi ba lời để lấp liếm? Mẹ đã lâu không ở Kyoto, không biết đã biết chuyện gì? Ai có thể nói cô với anh rốt cuộc là quan hệ như thế nào đây?”

Úy Tử không còn lời gì để nói, yên lặng chăm chú nhìn hai người trong mấy giây rồi lẳng lặng đi ra ngoài.

“Buông em ra”, Minh Hạ nhẹ nhàng thoát khỏi tay Tịch Mộc Thức Minh. “Anh đang làm chuyện gì vậy? Sao phải làm trò cười trước mặt cha mẹ như thế? Mẹ nhìn thấy sẽ nghĩ gì chứ?”.

“Chúng ta quang minh lỗi lạc, mặc kệ cô ấy nghĩ gì thì nghĩ”, ánh mắt anh như có điện, thỉnh thoảng lại túm lấy tay áo cô. “Người trốn ra khỏi nhà không có đủ tư cách phê phán tôi”.

Cô vô cùng bất an, trái tim đập mạnh, hết nhìn đông lại nhìn tây, giả vờ không hiểu, tránh ánh mắt bén nhọn của anh.

Cô ăn mặc kiêu diễm, vô cùng tỏa sáng, thậm chí là... Chói mắt, anh không thích cô tỏa sáng như vậy, cô giống như một con bướm nhỏ phá kén bay ra khỏi tầm kiểm soát của anh.

“Nhìn anh!”, anh bỗng nhiên giơ tay giữ lấy đầu cô, tựa như đang trừng phạt mà mạnh mẽ hôn xuống cánh môi phần hồng kiêu diễm.

Minh Hạ sợ tới mức trợn mắt há mồm, không nói nên lời, chỉ có thể trơ mắt nhìn gương mặt phóng đại của anh, cảm nhận trên môi truyền tới từng đợt hơi đau đau.

Anh buông cô ra, hài lòng với sự trừng phạt nho nhỏ dành cho cô, “Anh ghét em trốn tránh, đây là anh đang dạy dỗ em”.

Thái độ ngạo mạn của anh làm cô đột nhiên hoàn hồn, trợn mắt lên chất vấn: “Anh dựa vào cái gì mà hôn em? Em có tội gì chứ?”.

“Em không nói một tiếng, thừa dịp anh đang bị thương, một mình chạy tới Tokyo, em nói xem em có tội không?”, cô gái nhỏ này còn không nhận tội?.

“Thế thì có lỗi gì?” Cô tức giận thở phì phì nhìn anh hàm hàm, “em muốn tới chỗ nào là quyền của em, anh làm sao quản được, cứ cho là anh có bị thương, em ở lại cũng vô dụng thôi, cần gì đề cao em như vậy?”, anh làm sao thì mặc kệ, liên quan gì đến cô chứ?

“Anh muốn em đợi ở một chỗ!”, anh hét to, bị cô gái quật cường này

chọc giận, “em có trách nhiệm chăm sóc anh, có trách nhiệm cùng anh ở đại trạch dưỡng thương!”.

“Tại sao em phải có trách nhiệm đó?”, cô không thể hiểu anh đang phát giận chuyện gì, nhưng vẫn cong miệng lên cãi lại, không chịu thua.

“Em là của anh...”, anh thốt lên, không kịp suy nghĩ.

Tim cô loạn nhịp, đối với lời anh vừa nói cảm thấy vô cùng mâu thuẫn: vừa mong đợi, lại vừa muốn kháng cự. Cô biết cho dù anh nói cái gì, cô cũng không có cách nào bình thản tiếp nhận, lại càng sợ anh khuấy động cuộc sống bình yên bây giờ.

“Đừng nói nữa!”, cô không muốn nghe nữa, nếu nghe nữa thì sẽ không thể quay đầu lại.

“Ngay cả việc tại sao anh hôn em cũng không nên nói sao?”, anh không kiềm chế được nhúu chặt đôi lông mày lại.

“Đó không phải là anh trừng phạt em sao? Trừng phạt em tự ý tới Tokyo, trừng phạt em đáng lẽ không được làm em gái anh, trừng phạt tất cả....”, cô dường như đã biết hết mọi thứ.

Cô làm bầm nói nhỏ, nhưng làm chấn động trái tim anh.

Anh đã phá vỡ điểm cân bằng, tự tay xé nát quan hệ yên ổn của hai người. Anh ảo não, chán ghét cảm giác không thể khống chế được đang mãnh liệt dâng lên trong lòng.

Anh sai lầm rồi! Đáng lẽ anh không nên vì xúc động nhất thời mà đi đến nơi này, không nên có cảm giác ngu muội đến vậy, về lãnh khóc, vô tình thường cùng tâm địa sắt đá thường ngày biến mất không còn một mảnh.

Nhưng anh lại không thể không quan tâm đến cô, không thể nào lại coi thường cô giống như những ngày đầu.

"Minh Hạ."

Cô ngẩng đầu lên, nhìn anh với ánh mắt mơ hồ.

Anh nhặt chiếc xác tay rơi xuống đất đưa cho cô. Cô nhận lấy thì bất ngờ bị anh kéo đến bên cạnh.

“Quên chuyện vừa nãy đi! Hiếm khi chúng ta cùng tới Tokyo, mấy ngày lễ này anh sẽ chăm sóc em cẩn thận”, anh khẽ cười nói.

Chương 4

“Ngũ tiểu thư, cẩn thận kéo lạnh đấy, mặc dù đã đến mùa xuân, nhưng không thể chủ quan được”, Tiểu Lâm phu nhân đem một chiếc áo khoác choàng lên người Minh Hạ.

Cô quay người lại mỉm cười, gương mặt đẹp như những đóa hoa mùa xuân đua nhau nở trong vườn, “Cảm ơn bà!”.

Cô nhẹ nhàng vén mấy sợi tóc dài ra phía sau vành tai. Mỗi lần đến ngắm khu vườn rộng lớn mang phong cách Nhật Bản, cô thấy mọi phiền muộn dường như tan biến, tất cả thị phi cũng bị cảnh đẹp nơi đây đẩy lùi.

“Bà nội nhất định là người thông tuệ, là một người vợ hiền, mẹ tốt”.

“Sao Ngũ tiểu thư lại biết?”, Tiểu Lâm phu nhân đưa ánh mắt nhìn về phía Minh Hạ, trên người cô toát lên vẻ thanh cao thoát tục tự nhiên, không hề cưỡng cầu làm người ta không thể rời mắt.

“Bà nội vì những người thân yêu mà đã bài trí nơi đây thành bến đỗ an bình, tránh mọi gió mưa. Mà bà nội là chính là nơi neo đậu chắc chắn của những con tàu”, Minh Hạ nở nụ cười, cô dường như nhìn thấy tận mắt chuyện của năm đó.

“Ngũ tiểu thư ở đây mới hơn ba năm sao đã có thể hiểu rõ mọi chuyện như vậy?” Ngũ tiểu thư dường như đã đánh mất nét vô lo vô nghĩ, càng ngày càng hiểu chuyện, có lẽ con người ta càng trưởng thành càng phải đối mặt với nhiều chuyện.

“Chỉ cần ở đây thì sẽ hiểu rõ, hoặc là...”, cô hơi nhướn hàng lông mày lên, “Người đứng ngoài cuộc tỉnh táo, người trong cuộc u mê”.

“Ngũ tiểu thư là người của Tịch Mộc gia”, Tiểu Lâm phu nhân lập tức đáp lại lời cô.

“Ý của tôi là, tôi không phải được lớn lên trong hoàn cảnh được người người người người ngưỡng mộ từ nhỏ, nên không thể coi mọi chuyện là tự nhiên được”. Đúng nha, cô đã phát hiện, không phải tất cả mọi việc cô đều có thể ứng phó được.

Cô cho là vào một lúc nào đó sẽ chấm dứt việc người khác gièm pha thân phận cô, hoặc cô sẽ trở nên vô cảm nhưng chuyện này sẽ không xảy ra, vĩnh viễn sẽ không.

“Tiểu thư muốn thay đổi việc gì sao?”, Tiểu Lâm phu nhân cúi xuống hái hoa, lưu tâm đến hành động của cô.

“Tôi có thể thay đổi được gì sao?”, nụ cười của cô mang chút giễu cợt.

“Ngay cả việc bước chân theo cái nhà này đã theo không kịp rồi”. Thế giới phồn hoa giống như một cái lồng chim xám xịt không thoát ra được, khiến cô ngạt thở, không biết làm thế nào.

“Tiểu thư cam chịu số phận? Cô chịu thua sao?” Tâm trạng rã rời thế này thật không giống phong cách của Ngũ tiểu thư... Mà là... thời gian cùng cách trở khiến cô thay đổi?

“Tôi không đánh cược, làm sao có thắng thua?”, cô chưa bao giờ rơi vào tâm trạng như vậy.

“Tôi chỉ muốn là một người bình thường trong gia đình, không muốn thay đổi cái gì cả”. Cô chỉ hy vọng có thể được mọi người nhìn nhận, có thể không làm nhục thanh danh của Tịch Mộc gia thôi, chỉ như vậy thôi mà sao khó quá?

Gió tháng ba nhẹ nhàng thổi, xua đi băng giá mùa đông, mang đến sức sống mãnh liệt cho vạn vật.

Đại trạch vốn luôn vắng lạnh nhưng vào mùa này cũng có phần sinh động hơn, trong nhà mọi người đang bận rộn chuẩn bị cho Tứ thiếu

gia rời đi. Người người cứ ra ra vào vào, có người nghiêm túc, cũng có người tùy tiện nhưng nét mặt họ nghiêm túc cùng tác phong làm việc tỉ mỉ rất phù hợp với anh Tư.

Cô biết đó là anh Tư sắp xếp an toàn cho cô trước khi đi, cũng chân chính ý thức được anh sắp thực sự rời đi. Anh không chỉ đi ba, năm ngày, mà là giống như các anh chị khác, đến ngày nghỉ mới về Kyoto.

Cái nhà này, quay đầu lại chỉ còn lại cô độc mỗi mình cô.

Anh cần gì mà phải hao tâm tổn phí sắp xếp đây? Anh không có ở đây, đại trạch này sẽ dần dần trở nên yên tĩnh, hơn nữa, bên cô đã có đủ vệ sĩ, anh không cần lo lắng.

Cô biết anh quan tâm cô, nhưng cô không biết tất cả những gì anh làm, bao gồm cả nụ hôn hoàn toàn không nên xảy ra kia, có phải là thủ đoạn của anh dùng để trả thù cô và mẹ cô đã đến Tịch Mộc gia không?

Tại sao anh lại trở nên như vậy? Cô không nghĩ ra, suy nghĩ cũng không thông. Chẳng phải chỉ có tình nhân mới có thể hôn nhau sao? Sao anh và cô lại có thể có quan hệ đó chứ?

Cô cố gắng trốn tránh không suy nghĩ nữa, cùng các bạn tụ tập một nhóm đến nhà người này người kia tiệc tùng, quen với nam sinh khác, thử xem cảm giác của mình với bọn họ có giống với anh Tư không, nhưng thường thì khi cô còn chưa tìm ra được đáp án đã bị Tứ ca bắt về, sau đó lấy thái độ huynh trưởng mà hung hăng dạy dỗ, bắt cô dừng lại.

Cô càng muốn trốn, càng muốn phản ứng anh là càng nghiêm khắc trầm trọng hơn. Anh như vậy làm cô sợ, làm cô bắt đầu không hiểu rõ động cơ của anh là gì. Cô sợ sự thay đổi, sợ hành động mập mờ không rõ ràng của anh.

Lòng cô không tĩnh lặng được nữa rồi!

“Em thích ngắm hoa?”, một giọng đàn ông vang lên phía sau cô.

Minh Hạ lắc lắc đầu, tiếp tục dựa vào chiếc cầu nhỏ trong hoa viên, ngắm nhìn hoàng hôn buông xuống.

“Không thích sao lại thường xuyên lưu luyến trong này?”, Tịch Mộc Thức Minh không hiểu được nội tâm cô, anh không muốn nhìn nét mặt phảng phất u buồn của cô. Anh đã an bài tất cả mọi thứ cho cô, cô không phải phiền não mới được.

“Là em thích cảm giác này, cái cảm giác dùng cảm xúc để thưởng thức cái đẹp”, cộng với cô đang trong kỳ nghỉ xuân nên cô có nhiều thời gian ngắm cảnh.

“Ngày mai anh phải đến Tokyo rồi”.

“Em biết, anh đừng nói theo kiểu giống như sinh ly tử biệt như vậy được không?”, cô tức giận nhìn anh.

Anh nhún vai. “Anh nghĩ là em không biết, xem ra em một chút cũng không có ý định tiễn anh đi”.

“Làm ơn đi!”, có lúc cô thật phục Tứ thiếu gia này, “anh lúc nào cũng có thể trở về mà”.

“Hoa anh đào ở Kyoto rất đẹp, nhưng có cảm giác thô lương. Hoa anh đào ở Tôkyô cũng đẹp lắm, hơn nữa còn có cảm giác rất đặc biệt của không khí đại đô thị”

Cô đã ở cố đô lâu như vậy đương nhiên hiểu được vẻ đẹp của Hoa Anh đào. Mùa xuân hoa anh đào nở rộ ở các ngôi miếu cổ. Cái gì mà Someiyoshino (*), Kasumizakura (*) các loại cơ hồ đều tìm thấy ở cố đô, thiên hình vạn trạng.

Cô nhớ vào thời gian này năm ngoái, khi cô cùng Tứ ca cùng đi về nhà trên con đường nhỏ, anh đã tự tay hái xuống một cành anh đào thường thấy ở cố đô, cũng là loại hoa đẹp nhất Nhật Bản xuống cho cô nghiên cứu những điểm khác biệt với các loại hoa khác.

Hồi ức đẹp đẽ như vậy sẽ không còn tái hiện nữa.

Tịch Mộc Thức Minh ngẩng đầu lên nói: “Em đi theo anh”.

Minh Hạ đi theo sau anh, không biết anh muốn làm gì, lúc anh đưa cô lên xe cô mới phục hồi tinh thần lập tức biết suy nghĩ rõ ràng.

“Anh muốn lái xe đến Tokyo?”.

“Ừ”, anh khởi động xe.

“Sao lại thế?” Thế là thế nào? Không phải ngày mai anh mới đi Tokyo sao? Còn nữa... cô chưa từng nói là muốn đi cùng anh a!

“Anh thích thế”.

“Nhưng em không thích”, cô cao giọng phản đối.

“Đến đây em sẽ thích”, anh nhìn thẳng về phía trước, hờ hững trả lời.

Cô chu miệng lên không thèm nói chuyện với anh nữa, không biết qua bao lâu, cơn buồn ngủ của cô ập tới.

“Minh Hạ, đứng lên!”

Cô còn buồn ngủ mơ mơ màng màng mở mắt ra. Mấy giờ liền ngồi trên xe, cô không nhin được cứ ngủ gà ngủ gật.

“Em nhìn xem!”, Tịch Mộc Thức Minh chỉ ra ngoài cửa sổ.

Một khoảng trời rực rỡ sắc hồng hiện ra trong tầm mắt cô, mặc dù màn đêm đã buông xuống, bầu trời đen thăm thẳm nhưng nhờ ánh sáng lấp lánh của những ngọn đèn đường, quang cảnh thành phố vẫn rực rỡ lạ thường.

"Đây là..."

“Đây là Hoa anh đào ở Tokyo”, anh dừng xe lại trả lời.

Minh Hạ bước xuống xe, đi về phía công viên, Tịch Mộc Thức Minh đi sát cạnh cô, hài lòng cảm nhận sự rung động anh mang đến cho cô.

Những cánh hoa anh đào buông mình theo gió tung bay đáp xuống mặt đất nhuộm hồng cả một vùng Imà cho người ta lưu luyến mãi không thôi.

Hai người đi ngang qua vườn anh đào trong công viên Uneo, thấy khắp nơi đều giăng đèn kết hoa, mọi người từ khắp nơi tụ hội đến thưởng hoa, không khí vô cùng náo nhiệt, xa xa truyền đến tiếng người huyên náo, kích động hát những bài dân ca Nhật Bản cổ xưa.

“Thật là đẹp!”, cô nhẹ nhàng cười, gò má ửng hồng vì hưng phấn càng tăng thêm vẻ quyến rũ.

Anh thất thần nhìn má lúm đồng tiền xinh đẹp như hoa của cô.

Anh khẳng định đây chẳng qua là sự mê đắm nhất thời mà thôi, nhưng anh nguyện ý vứt bỏ tất cả mọi vướng bận, cùng cô say ở chốn này.

Không khí thoang thoảng mùi hoa, những cánh hoa anh đào theo gió bay bay như những bông hoa tuyết.

Cô giơ tay đón lấy một cánh hoa đang rơi, mỉm cười thả vào lòng bàn tay anh. “Nhìn này, cánh hoa màu hồng phấn, cảm giác vô cùng thanh khiết, đáng tiếc là vẻ đẹp của hoa quá ngắn ngủi. Sao những thứ tốt đẹp lại không thể dài lâu?”

Anh nhìn cánh hoa mỏng manh, thản nhiên nói: “Cũng bởi vì là ngắn ngủi nên nó muốn tranh thủ trong khoảng thời gian ít ỏi ấy tận tình khắc ghi vẻ đẹp kiều diễm vào lòng người”.

“Thì ra chúng ta không cùng suy nghĩ, anh thích vẻ đẹp nhất thời của hoa, nhưng em thích vẻ đẹp nước chảy đá mòn, em có thể không được nhìn vẻ tươi đẹp nhất của hoa, nhưng em muốn bốn mùa đều nhìn thấy hoa nở, nếu nó chỉ nhất thời như vậy, em thà chưa từng

nhìn thấy”.

“Nếu đời hoa đã ngán ngủ như vậy, sao em lại còn thích ngắm hoa?”, anh không hiểu suy nghĩ của cô.

“Em cũng là người phàm tục a, dễ bị cảnh đẹp trong chớp mắt mê hoặc”, cô thu lại nụ cười nhìn anh. “Anh cũng không cần ôn nhu dịu dàng như vậy đâu”

“Ôn nhu?” Anh nhìn lại rừng hoa anh đào phía sau.

“Anh như vậy sao?” Tâm trạng của anh bị vây hãm trong rừng hoa.

Cô giành được một điểm đầu tiên, ánh mắt trong trẻo dường như đã sớm biết dã tâm của anh, “Nếu không như vậy, cần gì dẫn em tới đây?”

Anh á khẩu không nói được lời nào. Mang cô đến đây trước đó anh chưa từng nghĩ qua, chỉ hành động theo cảm giác.

Nhìn anh không nói gì, vẻ mặt cô giãn ra một lần nữa, lộ ra nụ cười chiến thắng: “Trận tranh luận này em thắng, anh phải chịu phạt.

(*) tên các loại hoa

Cô kéo cánh tay anh, đi về phía một quán nhỏ dưới gốc cây anh đào, “Anh phải mời em ăn cái gì mới được”.

“Đói bụng?!” , anh tươi cười đi theo cô, hãy tạm quên mọi phiền não đi!

Thỉnh thoảng uống rượu say, mơ màng nửa sau nửa tỉnh cũng không phải là chuyện xấu, ít nhất hãy để có cơ hội buông lỏng mặc sức phát tiết đi.

Đêm đó hai người uống đến toàn thân nồng nặc mùi rượu, say khướt dựa vào nhau dưới cây anh đào, cùng nói chuyện phiếm câu

được câu chẳng. Hôm sau khi cô tỉnh lại trên giường của mình thì anh đã rời đi, không nói một lời.

Cô biết rõ tại sao lại như vậy. Ai nói sau khi tỉnh rượu sẽ quên đi mọi chuyện trước đó? Cô nhớ khi cô say đã phóng thích cảm giác mơ hồ đối với anh, trước mắt cô là người đàn ông đối với cô rất tốt, không phải anh Tư ghét cô cay đắng kia.....

“Anh Tư em thật hung dữ, suốt ngày lạnh lùng như tảng băng, không giống anh tốt với em như vậy!”, cô thật sợ hãi, vừa rồi người đàn ông để cô nằm trên đầu gối rồi cuộc là ai? Anh ta thật xa lạ...” Anh đối với em thật dịu dàng, nhưng anh Tư ghét em như vậy, anh ấy sẽ không yêu em đâu!”.

“Đúng, anh không phải là anh Tư của em!”, Anh gầm lên, ánh mắt sắc bén nhìn cô gái đầy hơi rượu trước mặt.

“Cho tới bây giờ, chưa bao giờ anh là anh trai em, sao em dám phê phán anh?”, anh không thể chịu được cô cứ liên tục chỉ trích anh như vậy.

Cô đột nhiên nghẹn ngào, nước mắt chảy ròng ròng nức nở, “anh giả mạo anh Tư, anh mau đi đi. Anh Tư em sắp đi rồi, anh ấy sẽ không xuất hiện trước mặt em nữa, sao anh còn giả trang anh ấy để lừa em?”

“Em muốn anh ta biến mất khỏi tầm mắt em?”, anh chán nản hỏi.

“Em muốn anh biến mất, không phải là anh ấy!”, cô nhìn anh bằng đôi mắt đỏ hồng, “trời ạ, là em không tốt, em khiến cho anh Tư đi mất? Làm sao bây giờ? Em sẽ bị người của Tịch Mộc gia mắng! Em không biết làm sao bây giờ?”.

Tịch Mộc Thức Minh đột nhiên lay lay cô, “em sợ anh? Trong lòng em, Tịch Mộc Thức Minh phải là một người lãnh khốc vô tình, không nên đối tốt với em sao?”

Cô chờ đợi, ý thức dường như bị anh lay quay về, thẫn thẫn nói:

“Anh Tư?”

“Anh không phải anh Tư của em, anh là Tịch Mộc Thức Minh”, anh sẽ không để cho cô được như ý, cô đừng có mơ bắt buộc anh phải đồng ý.

Cô bị anh kéo đau, nhưng đầu óc vẫn bị men rượu chi phối.

“Anh nhất định sẽ làm như em mong muốn!”, anh phần uất hét lên: “Tại sao anh phải đối tốt với em? Em chỉ là một đứa con riêng chẳng liên quan gì đến anh!”.

Cô không ngừng lắc đầu, muốn xua tan sự phẫn nộ của anh, muốn quẳng tất cả phiền muộn sang một bên. Nhưng cô đang mơ hồ, lời nào cũng không nói, nếu cô có thể lên tiếng xin lỗi anh thì sẽ không bị anh ném về đại trạch như vậy.

Trong đại trạch, cô lắc lắc ly rượu anh hay dùng trước mặt, từ từ nuốt xuống từng ngụm rượu nóng, khóe miệng nở một nụ cười châm chọc. Trên đời này không thể có hai Tịch Mộc Thức Minh, sao lúc đó cô lại có thể có ý tưởng ngu ngốc như vậy.

Không thể phủ nhận anh có một sức hấp dẫn rất lớn, giống như hấp dẫn nường tựa vào đó. Cô sợ, sợ loại ý tưởng này bám rễ thì cô không biết đi con đường nào nữa.

Nói không chừng, chỉ có cách không nhớ, không nói như bây giờ đối với cô mới là cách tốt nhất.

Chương 5

Tiểu Lâm phu nhân nhìn Ngũ tiểu thư cả ngày đứng ngồi không yên, cả ngày đi đi lại lại trong phòng, trên gương mặt lãnh đạm không khỏi lộ ra một nụ cười.

Đã một năm rồi chứ, kể từ ngày đó, Tứ thiếu gia nửa đêm đưa Ngũ tiểu thư đã say khướt về đại trạch ở cổ đô, thiếu gia cũng hơn một năm rồi không trở về nhà. Hôm nay là ngày thiếu gia trở lại, cũng khó trách Ngũ tiểu thư sẽ khẩn trương.

Bà biết ngày đó ở Tôkyô nhất định đã xảy ra chuyện gì không vui, nên Tứ thiếu gia mới trở về, thậm chí đem Ngũ tiểu thư giao cho bà chăm sóc rồi lập tức biến mất khỏi đại trạch, nhưng không ngờ hơn một năm trời thiếu gia cũng không trở lại.

“Ngũ tiểu thư, cô hãy ngồi xuống mà chờ thiếu gia”.

Minh Hạ nghe quản gia gọi mới giật mình nhận thấy mình đã đi qua đi lại cả nửa ngày rồi, lập tức lúng túng ngồi xuống.

Trời ạ, cô căng thẳng vì cái gì chứ? Chẳng qua là anh về nhà thôi, sao cô lại khẩn trương đến như vậy, thật mất mặt quá.

Nhìn mấy cây anh đào bên tường rào, tim cô bỗng dưng đập mạnh. Mặc dù cảnh tượng bây giờ không rực rỡ như ngày trước, nhưng đang lúc hoa nở rộ, kích thích cô không khỏi nhớ lại ngày trước.

Cô nhớ anh sao? Hơn nữa, bọn họ đã lâu quá rồi không gặp nhau, cho nên cô mới cảm thấy khác lạ như vậy?

“Lạ thật, trời đã tối rồi mà sao Tứ thiếu gia còn chưa về?”

Nghe vậy, cô chỉ lẳng lặng nhìn Tiểu Lâm phu nhân, không trả lời.

“Ngũ tiểu thư, tôi đi ra ngoài xem thế nào”.

Đúng, trời cũng tối rồi, sao anh còn chưa xuất hiện. Chẳng lẽ anh không về sao?

Nghĩ cũng đúng, anh về nhà làm gì? Chuyện của công ty chỉ cần anh liên lạc bằng điện thoại là được, cần gì phải tự mình trở về? Huống chi, ở đây có một người mà anh ghét nhất, sao anh có thể về chứ?....

Cô biết anh sẽ không xuất hiện. Minh Hạ muốn suy nghĩ liền đứng dậy trở về phòng mình, không nhìn qua mấy người làm đang dọn bàn ăn.

Chỉ có một mình cô ăn cơm, chuẩn bị nhiều như vậy, cuối cùng cũng phải đổ đi, thật là lãng phí. Cô thật không có tâm trạng nào để ăn nữa.

Nằm trên giường lớn trong phòng mình, cô dường như lại cảm thấy nhẹ nhõm hơn nhiều. Nơm nớp lo sợ cả một ngày, bây giờ cô thấy mệt chết đi, chỉ muốn ngủ, ngày mai là có thể trở về cuộc sống vô vị nhàm chán trước đây, làm bài tập, ra ngoài đi dạo, tâm sự cùng bạn bè....

Tiếng chim líu lo đánh thức cô tỉnh dậy từ trong giấc mộng.

Thật kỳ lạ, tối qua cô thế nào mà lại mơ thấy anh Tư trở về, còn dịu dàng đút thuốc bón cháo cho cô. Trên thực tế, làm sao anh có thể đối với cô như vậy? Anh vẫn còn đang rất hận cô cơ mà....

Sau khi rửa mặt, cô đến phòng khách chuẩn bị ăn điểm tâm, lại bị bóng người cao lớn đang ngồi ở bàn anh dọa đến ngây người!

“Không nhận ra anh sao?”, Tịch Mộc Thức Minh nghiêm trang trầm giọng hỏi, “còn không mau qua đây ngồi ăn cơm!”

Cô nghe lời đến bên bàn ăn, cúi đầu ngồi vào vị trí của mình, thật khó mà tin được chỗ ngồi đối diện đã trống vắng cả năm nay lại có người ngồi. Thật là anh? Cô vẫn còn đang nằm mơ sao?.

“Không muốn nhìn thấy anh?”, Tịch Mộc Thức Minh nhìn cô vẫn đang cúi đầu, chằm chọc hỏi.

“Không phải”, cô ngẩng đầu lên nhìn anh. Anh trở nên chín chắn anh tuấn hơn xưa, tựa hồ càng trở nên xa lạ....

Anh hài lòng gật đầu một cái, tiếp tục ăn cơm.

Cô cũng cầm bát đũa lên ăn, bây giờ tất cả lại giống như trước kia. Bọn họ như vậy, chẳng phải là tốt nhất sao? Có thể hòa bình ngồi chung một chỗ...

Cô thở phào nhẹ nhõm, trên mặt cũng hiện lên nét cười. Thật may, nhìn dáng vẻ không có chuyện gì của anh, xem ra anh đã sớm quên việc đó rồi, vậy thì cô cũng không cần tiếp tục câu nệ nữa.

Lang thang đi dạo trên con đường nhiều quán trà đạo cổ xưa, cô khẽ ngâm nga vài bài dân ca tiếng Trung, lơ đãng nhìn hàng anh đào hai bên đường, từng nét từng nét tạo nên sự quyến rũ của cố đô.

Cảnh đẹp như vậy hàng năm cô đều nhìn thấy, nhưng nhân sinh lại không ngừng biến đổi, chỉ là cuộc sống tĩnh lặng của ở cố đô, cuộc sống cứ bình thản trôi qua, khiến người ta quên mất thời gian đang biến đổi.

“Em về nhà à?”

Cô quay đầu lại, nhìn thấy Tịch Mộc Thức Minh cười nhẹ, “Sao anh lại ở đây?”

“Không sao cả, anh thích thế, chẳng lẽ đi xung quanh một chút cũng không được?”, nét mặt phảng phất ý cười của anh trở nên nghiêm khắc.

Cô đã trưởng thành hơn, càng lớn càng xinh đẹp, hơn nữa còn có sự quyến rũ đặc biệt của phụ nữ, nhưng cô tựa hồ đã gầy đi không ít, ưu sầu cũng nhiều hơn mấy phần. Nhìn cô anh mới phát hiện mình vẫn luôn nhớ thương cô.

“Đúng rồi, thiếu chút nữa em đã nghĩ anh vĩnh viễn cũng không về cố đô nữa đấy”, cô nói đùa, giờ tay đập đập tay anh.

“Làm sao có thể như thế”, anh trở tay bắt được tay cô, ôm lấy thật chặt.

Minh Hạ muốn rút tay ra, nhưng cô không có đủ lực, không khí mờ ám lại một lần nữa vây quanh hai người.

“Trời sắp tối rồi, chúng ta mau về nhà ăn cơm đi”, cô bắt an nhắc nhở anh.

“Anh mời em đi ăn hàng được không?”

Không đợi Minh Hạ đáp lời, anh đã kéo tay cô đi về phía nhà hàng trước mặt.

Tịch Mộc Thức Minh để cô ngồi bên cạnh anh, hai người chen chúc trong cái lán nhỏ. Anh không để ý tới cô, tự mình gọi đồ ăn cùng ông chủ tuổi đã trung niên.

Cô đành phải đi theo gọi món ăn, nếu không tối nay cô phải nhịn đói rồi.

Quán ăn nhỏ này tọa lạc trong một góc của công viên, cho nên rất nhiều người đến thưởng thức vẻ đẹp quyến rũ của hoa anh đào.

“Bây giờ với lúc đó... rất giống nhau!”, hình ảnh quen thuộc hiện ra trước mắt cô, nhưng cô không muốn dẫm lên vết xe đổ một lần nữa.

“Đây là Kyôto, không phải Tôkyô”. Cô còn nhớ rõ chuyện đó sao? Không phải lúc đó cô đã uống say rồi sao.

Nàng vo tờ giấy ăn trong tay, nhỏ giọng trả lời: “Cũng giống như vậy....”

“Giống thế thì giống thế, anh không ngại”, anh tự tay đến chỗ ông chủ cầm hai cái ly và một chai bia ướp lạnh. “Ở đây không có gì để

uống, chỉ có bia, uống hay không thì tùy em”.

Minh Hạ nhìn anh, lại nhìn chai bia lạnh trước mặt. Cô sợ cái gì? Chỉ là uống một chút thôi, chỉ cần uống ít một chút, chắc chắn sẽ không say khướt được.

Cô cầm chiếc ly lên, từng ngụm từng ngụm uống thử. Cảm giác mát lạnh khiến cô cảm thấy rất thoải mái! “Hay là em muốn vừa uống rượu, vừa ngắm hoa mới giống không khí lúc đó”.

Gương mặt tuấn tú lạnh lùng của Tịch Mộc Thức Minh nở ra một nụ cười yếu ớt, cảm thấy cô gái nội tâm mỏng manh bên cạnh cuối cùng cũng có thể buông lỏng, không hề cách xa anh ngàn dặm nữa.

“Rốt cuộc vì sao anh lại trở về?”, Gương mặt cô ửng đỏ vì rượu nhưng ý thức vẫn không ngừng suy nghĩ.

“Anh trở về để nhìn em”, anh thành thực nói ra nguyên nhân.

“Tại sao một năm trời mới về nhìn em?”, cô biết đây là một vấn đề ngu xuẩn, cũng biết rõ đáp án chẳng qua là anh nhìn cô thấy chướng mắt, nhưng cô vẫn muốn hỏi.

“Anh bận”, cho nên chỉ đến khi hết năm học anh mới trở về. Anh biết, nếu như thời gian quay trở lại, không chừng anh sẽ không nguyện ý trở về Tokyo mà làm chậm trễ mọi việc.

“Đúng, anh bận, em cũng vậy”. Rất tốt a, như vậy cuộc sống của mỗi người sẽ không phải lệ thuộc vào đối phương, sẽ không phát sinh loại tình cảm kỳ quái này rồi.

“Thế nào, sao em lại có vẻ ngoài lãnh đạm như băng vậy?”

“Em xin lỗi, em đã quen với cuộc sống cô đơn ở đại trạch, vẻ mặt cũng trở nên lãnh đạm vô cảm rồi”.

Anh không ở đại trạch có một thời gian, cô và anh đã thay đổi thành ra như vậy sao? Cô nhất định phải dùng thái độ việc chẳng liên quan đến mình để đối xử với anh sao?

Nhìn cô tiếp tục vừa ăn vừa uống bia, anh cảm thấy có chút xiu cảm giác xa cách. Anh cười khỏ, bởi vì anh thấy Minh Hạ càng ngày càng giống anh. Dường như cô đang thay thế anh, nhận lấy phần cô tịch này.

“Anh trở về lần này không phải để nghe em nói những lời như thế”.

Đúng, anh trở về, chỉ là cô nhớ lại hành động ám muội ngày đó. Không biết anh trở về làm gì!

Cô đứng lên, muốn rời xa người đàn ông đáng sợ khiến cô bị rơi vào vòng tội lỗi này.

Anh đặt tiền cơm lên bàn, đuổi theo đi cùng cô.

“Minh Hạ, đừng đi, anh có điều này muốn nói với em”.

Giữa đêm khuya hoa anh đào bay rợp trời đêm, cô đi ra khỏi công viên náo nhiệt, bước tới một con đường vắng lặng, cuối cùng không thể trầm mặc nữa, nhỏ giọng tố cáo: “Em không phải là con mồi của anh!”

Anh một chút cũng không thay đổi, vẫn là thích thú với cảm giác săn đuổi, bây giờ cô trở thành con mồi mới nhất của anh sao?

“Anh chưa bao giờ nghĩ em như vậy...”

“Anh tự, anh....”

“Còn gọi anh là Tứ ca?”, lúc này anh không hề nổi giận, nhưng gương mặt lạnh lùng ngoài cười nhưng trong không cười làm cô nhất thời kinh hãi.

“Đây chẳng qua là...”

“Thói quen? Thói quen là em gái anh? Anh chưa bao giờ quen được, bởi vì em căn bản cũng không phải? Anh đã nói hàng ngàn lần rồi, sao đến giờ em vẫn không hiểu?”

“Ở Nhật Bản, em có hộ tịch ở Tịch Mộc gia”.

“Hộ tịch là cái quái gì? Không phải là không phải, anh với em một chút quan hệ huyết thống cũng không có”, anh không thềm để ý nói.

Trời ạ, tại sao rượu lại phát tác, làm cho cô lại bắt đầu say rồi.

Trái tim cô lại đập loạn nhịp rồi! Thật lâu không đập nhanh như vậy, anh vừa mới trở về, mọi thứ lại trở nên rối loạn...

Thức Minh bước lên trước một bước, ôm lấy Minh Hạ, dùng gò má của mình ma sát khuôn mặt nóng rang của cô, hành động ấy khiến tim cô rung chuyển.

Cô chưa kịp phản ứng đã bị anh hôn rất sâu. Hai người như đang trong một giấc mộng đẹp, tham lam mút lấy đối phương.

Minh Hạ bị hôn đến mức hít thở không thông, muốn nhanh chóng dứt ra để hít thở lại bị anh bá đạo đặt tay lên gáy khiến anh hôn càng sâu hơn.

Rốt cuộc anh đang muốn làm gì?

“Minh Hạ, bất chính thì bất chính đi, em nghĩ nhiều như vậy cũng đâu có ích gì?”, anh rời môi khỏi cô, nhẹ nhàng ma sát đỉnh đầu cô, tự lẩm bẩm.

Nước mắt chưa kịp rơi xuống, cô thật muốn vùi thật sâu vào bờ vai rộng đang ôm lấy cô. Cô mê muội, rốt cuộc trái tim cô muốn gì? Vừa muốn rời khỏi lồng ngực anh, lại vừa muốn cảm nhận sự ấm áp đặc biệt trên người anh.

Anh cảm thấy cô hơi run rẩy, rồi ngực anh bị nước mắt cô thấm ướt. Nước mắt cô lại khiến anh đau lòng đến vậy.

Mưa bụi bất chợt rơi rơi xuống, hai người nhìn lên, thì ra trời đêm đang trong vắt lại đầy mây đen, hơn nữa, mưa càng ngày càng lớn, mọi người đang vui vẻ ngắm hoa vội vàng rời khỏi công viên đi tránh

mưa.

Tịch Mộc Thức Minh thấy hỗn loạn như vậy, đột nhiên nắm chặt lấy tay cô, cùng nhau chạy dưới mưa.

Minh Hạ chỉ có thể đi theo anh, không để ý nước mắt trên mặt đã bị mưa xóa nhòa, cũng không để ý đến quần áo giày dép cũng ướt đầm.

Hai người chật vật đi tới một nơi vắng người, cô còn chưa kịp nhìn rõ đã bị anh lôi vào một căn phòng rộng rãi hoa lệ.

“Đây là ở đâu?”, cô kinh ngạc hỏi Tịch Mộc Thức Minh vẫn đang nắm chặt tay cô không buông.

“Ở đây có thể trú mưa”, anh đóng cửa phòng, lập tức cởi áo khoác mỏng của cô ra.

“Anh đang làm gì thế?”, cô thét lên chói tai.

“Cởi quần áo”, anh không để ý cô đang ngạc nhiên, cởi áo khoác của mình ra.

Thấy anh ngừng lại động tác cô liền hỏi , “Đây là khách sạn?”.

Anh không trả lời, chỉ yên lặng đưa mắt nhìn cô.

Dưới ánh đèn ôn hòa ấm áp, anh nhìn cô cả người ướt sũng dường như không có thật, giống như lúc nào cũng có thể tan biến vào không khí. Anh không tự chủ được, đưa tay vuốt ve gương mặt cô, cảm nhận sự tồn tại của cô.

Làn da cô trắng bóc mềm mại, hơi ấm truyền tới đầu ngón tay lạnh như băng của anh, cảm giác ấy thật thư thái.

Cô không nhúc nhích được, bị ánh mắt thâm thúy và nhu tình của anh chạm vào, máu dường như cũng ngừng chảy. Cô đã quên người đàn ông này có phải là anh trai cô hay không, cô cũng quên cảm giác sợ hãi về tình cảm mập mờ của hai người.

Bây giờ cô chỉ nhìn thấy dáng vẻ của người đàn ông đã khắc ghi trong lòng, một bờ vai giúp cô không còn cô liêu trống vắng.

Một lần nữa anh lại bao trùm bờ môi cô, một lần nữa cơ thể hai người dán sát vào nhau, đầu lưỡi bắt đầu dây dưa, quần quít lẫn nhau.

Cô nghe tiếng hít thở của anh, cảm nhận anh dường như đang muốn phát tiết cảm giác bất an mơ hồ trên người cô, không ngừng khuấy đảo thăm dò, đói khát chiếm đoạt môi cô.

Cô muốn đẩy anh ra, nhưng anh giống như dã thú đã mất đi lý trí, không ngừng xâm chiếm cả người cô, muốn cùng cô trầm luân đến tận cùng.

“Thức Minh...”, thừa dịp anh rời đi tới cái cổ trắng nõn của cô, cô yếu ớt gọi anh.

“Ừ?”, giọng anh khàn đục lắm bầm đáp lại.

Cô ngạc nhiên thở hắt hắt, không cách nào chịu đựng được anh đột nhiên vỗ về chơi đùa, thỉnh thoảng thì thầm: “Anh... hung dữ với em... Là bởi vì em....là em gái của anh có đúng không?”

Từ sâu thẳm trong tim anh than nhẹ: “Anh chưa bao giờ coi em là em gái... Em có biết không?”, rồi anh bao phủ lấy miệng cô, dùng hơi thở mạnh mẽ nam tính trấn áp cô.

Cô thở dài một cái, tại sao khí phách anh càng ngày càng lớn vậy? Sức hấp dẫn chết người của anh bám dính lấy cô khiến cô không chịu nổi.

Tại sao anh rũ bỏ gánh nặng quá khứ xuống, tiếp nhận cô cùng mẹ cô trở thành người nhà anh? Tại sao anh thủy chung không chịu để cho cô đường đường chính chính gọi anh một tiếng anh Tư. Nếu như anh chấp nhận, tất cả mọi chuyện bây giờ đã khác, cũng sẽ không xảy ra tình huống phức tạp như bây giờ.

Anh là người thân nhất của cô ở nơi này, nếu ngay cả anh cũng không chấp nhận cô, cô lấy đâu ra lòng tin và bản lĩnh chống lại những người một lòng chỉ nghĩ đến việc đuổi đưa con riêng là cô ra khỏi nhà.

“Đàn ông Nhật Bản các anh chẳng phải coi phụ nữ chúng tôi chỉ là công cụ thôi sao?”, cô kéo thấp đầu anh xuống, muốn anh nhìn thẳng cô.

Anh giống như bị ma lực trong mắt cô mê hoặc, không tiếp tục nữa, chỉ ôm lấy cô thật chặt: “Đối với anh, em không giống những người khác”.

Anh bây giờ ôm cô, hôn cô là như thế nào? Anh thích cô? Hay là chỉ muốn dùng thân thể cô để bắt cô chấp nhận cô là người phụ nữ của anh, không phải là cô em gái mà anh thống hận.

Ở đây không có ai ngăn cản bọn họ, trốn tránh chỉ vô dụng. Thôi, cứ để cô một lần tùy hứng hứng đi, để cô một lần tạm quên đi tất cả, trừ anh!

“Thức Minh...”, cô có chút sợ hãi nép vào ngực anh. Anh dùng gò má nhẹ nhàng ma sát cổ cô, khẽ cắn vành tai cô đã ửng hồng, “Không được....”

“Anh muốn em ở bên cạnh anh...”

Cô vô lực mặc anh khẽ cắn vào môi dưới, mặc anh tham lam liếm hôn trên gương mặt mịn màng, mặc anh khẽ vuốt ve dọc theo đường cong quyến rũ của cô...

Đột nhiên anh ôm cô lên, khẽ kháng đặt cô nằm xuống chiếc giường lớn mềm mại, vừa tiếp tục hôn cô đến mất hồn. Nghe tiếng cô thở dốc đứt quãng, tim cô đập nhanh như trống trận, anh biết tất cả ý thức cô giờ phút này hoàn toàn thuộc về anh.

Anh đưa tay đến trước ngực cô, cởi bỏ quần áo vốn đã xộc xệch của cô, nhẹ nhàng cảm lấy bầu ngực đầy đặn, cúi đầu ngậm nụ hoa đỏ

tươi vào trong miệng.

“Ừm....”, cô khẽ rên lên.

Hai tay cô nắm chặt vạt áo anh, lại giúp anh dễ dàng cởi bỏ áo sơ mi. Đôi tay cô đặt trên gáy anh, mong muốn một chỗ tựa.

Anh từ từ cởi bỏ hết quần áo cô cô, tỉ mỉ hôn lên từng tấc từng tấc da thịt cô. Cả người cô hiện lên màu hồng nhạt, đôi môi đỏ mọng cắn chặt cổ ngăn tiếng rên rỉ, thật quyến rũ mê người.

“Đừng căng thẳng”, anh cười khẽ, cảm thấy cô rất căng thẳng, đành thả chậm tốc độ lại, muốn cô hoàn toàn đắm chìm trong lưới tình của anh.

Tay anh chậm chạp lướt qua chiếc bụng bằng phẳng của cô, đến nơi duy nhất còn được che đậy của cô, cởi bỏ chiếc quần mỏng manh, một trận khoái cảm đột nhiên từ đầu ngón tay anh truyền tới khiến cô run rẩy thở dốc.

Thừa lúc cô thở dốc, đầu lưỡi anh thâm nhập càng sâu, giống như muốn nuốt cô vào trong bụng.

Cô mở mắt, trên đôi mắt mở to ngân ngấn nước, bộ dáng tựa hồ rất đáng thương. Đôi môi mọng khé hé mở, thở dốc nhưng lại không nói lời nào. Có chút sợ, có chút rối loạn, có chút khó kiềm chế....

“Đừng sợ!”, thấy phản ứng ngây thơ của cô, anh nhẹ nhàng trấn an bên tai cô: “Anh muốn cả con người em, cho dù em hận anh, anh cũng muốn!”

Cô gật đầu, mắt hoa lên, ý thức đã bị anh khống chế, không nhận được bật ra một tiếng rên rỉ.

“Anh mặc kệ bây giờ em có say hay không, em không được hồi hận...”. Không kịp chờ cô có phản ứng, anh bá đạo đoạt lấy cô.

Cô đau đến nhú mào, không thốt ra được lời nào! Quả thật rất, rất đau!

Anh ôm chặt lấy cô, tạm thời dừng lại mọi động tác, kích động vùi đầu vào cổ cô, khẽ hôn lên vành tai nhỏ nhắn, tựa như vỗ về mọi đau đớn của cô.

“Em vẫn tốt....”, tay cô nhẹ nhàng đặt lên trán anh, giúp anh lau đi mồ hôi đang chảy.

Giờ phút này cô không thấy anh mỉm cười, cũng không thấy được tình yêu mạnh mẽ trong đôi mắt anh, anh cô biết, anh thật sự quan tâm đến đến cô, ít nhất là bây giờ.

“Thật?” Anh khàn khàn hỏi, sợ cô vẫn khó chịu. Anh chưa từng quan tâm đến cảm giác của phụ nữ, nhưng anh lại quan tâm đến cô.

“Vâng”, cô động tình hôn lên vành tai anh, đốt lên ngọn lửa nóng bỏng giữa hai người.

Sau cuộc hoan ái điên cuồng, anh ướt đầm mồ hôi ôm lấy cơ thể xinh đẹp ửng hồng mềm mại của cô, thư thái tận hưởng cảm giác yên ổn.

Cơ thể cường tráng của anh vừa rồi giống như loài Hắc báo, dục vọng mãnh liệt mạnh mẽ tấn công cô, nhưng bây giờ, sau khi hoan ái anh lại trở nên lười biếng, xem ra không có chút nguy hiểm nào, bàn tay anh còn bao phủ bộ ngực mềm mại của cô nhẹ nhàng đùa bỡn, bốn chân quấn lấy nhau, trên người chỉ đắp một chiếc chăn mỏng màu xám.

“Đến Tokyo cùng anh đi”.

“Để em suy nghĩ đã...” Cô tức giận yếu ớt đáp lại. Trời ạ, cô mệt quá, sắp ngủ rồi, nhưng cô nỗ lực muốn đầu óc được tỉnh táo.

“Không được nghĩ, em phải theo anh”.

“Anh thật bá đạo!”.

“Anh chính là người như thế đấy, em có phải ngày đầu tiên biết anh

đâu. Có đi hay không?”, anh lật người đè lên cô.

“Anh áp bức người quá thể!”, cô đang rất mệt, lại bị anh đè lên như vậy, cô sắp không chịu nổi rồi.

“Đây là áp bức sao?”, nhìn bộ dáng buồn ngủ của cô gái dưới thân, anh đột nhiên tan cơn giận “Mệt lắm à?”

“Vâng...”

Anh thương tiếc nằm xuống bên người cô, ôm cô vào lòng. “Em ngủ một giấc đi, sáng mai nói tiếp”.

Chương 6

Minh Hạ yếu ớt từ trong giấc mộng tỉnh lại.

Bên trong phòng là một mảnh tối đen, cô nghiêng đầu nhìn về phía rèm cửa sổ tối đen nặng nề, nhìn lại đồng hồ báo thức ở trên giường, bên ngoài trời đã sáng, một ngày mới đến rồi.

Lắng nghe tiếng tim đập của người đàn ông đang ôm cô, trong nháy mắt cô muốn đứng dậy.

Thì ra nhất thời phóng túng tình cảm của mình, sẽ mang đến vô số khổ sở cùng lo lắng. Nhưng mà mọi chuyện đã hỗn loạn, không thể quay đầu được nữa rồi, cô phải làm sao?

Trong lòng ngực của cô như thiêu đốt, không phải là hối hận, cũng không phải là loại chán ghét, mà là với quan hệ hai người cảm thấy mờ mịt cùng khó xử. Như vậy cùng với tình cảm không có liên hệ, nếu để cho Nhân Phát phát hiện, sẽ có nhiều hậu quả nghiêm trọng. Anh làm sao đối mặt với cô? Nếu đây chỉ là xúc động nhất thời, như vậy thì sẽ không có chuyện gì. Dù thế nào đi nữa anh chỉ muốn thân thể của cô, như vậy cô sẽ không còn là em gái của anh nữa, hành động săn đuổi của anh đã thành công, anh sẽ không còn lưu luyến lấy cô nữa.

Thân là người trụ cột kinh doanh trong tương lai, anh nên lưu luyến công ty của anh, không phải là phụ nữ, cô cũng không phá đi quy củ, đi chiếm lấy một thân thể không yêu mình. Đó là chính yếu, vốn là không nên.

Nhìn Tịch Mộc Thức Minh vẫn còn đang ngủ say, Minh Hạ nhẹ chân nhẹ tay, qua loa mặc quần dài, lê thân thể đau nhức đến kéo rèm cửa sổ ra.

"Sao em dậy sớm vậy?" giọng nam đầy tràn đầy mị lực ở phía sau

cô truyền đến, bên eo cô lập tức có một cánh tay rắn thép bao lấy

" Đã không còn sớm". Cô cũng không để ý đến sự đụng chạm của anh, bởi vì cô hiểu rõ cá tính chiếm giữ của anh:" Anh không về công ty sao?"

Anh kéo cô đến trước mắt, nặng nề hỏi:" Em không muốn nhìn anh sao?" muốn đuổi anh đi sao?

" Không phải". Làm ơn, trong tình trạng này , chẳng lẽ anh nghĩ rằng cô có thể thản nhiên nhìn anh sao?

Tịch Mộc Thức Minh thấy cô giữ khoảng cách với mình, ngay lập tức ôm chặt cô:" Anh nói rồi, không được hối hận".

Anh không hi vọng tồn tại hối hận khi ở cùng anh.

" Em không hối hận". Không thể hối hận, hối hận cũng không thể quay lại. Huống hồ cô biết rất rõ, cô tự nguyện cùng anh, anh không hề ép buộc cô bất kì chuyện gì.

Anh như nhìn thấu suy nghĩ của cô, ánh mắt anh sắc bén khiến cô cảm thấy lo lắng, giống như đang hoài nghi bản thân mình.

Anh biết, cô vẫn còn băn khoăn một số chuyện, nhưng một ngày nào đó, anh muốn giải quyết hết thảy trở ngại của anh và cô.

" Người phụ nữ của anh không được nản lòng, nản chí". Anh ghét nét mặt cô lúc này, cô tuyệt đối không thích hợp với nét mặt này.

Người phụ nữ của anh? Danh từ này nghe thật chói tai, nhưng tại sao cô cũng có một chút mừng rỡ.

Mặc dù tứ thiếu gia có thể giống thường ngày trên ghẹo ngũ tiểu thư, kể từ ngày trở lại nhà, biểu hiện của anh thật khác thường, khác thường khiến mọi người phải chú ý đến.

Anh đối với cô quan tâm chăm sóc, ra ngoài luôn luôn biểu hiện ôn hòa, làm cho người ta không thể tin được anh chính là người trước

đây gây khó dễ cho cô cùng tứ thiếu gia. Giống như ngày hôm qua, tứ thiếu gia đột nhiên phát bạo khí,.....

" Tôi nói bao nhiêu lần rồi, đừng gọi cô ấy là ngũ tiểu thư rồi hả?"

Lúc này quả thật là giông tố nổi lên, toàn bộ người giúp việc đều sợ cúi đầu xuống đến mức không thể thấp hơn được nữa.

Tịch Mộc Thức sắc mặt tái xanh, hai quả đấm nắm chặt, toàn thân căng cứng

Chuyện ngũ tiểu thư đến bây giờ cô vẫn không chú ý đến, huống chi hiện tại cô đã là người phụ nữ của anh rồi.

Minh Hạ bị anh nắm tâm tình sợ hết hồn. Anh chưa bao giờ phát hỏa lớn như vậy vì nguyên nhân cô là " Ngũ tiểu thư". Không biết tại sao anh tức giận như vậy, nhưng mà sao có thể trách người khác được, chuyện của bọn họ vốn không có người khác biết...

" Cho tới nay, mọi người đều gọi em như vậy, hiện tại tức giận có phải là đã muộn rồi không?" tất cả mọi người làm đều làm tròn bổn phận, họ gọi như vậy nào có vấn đề gì?

" Chuyện trước đây có thể bỏ qua, nhưng ngày hôm qua tôi đã nói, không cho phép gọi như vậy sao bây giờ còn gọi?"

Toàn bộ người làm trong nhà đều bị tứ thiếu gia rống giận dọa sợ hãi, có nguwoif nào can đảm dám lên tiếng? Không sợ bị tứ thiếu gia lột gân sao?

" Tứ ca, anh đừng có khinh người quá đáng được không? Tất cả mọi người không sai, anh cần gì nổi giận như vậy?" Minh Hạ không đành lòng nhìn thấy mọi người vì cô mà bị mắng, quyết định đứng ra, khuyên nhủ anh.

" Em câm miệng cho anh, ai cho em gọi anh là tứ ca?"

Tịch Mộc Thức Minh không tiếp tục rống giận, ngược lại giọng nói trở nên bình thản, nhưng giọng nói trở nên âm trầm, giống như ngọn

gió từ địa ngục thổi tới, khiến cho mọi người cảm thấy sợ hãi.

Anh quyet mắt về phía cô, sử dụng ánh mắt nói cho cô biết sự thật này. Cô có biết anh đã xác nhận thân phận khác cho cô? Chẳng lẽ cô còn tưởng rằng, anh có thể tiếp tục cho phép cô dùng thân phận em gái, đứng bên cạnh anh sao?

" Em...". Cô hoảng hốt nhìn ánh mắt sắc bén của anh.

" Em là của anh..."

" Im đi". Cô lo lắng kéo hai cánh tay của anh, cắt đứt lời nói anh định nói tiếp.

Lời nói này của cô, cô thật sự xong đời rồi.

" Tại sao ?" Tịch Mộc Thức Minh đầy một bụng hỏa nhìn chăm chú vào gương mặt lo lắng của cô. Anh không hiểu, tuyên bố quan hệ của bọn họ thì có vấn đề gì? Tại sao cô lại muốn ngăn cản anh?

Minh Hạ kiên trì nắm chặt tay anh, sợ một khi cô buông tay, anh sẽ lại nói lung tung.

Thấy cô như vậy, anh nhất thời mềm lòng. Thật đáng sợ, anh như vậy mà nhanh chóng thất bại trong tay cô:" Ta nói lần cuối cùng, sau này không được kêu cô ấy là Ngũ tiểu thư, hiểu chưa?"

" Chúng tôi hiểu!"

Tịch Mộc Thức Minh quay đầu nhìn cô một cái, liền đi ra ngoài, lưu lại trong phòng nhiều người với nhiều nghi ngờ.

Minh Hạ thấy anh rời đi, đồng thời thở phào nhẹ nhõm. Mỗi lần cùng với anh giằng co, trái tim của cô đập nhanh vô cùng, mệt quá!

Anh đối với cô tham lam chiếm dữ ngày càng mạnh, bây giờ cũng muốn quản chuyện xưng hô. Trời ạ! Cứ tiếp tục như vậy nữa, cô nhất định sẽ bị anh chinh phục.

Trời ơi! Anh càng như vậy thì tội của cô càng thêm nặng, cô không thể nào tiếp nhận nổi những hành động vượt qua tình cảm anh em, cô nên suy nghĩ biện pháp để ngăn cản những hành động này kéo dài.

Minh Hạ mặt không thay đổi sắc nhìn vào người đàn ông đang ngồi đối diện cô, nghe đối phương tự biên tự diễn nói về gia đình.

Nhưng đối với cô mà nói, những lời này không quan trọng, cô muốn lần xem mắt này xuất hiện cơ hội, để kiếm người đóng giả làm bạn trai của cô, để Thức Minh rời cô đi, đem mọi chuyện trở về quỹ đạo vốn có của nó.

" Minh Hạ, con nói mấy câu được không? Dù gì đối phương cũng là Sasaki của tập đoàn Tiểu Khai nha". Úy tử đặc biệt vì con gái mà sắp xếp xem mặt, còn mang cô đến tokyo , chẳng lẽ cô không có thể hiện tích cực nào sao?

" Con không biết phải nói chuyện gì?" chưa bao giờ có ai nói với cô xem mặt phải làm sao cả.

" Tịch Mộc tiểu thư thật thuần khiết". Sasaki trẻ tuổi đối với cô thân thiết cười, bày tỏ ý tốt của mình.

Cô cũng lễ độ đáp lại một nụ cười, cho là như vậy thì không có gì sai cả

" Nếu không cho bọn họ đi vườn hoa tâm sự, tản bộ, mấy người trẻ tuổi đều có chuyện riêng để nói , chúng ta đừng ngăn cản bọn chúng". Trưởng bối nhà Sasaki thấy động tác của hai người, sợ rằng hôn sự không thể diễn ra.

Hai người họ thông thả đi bộ trong công viên, do không biết nói gì hết.

" Tiên sinh Sasaki tuổi còn trẻ như vậy, sao lại phải tới đây em mắt?". So với anh ta cô lớn hơn một tuổi, đẹp trai lại có tiền, phải có rất nhiều cô gái giành nhau muốn làm vợ anh ta mới đúng

" Nếu trường bối đã an bài, coi như có thêm một người bạn, hướng chi lấy thân phận của tôi và cô có lí do khó nói nên lời chứ?

" Xem ra anh không quá vui mừng khi gặp mặt tôi?". Cô cười cười, cảm thấy đối phương thẳng thắn, người như vậy, có thể làm bạn nha.

" Không biết, có thể gặp cô là vinh hạnh của tôi, nếu như có thể, hi vọng chúng ta có thể phát triển thêm". Đây hoàn toàn là lời nói thật lòng, so với những tiểu thư ngang ngược khác, cô tốt hơn nhiều.

" Trời ời". Nếu cô và người này cùng nhau yêu đương có thể khiến Thức Minh hết hi vọng rồi.

" Không được". Mặc tây trang phẳng phiu, Tịch Mộc Thức Minh đột nhiên đi vào vườn, ôm lấy vai Minh Hạ:" Bởi vì cô ấy đã có bạn trai".

Sasaki không biết rõ thân phận người đàn ông trước mắt này, nhưng anh hiểu rõ quan hệ mà anh ta đang nói:" Bạn trai của Tịch Mộc tiểu thư quả nhiên là nhân tài, tôi quả thật không sánh bằng"

" Anh ta là....." anh sao lại đến đây? Mỗi lần có một ai đó theo đuổi cô đều bị anh phá hư, cô không thể không nghi ngờ, có phải anh vẫn luôn phái người giám sát cô?

" Cám ơn cô hôm nay đã cùng tôi nói chuyện phiếm, sau này gặp lại". Sasaki cười cười,biết điều rời đi.

Minh Hạ nhìn chằm chằm vào Thức Minh, bắt đầu kháng cự sự dụ dỗ của anh

" Anh nói láo"

" Anh có sao?". Anh lạnh nhạt phủi sạch quan hệ:" Anh không phải người đàn ông của em?"

" Tại sao không cho chúng ta cơ hội sửa sai vấn đề của chúng ta?"

Tịch Mộc Thức Minh cuối cùng cũng nghe cô nói nguyên nhân của

việc đi xem mắt, sắc mặt biến đổi thành xanh mét

" Anh không cần sửa sai chuyện gì". Cô không bị ép tới mà là tự nguyện đến xem mắt

Cô thấy sắc mặt anh khó coi, không muốn tiếp tục cùng anh tranh luận nữa, quay đầu muốn đi

" Em đứng lại đó cho anh". Anh kéo cô lại không cho cô rời đi , trợn mắt lên nói:" Anh còn chưa nói xong".

Cô im lặng cúi đầu, khóe mắt đã ửng đỏ

" Em nghĩ sao hướng người đàn ông khác để trốn tránh anh, em biết không? Như vậy rất uất ức". Vừa nghĩ tới cô cùng người đàn ông khác, anh liền tức giận

" Em là người mềm yếu, chịu uất ức. Đừng quên , em căn bản không phải là con gái Tịch gia, không phải anh luôn nói vậy sao? Anh thậm chí chưa bao giờ thừa nhận em, để em đường đường chính chính gọi anh một tiếng anh Tư". Cô vô cùng đau khổ, đem tất cả mâu thuẫn nói ra hết:" Khiến em lúc nào cũng nhút nhát là ai anh biết không?"

Gương mặt anh lạnh lùng, nhìn chằm chằm người trước mắt. Thành linh, một cảm xúc bùng dâng lên, tức giận lớn tiếng nói:" Anh chưa bao giờ coi em là em gái anh! Rốt cuộc em muốn gì?"

Anh không muốn nhìn bộ dạng cô độc của cô, nhanh chóng bước đến, đem cô ôm vào lòng mình, hôn cái miệng nhỏ nhắn mềm mại của cô

Anh hơi rời khỏi môi của cô để cho cô có thể thở:" Đừng quên mẹ em là mẹ kế, là chủ mẫu của Tịch Mộc gia, mà em... Phải luôn ở bên cạnh anh, vĩnh viễn đừng nghĩ rời đi"

Một sự bất an mãnh liệt khiến anh lại tiếp tục hôn cô, muốn cô luôn nhớ những câu nói của anh. Anh sớm nghĩ mang cô cùng đến

Tokyo sống cùng anh, như vậy ý nghĩ rời bỏ anh của cô sẽ không còn

Anh hôn cô, không hề có ý nghĩa gì, đây chẳng qua là một phương thức trừng phạt phụ nữ của anh

Anh không thấy được sự đáp lại của cô, chỉ còn cách dừng lại

Anh khó chịu đẩy cô ra: "Đây được coi là sự kháng cự?"

"Anh đừng chọc em như vậy nữa, em là em gái duy nhất của anh, một em gái không kiên cường và uất ức"

"Minh Hạ! Em là người phụ nữ của anh, đừng bao giờ nhắc đến hai chữ em gái, đây là lần cảnh cáo cuối cùng của anh!" anh nổi giận quát lên

Anh không muốn cô khống chế cảm xúc của mình, như vậy khiến anh không giống là anh: "Còn nữa, không cho phép đi! Chỉ cần ba mẹ khỏe mạnh một ngày, em cả đời đừng hy vọng thoát khỏi Tịch Mộc gia"

Cô nhìn anh rời khỏi, đột nhiên cảm thấy mình không thể tiếp tục đối mặt với cục diện này

"Về Đài Loan?" Tịch Mộc Nhất sau khi nghe điện thoại vô cùng kinh ngạc nói: "Vì sao? Con không phải sắp lên đại học sao? Sao lại đột nhiên về Đài Loan, lại còn về gấp như vậy?"

"Con nhớ quê hương của mình, con muốn trở lại đó để học cho tốt"

Bên kia điện thoại có giọng một người phụ nữ cắt ngang: "Con suy nghĩ kỹ rồi sao?"

"Mẹ, người biết con từ trước đến nay không nói bậy". Minh Hạ vững vàng đáp lại thanh âm kia một cách kiên định, khiến người khác không đồng ý cũng không được

"Ta cho con trở về"

Minh Hạ không thể tin vào lỗ tai mình, mẹ vậy mà đáp ứng cho cô về, mẹ vẫn luôn hi vọng cô phải ở lại Nhật Bản để có thể hòa nhập vào Tịch Mộc gia hay sao? Mẹ?

" Ta không muốn nhìn thấy chuyện như lần trước nữa, còn sự việc hoang đường khi xem mặt". Nếu như con đã muốn vậy, bà sẽ làm theo ý con

Bà biết, tứ thiếu gia đã nhìn trúng Minh Hạ, bà không thể cho Minh Hạ cùng hấn kéo dài, nếu không mặt mũi này bà không dám nhìn ai. Huống hồ bà không thể để cho lão gia nghĩ bà lợi dụng con gái, để củng cố địa vị của mình được

" Mẹ sẽ nói chuyện với ba con ở bên kia, bao giờ thì con trở về?"

" Tháng năm, đến tháng 9 thì con nhập học. Trước đây có người giám sát thay con chuẩn bị mọi thứ, bạn bè ở Đài Loan sẽ giúp đỡ con, cho nên mẹ không cần lo lắng cho con ". Thành thật mà nói, cô cùng người giám sát, cùng bạn bè so với mẹ còn thân hơn

" Ừ, vậy đi"

Cúp điện thoại, bao nhiêu cảm xúc quanh quẩn trong cô, cô tiếp tục sắp xếp thành lý

Cô chưa từng nghĩ mọi chuyện sẽ như vậy, nhưng rất kì lạ, bây giờ cô rất bình tĩnh, ngang cả một cảm giác buồn cũng không có. Cô chỉ biết, nếu không rời xa anh, cô sẽ lún sâu vào tình cảm này mà không thể khống chế được

Vì mẹ cô nên có lập trường vững chắc, vì để sau này anh không phải hối hận vì đã từng cố giữ cô, rời đi là lựa chọn tốt nhất với cô.

Hành lý của cô không nhiều lắm, hai valy có thể chứa tất cả mọi thứ. Còn rất nhiều thứ nhưng chúng không nên cùng cô đi

" Cô đi đâu vậy?" Tiểu Lâm phu nhân đi vào phòng cô, kinh ngạc nhìn thấy phía đất có 2 chiếc valy lớn

" Đi về nhà". Cô dùng giọng điệu bình thường trả lời, hai tay vẫn tiếp tục công việc

" Nơi này chính là nhà của cô". Tiểu Lâm phu nhân bắt đầu ngăn cản động tác của cô

Ngũ tiểu thư rốt cuộc là sao? Bỏ trốn? Cô không nhịn được khi ở trong ngôi nhà vắng lặng này nữa sao?

" Bây giờ là nhà của tôi, nhưng nó vĩnh viễn không phải nhà của tôi". Cô đã thấy rõ con đường mà mình nên đi, cô không muốn vì bất kì nguyên nhân gì, khiến cô miễn cưỡng phải ở tại nơi đây

Trước kia là vì hạnh phúc của mẹ, cô không hề có ý nghĩ sẽ ở lại Nhật Bản, làm một tiểu thư hào môn ngoan ngoãn dịu dàng cao quý, trải qua những năm tháng này, cô cảm thấy cô hoàn toàn không thích hợp.

Ở một biệt thự vắng lặng, so với lúc trước khi cô học ngoại trú càng im lặng hơn, đối mặt với toàn con trai, so với trước kia một mình ở Đài Loan cuộc sống càng khó chịu. Cô không nên như vậy, cũng không cần tự lừa dối bản thân mình. Chỉ có đóng lại lòng mình, khiến anh ra khỏi trái tim cô, đó mới là kết cục tốt nhất.

" Tứ thiếu gia có biết chuyện này không?" Tiểu Lâm phu nhân luôn xử sự có chừng mực với Ngũ tiểu thư, nhất định là lão gia đồng ý nên tiểu thư mới thu dọn hành lý, nhưng Tứ thiếu gia có biết không?

" Sớm muộn cũng biết". Cô lạnh nhạt nói, không cho cần thiết phải thông báo với anh:" Tôi đi, anh tất nhiên là vui mừng rồi"

" Sao phải nói như vậy?". Chẳng lẽ tiểu thư không nhìn ra tứ thiếu gia đối xử với cô vô cùng đặc biệt sao?

" Tôi chịu thua, tự động rút lui, như vậy chắc anh vui mừng lắm". Anh thật sự lợi hại , năm năm qua, và ván cờ nay anh thật sự là người thắng cuộc.

" Nhưng cô có thể bỏ được sao?" bà không tin ngũ tiểu thư thiện lương có thể bỏ được nơi này

" Có a!". Cô đứng lên ôm vị quản gia : " Tôi không bỏ được người và mọi người ở đây". Mặc dù mọi người cung kính tiếp đón, không tránh được cảm giác xa cách , nhưng họ lại chăm sóc cô vô cùng cẩn thận , khiến cô cảm động vô cùng:" Không có mọi người, mấy năm nay tôi không biết sống thế nào".

Một người lạnh lùng thế nào cũng không thể ngăn nổi cảm xúc lúc này, Tiểu Lâm phu nhân lộ vẻ xúc động:" Minh Hạ tiểu thư...."

" Yên tâm, tôi sẽ sống rất tốt, đừng quên nơi tôi đến chính là quê hương tôi". Cô vỗ vỗ lưng lão quản gia:" Tôi cũng sẽ trở về".

" Tôi giúp cô". Không thể thay đổi tâm ý của tiểu thư, cũng không nên cưỡng cầu cô ấy làm gì.

Tiểu thư đã trưởng thành, có lý tưởng của mình, bà là quản gia chỉ có thể chúc phúc cho cô.

Tịch Mộc Thức Minh mới từ Tokyo trở lại đại trạch ở Kyoto, liền nhìn thấy đám người làm loay hoay bận rộn đến độ nước chảy không lọt.

Chuyện gì xảy ra đây?

Anh cầm một cái hộp đi về phía phòng của Minh Hạ, bất ngờ phát hiện gian phòng của cô trống không, trên nền nhà có hai va-li hành lý.

"Em muốn đi đâu?" Anh nhìn chăm chăm người đang ngồi dưới đất, trong lòng không khỏi lo lắng bất an.

"Về Đài Loan."

Anh kinh ngạc nhìn chăm chú vào cô, giống như cô vừa nói sai chuyện gì: "Em nói lại lần nữa!"

"Em muốn về Đài Loan học đại học." Cô kéo hai cái va-li lớn đi ra

khỏi cửa, không để ý tới anh đang đứng ở bên cạnh.

"Tại sao anh lại không biết?" Tin tức này tới quá đột nhiên! "Tại sao không bàn bạc với anh?"

"Em không cho phép bọn họ nói cho anh biết, cũng không muốn để chuyện nhỏ này làm phiền đến anh."

Biểu tình trên mặt anh làm người ta khó hiểu. Bọn họ? Những người khác trong nhà sao? Anh không phải là người thân nhất của cô ở cái nhà này sao? Tại sao anh thế nhưng không biết? "Ba thông qua rồi?"

"Ừ." Đại khái là vậy.

Tám lá chắn thật lớn, như vậy anh còn có thể phản đối gì sao?

"Anh tại sao đột nhiên lại về? Đại học hắc là còn chưa có nghĩ lễ chứ?" Cô ngồi ở trước cửa, cũng không quay đầu lại từ từ mang giày.

"Anh có nguyên nhân của anh." Đến lúc này mà cái miệng của anh vẫn còn cứng rắn như vậy đấy. Cái hộp trong tay anh còn là bộ áo cưới anh đặc biệt mua cho cô, muốn đợi cô vừa tốt nghiệp trung học liền cưới cô, nhưng bây giờ cô lại có thể vô tình như vậy nói đi là đi, chưa từng coi trọng anh, anh còn có thể kiên trì cái gì?

Nếu như không phải anh đột nhiên trở về thăm cô, cô có lẽ sẽ cứ như vậy mà im hơi lặng tiếng biến mất.

"A." Cô giống như sớm biết anh sẽ trả lời như vậy, tự mình đứng dậy, người làm cũng chuẩn bị mở cửa chính.

Anh dùng ánh mắt ra lệnh người làm không được mở cửa, dùng tiếng trung hỏi cô: "Năm năm rồi, em đối với nơi này một chút lưu luyến cũng không có sao?" Đến lúc này, anh chỉ hỏi ra được câu này. Anh còn có cái gì có thể nói?

Cô quay đầu lại, nhìn người đàn ông cao lớn tuấn tú tài hoa trước mắt: "Có, nơi này có những kỉ niệm quý giá của em."

Cô nhìn thẳng vào anh, khiến trong lòng anh càng thêm trăm mối cảm xúc ngổn ngang, từng trận cảm xúc khó hiểu đi ngược lại với sự khổng chế của lý trí, quán lên tim anh.

"Đối với anh, cũng có lưu luyến sao?" Anh không giữ được tim cô rồi sao? Bướm bướm cuối cùng cũng muốn bay sao?

Minh Hạ cười, không ngờ anh sẽ nói ra những lời hèn mọn như vậy. Cô biết, anh như vậy sẽ rất nhanh biến mất, anh rất nhanh sẽ có thể quên đi mọi thứ giữa hai người họ, biến trở lại là anh Tư mà cô quen biết lúc đầu.

"Có thời gian rảnh em sẽ quay trở lại Nhật Bản." Cô không phải muốn thoát khỏi tất cả quan hệ với chỗ này, cô vẫn sẽ có thân phận Tịch Mộc Minh Hạ, chỉ là, cô hiện tại cần tìm về Minh Hạ trước đây.

"Em vẫn chưa trả lời anh!" Anh không muốn nghe nói nhảm. Hiện tại anh chỉ muốn biết, ở trong lòng cô, anh rốt cuộc có một chút vị trí hay không.

"Trong lòng em đương nhiên là có sự tồn tại của anh, anh đã ở bên em năm năm a!" Đừng hỏi, hỏi thêm nữa, cô sợ mình sẽ nhịn không được, đi tới ôm lấy anh, người đang lộ vẻ buồn bã.

Hôm nay từ biệt, thật chẳng biết lúc nào gặp lại nhau!

"Em đã từng có một khắc đồng hồ quan tâm anh sao?" Anh đau thương hỏi.

Cô cố nén kích động muốn khóc, giả bộ trấn định nói: "Có, hơn nữa còn không chỉ một khắc đồng hồ, anh thì sao?"

Khuôn mặt nghiêm túc của anh căng thẳng, đột nhiên toát ra nụ cười nhạt thoải mái, lòng cũng nhẹ đi không ít.

"Anh có." Anh cưỡng ép chính mình không đến gần cô, sợ mình sẽ ngăn lại bước chân của cô, sợ mình sẽ gắt gao ôm hôn cô, "Chú ý giữ gìn sức khỏe."

Minh Hạ thần nhiên cười."Anh cũng thế, sinh mạng là rất quan trọng, em không hy vọng anh chết."

Đây là lời chúc phúc duy nhất của cô đối với anh. Cô rất rõ ràng, anh quá rục rịch, tính mạng của anh cũng dễ dàng bị người ta rình rập.

"Dù là xác chết, anh cũng chỉ cho em tới nhận."

Cô sửng sốt một chút, khẽ mỉm cười, cuối cùng cũng không quay đầu lại đi nha.

Từ chỗ tối đi ra, người vệ sĩ tên Thần Điền Vũ nhìn về phía người thiếu nữ đã đi xa, không hiểu lại nhìn trở về chủ tử đang ngơ ngẩn bất động : "Tứ thiếu gia, sao người không ngăn cản cô ấy rời đi?" Cậu chủ lần này trở về không phải chuẩn bị cầu hôn với tiểu thư sao?

Hương trà nhàn nhạt vẫn còn tràn ngập bên trong phòng, giống như cô còn chưa rời khỏi, "Cô ấy sẽ không nghe ta."

Anh có thể khống chế mọi người, nhưng kì lạ là không khống chế được cô. Coi như có thể khống chế người của cô, cũng chưa chắc có thể khống chế được lòng của cô. Cái anh muốn không chỉ là người mà còn có lòng của cô a!

"Nhưng mà cô ấy sẽ trở về sao?" Hắn biết Tứ thiếu gia gần hai năm rồi, lần đầu tiên nhìn thấy cô gái trong lòng Tứ thiếu gia, Ngũ Tiểu Thư trong lời đồn, cũng lần đầu tiên thấy Tứ thiếu gia uy nghiêm từ trước đến giờ có vẻ mặt này. Đáng tiếc, lão đại của anh từ Tokyo xa xôi trở về Kyoto, không phải muốn nhìn thấy tình cảnh không hề đoán trước này.

"Nhất định sẽ!" Anh gần như không cần suy tư mà đưa ra đáp án này, "Mẹ của cô ấy còn đợi ở nhà ta."

Thần Điền Vũ như có điều suy nghĩ, không tiếp lời nữa. Đây chỉ là suy nghĩ đơn phương của Tứ thiếu gia, ai có thể xác định con chim bay đi nhất định sẽ trở lại?

"Chúng ta cần phải trở về rồi." Tịch Mộc Thức Minh Tâm trong lòng trống rỗng, muốn rời khỏi đại trạch để điều chỉnh tâm tình. Nói thật, anh vẫn chưa tiêu hóa được sự thật rằng cô đã rời đi.

Chuyện cho tới bây giờ, không quay về cũng không được a! Thần Điền Vũ trong lòng kêu lên, cũng không dám nói ra, sợ không cẩn thận đụng phải nỗi đau của cậu chủ.

Thức Minh đi trở về phòng mình, trên đường đi qua vườn cùng phòng khách của đại trạch, nghe thấy tiếng bước chân vang lên trên sàn nhà bằng gỗ, đột nhiên cảm thấy có chút xa lạ.

Trước kia anh tại sao không cảm thấy tòa nhà này lớn như vậy, yên tĩnh như vậy, nhưng mà bây giờ chính anh lại có loại cảm giác này.

Tại sao lại như vậy? Chẳng lẽ có một số chuyện, đã xảy ra sẽ không có cách nào bị người quên lãng? Anh không phải thành công đuổi cô đi rồi sao? Đây chính là kết quả mà trong lòng anh muốn sao? Anh hiện tại rất khó phán đoán, cảm giác của mình đối với cái kết quả này là gì, dù sao, anh đã từng thực sự để tâm đến cô.

Chương 7

Năm năm sau

Minh Hạ vừa xuống máy bay, liền không ngừng quan sát bốn phía, muốn nhìn xem nơi này rốt cuộc đã thay đổi bao nhiêu.

Cô đã rất lâu rồi chưa trở về Nhật Bản, có lẽ cũng khoảng... năm năm đi? Năm năm trước, cô về Đài Loan học đại học, trong thời gian học, cô làm việc ở một đơn vị chữa bệnh nổi tiếng. Sau khi tốt nghiệp, cô hợp tác với mấy người bạn tốt mở công ty Thiên Thu. Nghiệp vụ của công ty Thiên Thu bao gồm đầu tư tài chính, dịch vụ bảo quản và dịch vụ y tế. Cuộc sống của cô bề bộn nhiều việc, căn bản không còn thời gian nghĩ tới chuyện khác.

Từ sau khi trở về Đài Loan, cô luôn ở lại Đài Loan học tập, mẹ thỉnh thoảng sẽ trở về thăm cô, giống như cô cùng Nhật Bản nơi này hoàn toàn không có liên quan; hoặc là, nên nói, cô vì không muốn mẹ khó xử nên mới không trở về Nhật Bản nữa.

Cô rất hưởng thụ, cũng rất quý trọng mọi thứ có được ở hiện tại, đặc biệt là những người bạn luôn ở bên cạnh cô, ủng hộ cô. Cô có thể thoải mái tự do làm bất kỳ chuyện gì mà mình muốn, sống cuộc sống mình muốn, trở lại làm một Minh Hạ chân chính, so với thời gian sống ở Nhật, cô bây giờ trải qua mỗi ngày không có gánh nặng, càng thêm tự do.

Lần này nếu không phải không ngăn được ‘Thế công nhu tình’ của các đồng nghiệp đồng thời cũng là bạn tốt của cô, bị buộc phải đến Nhật Bản công tác, xem ra một khoảng thời gian dài nữa cô cũng không trở về.

Đối với nơi này, thì ra cô còn có một chút tình cảm. Cũng đúng, cho dù ai sống ở nơi này năm năm, cũng không khỏi lưu luyến, hướng chi cô chỉ là người bình thường. Chỉ là không đích thân đứng ở trên mảnh

đất này, thì tình cảm ẩn giấu kia chắc là sẽ không tràn ra.

"Hằng Sở, là tớ đây, ừ, tớ đến Nhật Bản rồi..." Cảm lấy hành lý đơn giản, Minh Hạ gọi điện thoại cho bạn thân kiêm đồng sự báo bình an, đột nhiên nhìn thấy có người đi về phía cô, "Đúng rồi, có người sẽ đến đón tớ sao?"

"Có a!" Hạ Hằng Sở ở đầu kia điện thoại tiếp tục nói: "Có chuyện gì không ổn sao?"

Cô nghi ngờ nhìn về phía người tới, "Cậu biết bối cảnh của đối phương không?" Bình thường tới đón người đều là nhân viên công ty chứ? Nhưng mà người vừa tới là vệ sĩ mặc âu phục màu đen đen điển hình a!

"Biết a, cậu thấy được tới Thần Điền tiên sinh tới đón cậu rồi sao? Bọn họ không phải Xã Hội Đen a, chỉ là vệ sĩ mà thôi, cậu yên tâm, tiền của những người này là sạch sẽ, không thành vấn đề!"

Minh Hạ tùy ý đáp lại, rồi cúp điện thoại, vội vã chào hỏi đối phương.

"Xin hỏi anh là Thần Điền tiên sinh phải không?"

"Cô là?" Nhìn thấy người tới cũng không phải người lúc đầu trong tài liệu, Thần Điền Vũ có chút ngoài ý muốn, từ trên xuống dưới đánh giá người phụ nữ không tính là xinh đẹp nhưng thanh tú động lòng người trước mặt.

Cô gái này, tại sao lại thấy quen mắt như vậy?

Nghe được tiếng Anh rất nặng khẩu âm Nhật Bản của đối phương, cô liền nhúc nhích, "Tôi họ Kiều, là đại diện của công ty Thiên Thu, rất vinh hạnh được biết anh, hi vọng chúng ta hợp tác vui vẻ." Người đàn ông này nhìn cô bằng ánh mắt gì vậy?

Thấy Minh Hạ lễ độ mười phần, tiếng Nhật lại lưu loát như vậy, Thần Điền Vũ vừa suy nghĩ vừa tiến lên một bước hỏi thăm: "Tiếng Nhật của cô Kiều vô cùng tốt, chẳng lẽ đã từng sống ở Nhật?" Cô ấy

cũng họ Kiều.

"Đúng vậy, khi trước từng sống ở đây một thời gian." Cô không ngại nói cho anh ta biết, dù sao cũng không phải chuyện rất đặc biệt.

"Kyoto sao?" Thần Điền Vũ buột miệng xong, lập tức giật mình thấy chính mình quá hấp tấp, lập tức bổ sung nói: "Tiếng Nhật của cô Kiều mang theo chất giọng Kyoto."

"Đúng vậy." Chẳng lẽ ngay cả chất giọng cũng nghe ra được sao?

"Chắc là sau trung học mới quay về Đài Loan đi?" Anh ta hơi hưng phấn hỏi.

Minh Hạ nhạy bén nhận thấy được sự kỳ lạ của đối phương, "Chẳng lẽ bộ dáng của tôi cũng nói cho anh biết sao?" Mặc dù cô giữ vững nụ cười, nhưng trong lời nói đã vô tình bày tỏ địch ý của cô.

Thần Điền Vũ tự biết lỡ lời, cũng khơi dậy khí thế vô hình của cô, điều này càng khẳng định nghi ngờ trong lòng anh ta.

"Cô Kiều, tối mai công ty chúng tôi tổ chức một party nhỏ, chiêu đãi một vài vị khách hàng quen biết, tổng giám đốc của chúng tôi cũng sẽ xuất hiện, hi vọng cô nỗ lực tham gia."

"Nếu không đi, sẽ có tổn hại tới kế hoạch hợp tác của chúng ta sao?" Minh Hạ thu hồi sự không vui, lễ phép hỏi.

"Không sai."

"Được rồi, dù sao ngày kia tôi mới về Đài Loan, đi một lát cũng không sao." Nếu những hoạt động xã giao mang tính thương mại này khó có thể từ chối, vậy thì coi như là thay công ty đi tạo dựng một chút quan hệ đi.

Kiều Minh Hạ chậm rãi rời khỏi sân bay, Thần Điền Vũ đi theo phía sau, tầm mắt thủy chung đều dừng lại trên người cô.

Đêm khuya thanh vắng, Tịch Mộc Thức Minh ngồi trên ghế sofa

thoải mái, nhàm chán uống rượu, lẳng lặng chờ đợi cấp dưới đồng thời cũng là bạn tốt tới chơi.

Anh thật tò mò, tin tức tốt trong miệng Thần Điền Vũ là gì, cũng rất muốn biết tại sao cậu ta luôn luôn chứng chắc, hôm nay lúc nói chuyện lại giống như vô cùng kích động.

"Tứ thiếu gia, biểu hiện của Lưu Mỹ hôm nay có tốt không?" Người phụ nữ quyến rũ thân thể trần truồng ở trong phòng đi qua đi lại, có bộ dáng đầy say mê sau khi buông thả dục vọng.

Anh không đáp lời, dường như người phụ nữ kia là người vô hình.

Người phụ nữ thân hình đẹp thướt tha đi về phía anh, thuận thế đem thân thể tiến sát vào lồng ngực rộng lớn của anh, "Lưu Mỹ còn muốn."

Gò má đỏ bừng nhận nhạo một mảnh xuân sắc, lại khiến anh chán ghét. Anh từ trước đến giờ luôn ghét loại phụ nữ lòng tham không đáy này!

"Trên bàn có chi phiếu, cầm rồi đi đi!"

"Tại sao?" Tròng mắt Lưu Mỹ không hề mang vẻ kiêu mị nữa, cô ta khó có thể tiếp nhận yêu kiều kêu lên: "Tứ thiếu gia, anh không phải là rất thích em sao? Còn để cho em ở bên anh suốt một tuần lễ mà!" Cô ta cho là, Tứ thiếu gia để vị hôn thê qua một bên không quan tâm, mỗi đêm ở cùng cô ta, là bởi vì anh rất yêu thích cô ta!

"Tôi lại nói lần nữa, cầm chi phiếu rồi đi đi."

Ánh mắt hung ác của anh giống như phát ra năng lượng vô hạn, chỉ liếc qua cũng đã khiến Lưu Mỹ kinh hồn táng đảm.

Cô ta không dám nhiều lời, lập tức mặc quần áo tử tế, cầm chi phiếu rồi đi. Chọc giận Tứ thiếu gia của Tịch Mộc gia, cô ta cả đời cũng khỏi cần ở Nhật Bản lăn lộn tiếp nữa rồi!

Tịch Mộc Thức Minh tiếp tục uống rượu Whisky, không muốn vì loại

phụ nữ này mà ảnh hưởng tâm tình. Phụ nữ, chỉ cần có thể giải quyết dục vọng của anh, ai cũng giống nhau, không đáng cho anh để ý.

Dù sao, người có khả năng nắm giữ trái tim anh cũng không có ở đây rồi.

"Cậu chủ!" Thần Điền Vũ đi vào, mặt mũi tràn đầy hưng phấn, giống như phát hiện chuyện gì rất hiếm lạ.

"Cho dù tôi cho phép cậu tự do ra vào chỗ của tôi, cậu cũng nên thông báo trước với tôi một tiếng." Tịch Mộc Thức Minh để ly rượu xuống, đứng lên. "Đến tột cùng có tin gì tốt?"

"Nhất định là một kinh hỉ khiến Tứ thiếu gia không tưởng tượng được." Anh ta khẳng định nói.

"Kinh hỉ? Còn có chuyện gì có thể khiến tôi vui mừng đây?" Tịch Mộc Thức Minh châm chọc nói.

Anh đi trở về phòng ngủ, coi thường mùi tình dục còn lưu lại, tiện tay cầm một cái áo sơ mi khoác vào, sau đó đi trở về phòng khách, lấy ra một cái ly khác, rót rượu cho Thần Điền Vũ.

Thần Điền Vũ vội vàng uống một hớp, liền khẩn cấp thông báo : "Minh Hạ tiểu thư đã trở lại!"

Xoảng! Ly rượu từ trên tay anh trượt xuống, thủy tinh vỡ vụn đầy đất, rượu vang khắp nơi.

"Cậu nói lại lần nữa!" Tịch Mộc Thức Minh gần như mất khống chế nắm cổ áo của Thần Điền Vũ.

Anh nghe lầm rồi sao? Cái tên mà năm năm qua anh đã cố ý quên đi, cuối cùng lại đột nhiên nhảy vào trong cuộc sống của anh!

"Minh Hạ tiểu thư trở về Nhật rồi, cô ấy đã trở lại!" Phản ứng của Tứ thiếu gia quả nhiên rất giống như anh dự liệu, là giật mình cùng vội vã như vậy.

Tịch Mộc Thức Minh giống như trấn định buông tay, nội tâm lại như có gió lốc quét ngang qua, "Cậu nhận làm người rồi!"

"Tôi nhận ra được cô ấy, cậu chủ có nhớ không? Hôm cô ấy đi, tôi từng thấy qua cô ấy rồi." Ngày đó khiến anh khó quên như vậy, anh sẽ không nhận làm người.

"Cậu tuyệt đối là nhận làm người, cô ấy sẽ không xuất hiện ." Năm năm rồi, nếu cô muốn trở về thì đã sớm xuất hiện.

"Tôi nhớ được cô ấy, giống như cậu chủ vẫn chưa từng quên cô ấy vậy."

Minh Hạ tiểu thư có một loại khí chất đặc biệt, không phải là vẻ đẹp khiến người ta kinh ngạc, mà là cái loại cảm giác thoải mái giống như nước chảy, làm người ta không thể quên, mà cô ấy đã gặt gao bắt được trái tim của Tứ thiếu gia.

Ngày đó cô tiêu sái rời đi, lòng của Tứ thiếu gia cũng giống như rời đi theo cô. Năm năm qua, Tứ thiếu gia im lặng không đề cập tới chuyện của Minh Hạ tiểu thư, sống và làm việc giống như bình thường, tinh thần nhiệt tình lúc làm việc càng không ai sánh bằng, nhưng anh biết, Tứ thiếu gia giống như chỉ còn lại thể xác, không có tình yêu mà con người cần có.

"Tại sao?" Tịch Mộc Thức Minh đột nhiên cười như điên, giống như khó có thể tiếp nhận thành trì tâm lý từ từ dựng nên trong năm năm trong nháy mắt lại bị phá hủy mất.

"Tại sao cô ấy bây giờ mới trở về?" Khi anh tự cho là tâm đã tê liệt, khi anh sắp cùng người khác kết hôn thì cô lại trở về.

Anh đã từng cho rằng, chính mình cuối cùng có một ngày có thể lợi dụng người phụ nữ khác để quên đi cô gái nhấn tâm kia, để cô hoàn toàn biến mất khỏi thế giới của anh. Cho nên, anh không kháng cự các buổi xem mắt do trưởng bối thay anh sắp xếp, không phản đối việc đính hôn với một cô gái mà ngay cả hình dáng thế nào anh cũng không nhớ nổi. Tất cả, cũng là vì muốn chính mình tin rằng cô đã

không còn tồn tại.

Hiện tại, cô đột nhiên trở về, bảo anh nên làm gì đây?

Hắn còn nhớ rõ ràng, năm năm trước sau khi cô quay về Đài Loan, hoàn toàn không có tin tức. Vốn định thừa dịp nghỉ hè đi Đài Loan thăm cô, nhưng sau khi dì Úy biết được, lại tới nhà anh, quỳ trên mặt đất cầu xin anh đừng quấy rầy con gái bà, lý do là không muốn làm cho Minh Hạ vì anh mà ở trước mặt những người trong tộc không ngóc đầu lên được.

Rất buồn cười, anh đã từng cảm thấy lý do này vô cùng buồn cười. Bọn họ yêu nhau có lẽ thật sẽ rước tới những lời ong tiếng ve, nhưng anh tuyệt đối có lòng tin, có thể chống cự tất cả những người và sự việc ngăn cản anh, dù sao anh và cô một chút liên hệ máu mủ cũng không có, hơn nữa ba thương Minh Hạ như vậy, nhất định không phản đối cô đi theo anh, cái gì mà gia tộc không cho phép chứ, ai sẽ quản được anh?

Nhưng mà nhìn thấy người phụ nữ trung niên có khuôn mặt rất giống Minh Hạ kia, ở trước mặt anh nước mắt rơi như mưa, đau lòng cầu xin anh, anh giống như nhìn thấy người khóc là Minh Hạ, anh đột nhiên mơ hồ rồi.

Một khắc kia, anh phát hiện bản thân luôn luôn quá cường thế, cho nên đối với bất cứ chuyện gì cũng không sợ, nhưng đối với cô mà nói, cũng không giống như vậy. Cô khi còn nhỏ đã ở ngôi nhà này, cô độc sinh tồn, lo lắng có rất nhiều ánh mắt giám thị cô, mỗi lời nói cử chỉ đều phải cẩn thận, khiến trong lòng cô bị áp lực rất lớn, mà chính anh lại không ngừng đòi lấy tình yêu từ cô, kết quả lại trở thành thủ phạm ép cô rời đi.

Nếu như anh lại đi tìm cô, cô sẽ phải chịu tổn thương lớn hơn sao? Anh không nên như vậy! Cho nên anh ngăn cản chính mình bận tâm tới cô, không đi tìm cô, để cho hai người sống thật yên ổn ở hai quốc gia khác nhau. Có lẽ, chuyện này đối với cô là tương đối tốt đi!

Thần Điền Vũ không ngờ phản ứng của Tứ thiếu gia kịch liệt như

vậy, đi theo bên cạnh cậu chủ bảy năm rồi, anh ta cơ hồ chưa từng thấy qua thời điểm Tứ thiếu gia có bộ dạng mất khống chế như thế này.

"Minh Hạ tiểu thư trở về, có lẽ là bởi vì cô ấy muốn trở lại thăm Tứ thiếu gia cậu!" Anh thừa nhận, năm đó phu nhân đã thành công khi chọn lựa thể công bằng nước mắt với Tứ thiếu gia, tuy nhiên nó lại gây đau khổ cho Tứ thiếu gia, "Cô ấy không chết, Tứ thiếu gia ngài không thể lại lừa gạt bản thân rằng cô ấy đã chết!"

"Tôi thà rằng cô ấy thật sự đã chết rồi!" Ánh mắt của Tịch Mộc Thức Minh có vẻ vô cùng phức tạp, giống như thống hận, giống như tuyệt vọng, lại giống như vui sướng không giống với lời nói. Anh lại cầm lấy một ly rượu khác, rót cho mình đầy ly rượu.

"Cậu chủ!" Thần Điền Vũ cướp đi ly rượu, không để cho Tịch Mộc Thức Minh liên tục rót rượu mạnh vào miệng, "Nhưng cô ấy không chết, cô ấy thật sự đã trở lại, cô ấy là đại biểu của công ty hợp tác lần này!"

Trên đời thật có chuyện trùng hợp như vậy, nếu như không phải công ty muốn khai thác thị trường Đài Loan, tìm công ty Thiên Thu hợp tác; nếu như không phải anh ta tâm huyết dâng trào, đột nhiên muốn đến sân bay đón người, cũng sẽ không thể gặp được Minh Hạ tiểu thư đã lâu không lộ diện.

"Nếu như người phụ nữ kia không phải cô ấy, tôi nhất định sẽ cho cậu biết tay!"

"Bảo đảm sẽ không để cậu chủ thất vọng!"

Hôm nay trời sáng khí trong, gió nhẹ nhẹ thổi, thật là thoải mái. Cô thích nhất là thời tiết như vậy, đáng tiếc ở Đài Loan, đầu mùa hè thì thời tiết đều ẩm ướt nóng bức, bây giờ về đến Nhật Bản, vừa lúc có thể hưởng thụ một phen.

Minh Hạ sáng sớm đã ra khỏi khách sạn, một mình đi dạo trong thành phố yên tĩnh. Cô không tự chủ đi đến một công viên nhỏ.

Chỉ thấy màu hồng đầy đất, giống như trái thảm đỏ mở ra một con đường hạnh phúc, chờ đợi người hạnh phúc đi qua.

Minh Hạ từ trên mặt đất nhặt lên một cánh hoa rơi, tỉ mỉ vuốt ve. Cô không tự chủ được hồi tưởng lại đủ mọi chuyện trong quá khứ, nhớ lại người đàn ông đã lưu lại ấn tượng sâu sắc trong sinh mệnh của cô.

Sau khi về Đài Loan, cô luôn bận rộn nhiều việc. Cuộc sống của cô chỉ có bận bịu cùng công việc, cố gắng sống cuộc sống không gánh nặng như trong lý tưởng, cô gần như không rảnh suy nghĩ đến những người và việc khác. Huống chi, thế giới tình cảm của cô dường như cũng không thể dung nạp một người đàn ông khác...

Cho rằng che giấu rất khó, thuộc về trí nhớ thời niên thiếu, thì ra thoáng cái là có thể được giải phóng ra ngoài.

Tịch Mộc Thức Minh, một người đàn ông khiến cô vừa yêu vừa sợ, tại sao cô nhất định không quên được anh? Tại sao lại đối với anh còn có nỗi nhớ nhưng không nên có?

Thấm thoát đã năm năm trôi qua, cô của bây giờ, cảm giác lo lắng do dự đã phai nhạt, những chuyện ngày trước nghĩ không ra, cũng buông ra không ít rồi. Ít đi trói buộc vô hình của gia tộc, ít đi những thứ xưng hô cùng thân phận luôn nhắc nhở quan hệ của bọn họ, cô đã không còn sự dè dặt thời niên thiếu, có thể坦然 nhiên nhớ lại tình yêu hết sức lỏng lẻo thuộc về thời niên thiếu của bọn họ.

Nếu như tất cả có thể lựa chọn lại lần nữa, nói không chừng cô có thể vào cùng một con đường trầm luân, bởi vì đối phương là anh...

Cô tự giễu cười cười, cười mình rất lý tưởng hóa. Cô bây giờ, ngay cả dũng khí lại đi tìm anh cũng không có, có thể nào còn tự mình nghĩ những thứ này có thể hay không?

"Đã nhiều năm như vậy, nói không chừng anh ấy đã quên một nhân vật nhỏ bé như mình rồi, cần gì đột nhiên nghĩ đến anh ấy chứ?" Cô

không khỏi lăm bằm một mình, giống như muốn thuyết phục bản thân. Thế giới của người đàn ông kia muôn màu muôn vẻ như vậy, anh sao lại tốn thời gian đi nhớ một người mà anh ghét chứ? Anh ấy bây giờ khẳng định được không ít phụ nữ ưu tú coi trọng đi!

Cô ngồi trên băng ghế dài, nhắm mắt lại, bắt đầu nhớ lại một đoạn tình yêu ngọt ngào mà chua xót đắng cay...

Cô ngồi trên băng ghế dài, nhắm mắt lại, bắt đầu nhớ lại một đoạn tình yêu ngọt ngào mà chua xót đắng cay...

Một người đàn ông cao lớn tuấn tú dừng chân ở cạnh cửa công viên, ánh mắt nóng bỏng nhìn về phía thiên hạ đang ngồi trong rừng.

Tịch Mộc Thức Minh từ khách sạn luôn đi theo cô tới tận đây, trong lòng cảm giác giống như con thuyền trôi nổi bất định trong cơn bão táp giữa đại dương mênh mông, hiện tại anh cuối cùng cũng có thể nắm cô thật kĩ rồi.

Anh khẳng định, chính là cô! Tóc của cô vẫn dài như vậy, gương mặt vẫn ngây thơ vô hại lại tràn đầy thông minh, trên người mặc bộ váy áo màu lam, vẫn giống hình ảnh cô gái nhỏ chiếm cứ trái tim anh. Cô đã hoàn toàn trưởng thành, tăng thêm hương vị phụ nữ thành thực. Mà bộ dáng của cô, cơ thể của cô, giờ phút này quả thật giống như cây kim cứu mạng, lần nữa châm vào, khiến sự nhiệt huyết ngưng đọng đã lâu của anh cùng với trái tim sắp không thể đập lại lần nữa sống lại.

Cô đối với anh có sức ảnh hưởng lớn như vậy sao? Chẳng qua là từ xa nhìn cô, vậy mà cũng làm cho lòng anh có cảm giác kích động như vậy. Thấy cô, anh bây giờ nên coi như đây là một giấc mộng, sau đó rời đi sao?

Không thể nào! Tâm tình như vậy, anh không thể lại trải qua lần thứ hai. Bất luận như thế nào, lần này cô đã trở lại trước mắt anh, anh tuyệt đối sẽ không có khả năng để cho chuyện này lặp lại lần nữa. Anh sẽ không tiếc mọi thứ để đem cô đoạt lại vào tay.

Minh Hạ đang nhắm mắt, trước mặt chợt có một bóng râm to lớn lay động, cô lập tức mở mắt ra, thấy được người đàn ông không thể nào xuất hiện ở đây, người đàn ông vừa xuất hiện trong đầu cô.

Là anh? Từng tia nghi hoặc, trong lòng cô bắt đầu nổi lên cơn lốc xoáy, quấy rối sức phán đoán của cô.

Đôi mắt nóng bỏng của người đàn ông thiết tha nhìn cô chăm chú, hơn nữa sắc bén không cho phép cô trốn tránh.

"Em cuối cùng cũng trở về!"

Không sai, là giọng nói này không sai, thanh âm vừa thâm trầm uy nghiêm, lại thân thiết dịu dàng, chỉ có anh mới có.

Nét mặt của cô lo sợ không yên, một bộ dạng vô cùng hoảng sợ, vô thức muốn co cẳng chạy, muốn thoát khỏi tình cảnh vừa xa lạ vừa quen thuộc này.

Tại sao lại có thể như vậy? Anh sao lại xuất hiện ở đây? Mới vừa rồi anh rõ ràng chỉ ở trong đầu cô nha!

Tịch Mộc Thức Minh tiến lên ngăn lại cơ thể chuẩn bị né ra của cô, ôm cô vào trong ngực, hung hăng hôn lên môi cô.

Qua lâu như vậy rồi mà cô còn chưa dứt bỏ thói quen xấu làm cho anh thống hận này, vẫn thích dùng cách chạy trốn để giải quyết vấn đề? Chẳng lẽ cô không biết, trốn tránh cũng không làm biến mất mọi thứ giữa bọn họ sao?

"Minh Hạ, đừng trốn tránh nữa, anh sẽ không để cho em chạy trốn lần thứ hai!" Anh khàn khàn nỉ non bên tai cô.

Đầu óc cô đang rơi vào u mê không biết phản ứng ra sao, lại theo bản năng kêu lên: "Anh tự..."

Một tiếng gọi xa cách của cô cơ hồ làm anh sục đổ, "Hôm nay sau năm năm, em vẫn còn gọi anh như vậy?" Vết thương trong lòng anh

giống như lại nứt ra, có chút đau...

Anh ôm rất chặt, khiến cô thiếu chút nữa hít thở không thông. Tại sao? Anh là nhớ nhung cô sao?

Anh không chút nghĩ ngợi, lần nữa cuồng nhiệt nặn hôn cô, sau đó, hai mắt anh che kín tia đỏ căm giận, nhưng lại âm lãnh cười, "Nói cho anh biết, có người đàn ông nào sẽ hôn em gái của mình như vậy không? Sẽ đụng chạm vào cơ thể của em gái mình không?"

"Đừng nói nữa!" Cô chống tay trước ngực anh, đôi mắt bắt đầu ngưng tụ những giọt nước mắt, lại khiến cho anh càng buộc chặt cánh tay cứng như sắt, đem cô ép chặt hơn vào trong lòng mình.

"Không thể tùy theo em!" Lại còn nghe theo cô ấy được sao? Anh chính là quá nuông chiều cô, mới để cho cô có cơ hội rời khỏi anh.

Cô không giãy giụa nữa, trong lòng đã biết tác phong của anh là không cho phép cự tuyệt.

Cô hai mắt nhắm lệ làm anh đau lòng, "Gặp anh thật sự đau khổ như vậy sao?"

Cô dứt khoát vùi đầu vào trong lòng ngực dày rộng vững chắc của anh, không để cho anh nhìn thấy dáng vẻ đáng xấu hổ của cô, một hồi mới lắc đầu, dùng thanh âm có chút khàn khàn nói: "Anh vẫn cố chấp như vậy sao?"

"Em vì sao vẫn thích khóc như vậy?" Trời mới biết anh rất ghét bộ dáng cô khóc, mỗi lần nhìn thấy tâm tình đều rất kém.

Cô ngẩng đầu, hơi nhúu đôi mày thanh tú, có chút oán thán trả lời: "Bởi vì anh vẫn hung dữ như vậy, nói chuyện hung hăng dọa người, em thật sự không muốn nhìn thấy anh." Gặp lại anh, tâm tình của cô rất mâu thuẫn, vừa vui mừng lại vừa lo buồn.

"Không cho phép, cho dù em lại chạy trốn, anh cũng nhất định có thể lại bắt em trở về, đừng dùng suy nghĩ không chính đáng với anh."

Bây giờ cô tự chui đầu vào lưới, cũng đừng nghĩ anh lại để cho cô chạy thoát.

"Em hiểu rõ." Cô không nhịn được cười. Anh tiền nhiều thế mạnh, muốn tìm cô thật sự rất dễ dàng, nhưng nếu anh muốn bắt lấy cô như vậy, tại sao năm năm trước lại không hành động?

Tịch Mộc Thức Minh hài lòng với câu trả lời của cô, vui mặt vào trong mái tóc của cô.

Cảm giác này thật tuyệt, tuyệt đến độ khiến cho anh mê muội. Đáng chết, anh chính là không kháng cự được cô. Thanh âm trầm khàn bán đứng sự cương nghị của anh. Anh hỏi ra vấn đề mà anh vẫn luôn muốn hỏi, nhưng lại không cơ hội, "Tại sao bây giờ mới trở về?"

Minh Hạ liền thoáng giật mình, không biết trả lời như thế nào. Nguyên nhân quá nhiều, nhưng lại mơ hồ đến mức không nói ra được.

"Sao anh tìm được em?" Cô tránh nặng tìm nhẹ hỏi lại anh.

Cho dù thế lực của anh lớn thế nào đi nữa, cô vừa mới đến Tokyo được một ngày, không thể nào đã bị anh phát hiện. Lại nói, cô cũng không tin những năm gần đây anh vẫn tìm cô, đợi cô xuất hiện.

"Em cho rằng mình có thể len lén ra vào Nhật Bản, mà không bị anh phát hiện sao? Em quá coi thường anh đi!" Anh không muốn nhiều lời.

"Anh thật sự hận không thể tự tay giết chết em cho rồi !" Anh thật hận, tại sao cô không trở lại sớm một chút? Lần này vẫn là bởi vì công việc mới trở về. Anh hận sự nhẩn tâm cùng thái độ dờ dẫm của cô, càng hận chính mình tại sao lại không quên được cô.

Minh Hạ biết anh hận cô, nhưng cũng không thể tất cả đều trách cô a! Cô vẫn không thể quên, ở Nhật, quan hệ của bọn họ là "Anh em", tình cảm anh em không thể đi quá giới hạn, cô phải có tự giác này.

"Buông em ra, em muốn đi về." Còn ở lại, cô sợ mình sẽ dao động mất.

"Về khách sạn hay là Đài Loan?" Lúc này nơi đây, anh không muốn buông cô ra, anh nhất định phải trừng phạt cô thật nghiêm.

"Em lần này là đi công tác." Cũng không phải trở lại tìm anh như anh nghĩ.

"Đây rốt cuộc là câu trả lời gì hả?" Tịch Mộc Thức Minh nhíu lại mày kiếm, nhất định muốn cô chính miệng nói cho anh biết.

"Nói chuyện hung dữ như vậy làm gì! Em không có thời gian, xin lỗi không tiếp được rồi !" Cô mang tâm tư rối loạn vội vàng đẩy anh ra, bước nhanh rời khỏi công viên, để lại một mình anh đứng dưới tàng cây.

Anh không đuổi theo, dù thế nào đi nữa anh đã nắm giữ được hành tung của cô, cô trốn không thoát!

Nụ cười nhạt đã lâu không thấy lại trở về trên mặt anh, anh cảm thấy năm năm tức giận kia đã từ từ cách xa anh.

Chương 8

Minh Hạ mặc một bộ lễ phục dạ hội màu lam đậm, tóc dài được búi lên, một mình đi tới bữa tiệc tổ chức ở khách sạn lớn nhất nhì nằm ở trung tâm Tokyo, tham gia vào bữa tiệc thương mại mà Thần Điền Vũ nói.

Khí chất tao nhã thanh lịch, nước da trắng nõn tinh tế, tư thái xinh đẹp và nụ cười hoà nhã khiến cô vừa bước vào phòng tiệc liền hấp dẫn tất cả những người đàn ông tại đây nhìn chăm chú.

Cô cả người tinh khiết trắng nõn, giống như da thịt bằng băng trong suốt mặc sức hiển rõ, lễ phục dạ hội không che giấu được cổ cùng hai cánh tay, bóng đẹp mà mê người.

Mặc dù cô sống ở Tịch Mộc gia năm năm, thế nhưng những bữa tiệc y hươg tán ảnh như thế này cô cho tới bây giờ cũng chưa từng tham dự. Về Đài Loan mấy năm nay mặc dù thỉnh thoảng phải qua lại những bữa tiệc rượu linh đình, nhưng hoàn toàn do yêu cầu thuần túy trong buôn bán. Cô chưa từng thích thú loại tiệc xã giao thế này. Nhưng cho dù cô trì độn như thế nào đi nữa, cũng phân biện được tình huống trước mắt hoàn toàn khác biệt so với lúc ở Đài Loan.

(Y hươg tán ảnh: miêu tả sự lộng lẫy đẹp đẽ hoặc chỉ những thứ hay thấy ở những yến hội xa hoa)

Ánh mắt của mấy người đàn ông Nhật quá biết bán đứng bọn họ, ánh mắt của bọn họ hoàn toàn toát ra vẻ thèm thuồng đối với cô. Bọn họ hiện tại quả thật giống như đang dùng mắt cường bạo cô vậy, quá đáng vô cùng!

"Vị tiểu thư này, có thể mời cô nhảy một điệu không?" Một người đàn ông đi về phía cô, lớn mật mời nhảy.

"Xin lỗi, tôi không biết nhảy." Cô hiện tại không có tâm tình khiêu vũ,

chỉ muốn nhanh bắt đầu đàm phán buôn bán một chút.

"Không biết tiểu thư là đại biểu của công ty nào đây?"

Cô bắt đầu tự giới thiệu mình, về mặt phiên muộn bắt đầu đổi thành mỉm cười.

Không biết vì sao, đột nhiên có ba, bốn người đàn ông cũng tiến lại gần, tự giới thiệu mình với cô, còn liên tục tự khoe khoang tự tăng bốc bối cảnh và thực lực của công ty mình, cố gắng lấy lòng người phụ nữ trước mắt.

Trong khi cô làm quen với đám đàn ông ở đây, tìm kiếm ứng cử viên có cơ hội hợp tác, lại một chút cũng không biết ở một bên của phòng tiệc đã hình thành một luồng áp suất thấp, chuẩn bị thổi ập đến bất cứ lúc nào.

Ngọn lửa đồ kỵ đang lặng lẽ cháy lên trong lòng Tịch Mộc Thức Minh, làm cho các khớp xương toàn thân anh rung động vang lên kèn kẹt, mặt anh đen lại, bầu không khí lạnh buốt bắt đầu lan tỏa.

Cô tối nay quả thực rất thành thực mỹ lệ, lúc cô vừa tiến vào sảnh tiệc, cô đã gắt gao hấp dẫn ánh mắt của anh, thế nhưng sự mỹ lệ này không nên bày ra cho những tên đàn ông khác nhìn, bởi vì chỉ có anh mới có tư cách ngắm cô.

Cô mặc ít như vậy, còn giống như Hoa Hồ Diệp khắp nơi quyến rũ người, cái này bảo anh sao có thể nhìn tiếp được chứ? Anh cầm lấy ly rượu chậm rãi đi về phía cô.

"Cô Kiều là khách của tôi, nên do tôi tận tình tiếp đãi, không làm phiền các vị." Giọng nói trầm thấp vang lên bên cạnh Minh Hạ, chứa sự kiên quyết không cho phép nghi ngờ.

Cô xoay người nhìn lại, thấy một khuôn mặt xanh mét sắp bạo phát, cũng sợ hết hồn, "Là anh?"

Thức Minh chính là tổng giám đốc của công ty này? Quá trùng hợp

đi?

Anh lạnh nhạt kéo ra một nụ cười, một tay ôm eo nhỏ của cô, một tay đem rượu cocktail đưa tới miệng cô.

Cô vẻ mặt lúng túng miễn cưỡng uống hết rượu, ánh mắt bất mãn liếc về phía Tịch Mộc Thức Minh ngạo mạn quá mức kia, nhưng anh lại không quan tâm, đùa giỡn nói nhảm kéo cô vào trong ngực, nhìn cô xấu xa cười.

"Thì ra cô Kiều cùng Tịch Mộc tiên sinh là người quen cũ nha?" Mấy tên đàn ông toát mồ hôi lạnh, lại tận lực giữ vững khuôn mặt tươi cười giả bộ kia, tính an toàn rút lui, "Vậy chúng tôi không cản trở hai người ôn chuyện nữa!"

Nói giỡn, vừa nhìn tình huống mập mờ này cũng biết mối quan hệ của bọn họ không đơn giản, người phụ nữ này có nhiều khả năng là người tình của Tứ thiếu gia, cho dù là ai cũng không có can đảm đi trêu chọc cô ấy.

"Bọn họ chẳng có bản lĩnh gì, chính là biết nhìn sắc mặt người khác, rất tốt." Tịch Mộc Thức Minh thấy đám ong mật vây xung quanh cô đã bị anh đuổi đi, lập tức hài lòng cười.

"Buông em ra, tất cả mọi người đang nhìn, đừng để em biến thành trò cười!" Cô lo lắng phát hiện mọi người cười trộm.

"Muốn nhìn thì nhìn, mặc kệ họ." Anh chính là muốn cho tất cả mọi người đều biết cô là người phụ nữ của anh.

"Anh còn như vậy, bọn họ sẽ nhận ra em là người của Tịch Mộc gia." Cô không muốn để cho người khác biết Ngũ Tiểu Thư của Tịch Mộc gia đã trở về Nhật rồi, càng không muốn người khác nhìn thấy những hành động thân mật này của bọn họ.

"Được, vậy chúng ta rời khỏi đây thôi." Anh xấu xa cười với cô.

Cô hiểu ám chỉ của anh, nhất thời đỏ mặt, "Em... mới tới chưa được

một tiếng." Một khi gặp phải anh, cô liền giống như mất đi sự tự chủ.

"Bữa tiệc nhằm chán, không tham gia cũng được." Anh không thích cô trở thành đối tượng mà mấy người đàn ông khác săn đuổi ái mộ, "Đi hay là không đi, chính em chọn đi, nhưng anh không loại trừ khả năng mình sẽ nhất thời không nhịn được, hôn em trước mặt mọi người."

"Đây quả thực là uy hiếp!" Anh chính là lợi dụng việc cô sợ sự tình lộ ra ánh sáng, thật giảo hoạt!

"Mới không phải, để cho ba anh cùng mẹ em dùng cách khác biết em đã trở về Nhật Bản, cũng rất tốt."

"Em đi với anh." Cô đầu hàng, chuyện lần này trở về Nhật, cũng không thể để mẹ biết.

"Thật biết điều." Anh vừa lòng đẹp ý, vòng tay ôm chắc bả vai tuyết trắng lộ ra ngoài của cô, cùng cô ra khỏi sảnh tiệc của khách sạn.

Cho đến khi hai người lên chiếc xe thể thao của Tịch Mộc Thức Minh, cô vẫn chần chừ không nói, bộ dáng khó xử. Anh thở dài: "Đổi ý còn kịp."

Minh Hạ chăm chú nhìn ánh mắt có chút phức tạp của anh, giống như có thiên ngôn vạn ngữ nói không hết. Cô quá rõ ràng, tim của cô vẫn chỉ có anh, thế nhưng cũng không nên có...

Cô nhắm mắt lại, chủ động hôn người đàn ông ngồi bên cạnh. Đầu lưỡi của hai người dây dưa lẫn nhau, phát ra những tiếng rên rỉ trầm thấp, đây tuyệt đối là một nụ hôn sâu đầy đam mê nhiệt tình.

Nụ hôn này đại biểu cho tình yêu say đắm của cô dành cho anh, nhưng anh có hiểu rõ không? Cô yêu anh, nhưng đến bây giờ, cô còn không biết đến tột cùng là đúng hay sai...

"Hay là... đừng..." Minh Hạ đứng trước cửa phòng khách sạn mà Tịch Mộc Thức Minh ngủ lại, đang làm một cuộc đấu tranh lý trí cuối

cùng, cô không dám xoay mặt nhìn anh đang ‘cưỡng ép’ cô.

"Nếu anh không đồng ý thì sao?" Tịch Mộc Thức Minh sắc mặt chợt biến, tâm tình vốn vui vẻ bị sự cự tuyệt lần nữa của cô quét đi, "Em thật muốn đổi ý, tại sao mới vừa rồi lại đi theo anh, tại sao lại muốn hôn anh?"

Đó là cô nhất thời động tình a! Thực ra lần này cô trở về, cũng chưa chuẩn bị tốt tâm tư gặp lại anh. Hiện tại gặp lại rồi, lại ném cho cô tình huống khó xử như vậy xử lý...

"Tại sao không nói lời nào?" Tay của anh cầm lấy cánh tay của cô, muốn kéo cô quay đầu lại nhìn về phía anh. Anh không chịu được cô thái độ lạnh nhạt coi anh như người vô hình.

"Em còn có thể nói gì?" Cô thừa nhận, ở trước mặt anh, cô trở nên trần trụi, chuyện gì cũng không giấu được.

"Có..." Anh đột nhiên ôm lấy cô, nóng bỏng hôn đôi môi đỏ mọng của cô, làm cho hai người tạo thành một bộ dáng kích thích tình ái muội, giống như cái hôn này là dùng để trừng phạt cô.

Một tay vặn mở khóa, Tịch Mộc Thức Minh ôm Minh Hạ đi vào trong phòng. Vừa vào cửa, liền đè cô lên tường, thâm tình hôn cô, thật lâu hai đôi môi đang hôn nồng nhiệt mới tách ra.

"Nói cho anh biết, mấy năm nay em sống tốt không?"

Cô ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn anh, không thể không thừa nhận, anh của giờ khắc này lại hiện ra vẻ mặt quan tâm săn sóc mà cô không cách nào kháng cự nhất, "Em... rất tốt."

"Di Úy... bà ấy không cho em trở về đây sao?" Anh muốn biết, cô đến tận cùng có bao giờ nghĩ tới muốn trở về hay không.

"Thức Minh, anh biết rõ câu trả lời." Mẹ không nói rõ không cho phép cô trở về Nhật Bản, chỉ là thân là con gái, cô thế nào không biết ý nghĩ thực sự của mẹ?

Hơn nữa, cô hiểu rất rõ dụng ý hành động lần này của mẹ, mẹ đã phát hiện ra quan hệ của cô và Thức Minh cũng không phải tình cảm anh em đơn thuần, cho nên mẹ mới có thể luôn ngăn cản cơ hội Thức Minh và cô gặp nhau, không muốn hai người bọn họ tiếp tục dây dưa, làm cho mẹ con họ khó xử sự.

Ánh mắt của Tịch Mộc Thức Minh trở nên có chút phẫn hận, "Biết, nhưng bây giờ anh không muốn thuận theo ý của bà ấy nữa."

Cô có dự cảm xấu, cũng không quá khẳng định, "Anh rốt cuộc muốn thế nào?"

"Anh nói rồi, anh không thể nào thả em ra nữa. Cho dù em khóc, cũng phải khóc ở chỗ này của anh, không thể tránh né anh." Đôi mắt anh nghiêm túc nói rõ sự kiên trì của anh.

"Chúng ta tuổi cũng không nhỏ nữa, không cần kiêng dè chuyện gì nữa."

Minh Hạ đột nhiên đẩy cái ôm của anh ra, cự tuyệt cùng anh bàn bạc đề tài cấm kỵ này.

"Dọn đến chỗ anh đi, ở chỗ này rất bất tiện."

Nhìn cô yên lặng không nói, anh cho là cô đã ngầm cho phép, thế là ôm cô thật chặt, không tiếp tục để cô chạy khỏi tay anh nữa.

Đôi mắt anh sáng như những vì sao, rạng rỡ lấp lánh ngấm cô không rời mắt. Mỗi lần ngấm cô, anh phát hiện tình yêu say đắm của anh dành cho cô lại tăng thêm mấy phần.

Anh lòng tham không đáy nhắm nháp đôi môi anh đào mềm mại của cô, thỉnh thoảng khẽ cắn vành tai cô, mê hoặc lôi kéo cô lần nữa rơi vào thế giới của anh.

Năm năm rồi, anh nhớ hơi thở riêng của cô, "Anh muốn em... em không hiểu sao?"

Năm năm trước cô rời đi, bởi vì sợ sự dây dưa mập mờ không rõ giữa bọn họ sẽ không cách nào sửa chữa được, hiện tại anh muốn hoàn toàn lật đổ suy nghĩ của cô sao? "Chúng ta không có biện pháp kết thúc mọi thứ sao?"

"Không có biện pháp." Không thể, cũng không được phép!

Cho dù có nhiều mỹ nữ tuyệt sắc hơn nữa từng ở dưới thân anh phục vụ, nhưng đối với anh mà nói, cũng chỉ là thân thể kích thích cảm giác chơi đùa, chính là chỉ có cô, làm cho lòng anh thật sự xao động bất định, lúc lên lúc xuống, khiến anh muốn đoạt lấy cả thể xác, trái tim cùng tất cả chuyên chú của cô.

"Nhưng em đã thay đổi, em không còn là Minh Hạ mà anh biết lúc trước." Thời gian trôi qua làm cho cô không thể lại là chính mình của trước kia.

"Anh cũng thay đổi, nhưng điều này đối với chúng ta không quan trọng." Bất luận biến thành như thế nào, cô cũng đừng nghĩ sẽ cự tuyệt anh lần nữa.

Ánh mắt mê mang của cô khiến anh khó hiểu. Chẳng lẽ tất cả những chuyện anh làm, cô đều không hiểu sao? Lòng của cô đến tột cùng là như thế nào? Anh thật sự rất muốn biết, trong lòng cô rốt cuộc có anh hay không?

"Không ai có thể ngăn cản anh đến với em." Cho dù có, anh nhất định đều có thể giải quyết.

Tâm của Minh Hạ rung động, người đàn ông cường thế này, thế nhưng chịu ở trước mặt cô lộ ra tấm lòng chân thành trần trụi như vậy.

Nhắm mắt lại, lẳng lặng, môi hai người lại lần nữa dán vào nhau.

Lửa tình vẫn dấu kín ở sâu trong nội tâm, chưa bao giờ từng dừng lại, một khi bị châm ngòi trong nháy mắt liền biến thành ngọn lửa có thể đốt sạch mọi thứ.

Sau khi nụ hôn sâu dài dằng dặc kết thúc, hô hấp dồn dập của cô chẳng những không thể khống chế, mà còn không ngừng thở dốc, cô lại như trước cảm giác mình lúc nào cũng có thể bởi vì tình cảm nồng nàn mà hít thở không thông chết đi.

Anh ôm thân thể như nhũn ra của cô đặt lên giường lớn, đôi môi đỏ mọng kiêu diễm ướt át cùng ánh mắt chìm vào màu đen đậm đặc, tiết lộ hai người vội vã gắt gao muốn dựa vào nhau.

Anh ở trên người cô tiếp tục lửa nóng cực độ kích thích, từng bước một xâm chiếm lý trí của cô.

Anh cố chấp khiến cô lộ vẻ xúc động. Nếu như có thể, hoặc là bọn họ thật có thể tiếp tục nữa, chỉ là trên đời này có quá nhiều sự việc không chắc chắn, cô không dám dùng lý trí suy nghĩ tiếp chuyện gì nữa, hiện tại cô chỉ muốn lần nữa tập trung chú ý đến vòng ôm của anh, thật nhớ thật nhớ...

"Gả cho anh." Sau khi kích tình qua đi, anh đột nhiên nói.

"Không muốn." Cô nằm trong ngực anh, cố chấp cự tuyệt lời cầu hôn của anh.

"Tại sao?" Anh khẽ hôn trán cô, quyến luyến hơi thở của cô. Anh rất thích cô, yêu đến độ trong lòng thấy đau...

"Anh muốn em gả cho anh!" Anh không thể lại để cho cô trốn mất, chỉ có kết hôn mới có thể danh chính ngôn thuận giữ cô ở bên người.

"Tại sao?" Cô mỉm cười, nhưng nội tâm cũng là sóng lớn mãnh liệt cuộn trào.

Cô chưa bao giờ nghĩ tới, anh sẽ cầu hôn cô!

Nhìn thấy nụ cười của cô, anh cười thỏa mãn, "Gả cho anh, em chính là người phụ nữ nhân của anh."

Cô bướng bỉnh nói: "Không lấy anh cũng có thể là người của anh a."

"Đúng vậy, chỉ là, người phụ nữ của anh phải gả cho anh, mới có thể vĩnh viễn ở bên anh, em hiểu không?" Anh ôm cô càng chặt hơn.

Cô hiểu lời của anh, nhưng cô cũng không phải vì gả cho anh mới cùng anh lên giường, "Thảo nào anh trước kia thay phụ nữ nhanh như thay quần áo, thì ra là bởi vì các cô ấy đều không gả cho anh, mới không thể ở đây cùng anh nha!"

Tịch Mộc Thức Minh ác liệt hôn lên đôi môi nhỏ của cô, hôn cô sắp hít thở không thông mới buông cô ra.

"Đây là trừng phạt em không lựa lời nói." Anh ghét cô luôn đem những người phụ nữ khác tới chặn miệng anh.

"Ha ha ha... nhìn dáng vẻ của anh, mười phần giống trẻ con." Nhưng đáng ghét lại làm cô động lòng.

Ánh mắt của anh thoáng qua ý xấu, bàn tay không an phận sờ soạng cô, dọa cô sợ oa oa kêu to!

"Dám nói anh giống như trẻ con! Chẳng lẽ biểu hiện vừa rồi của anh không giống một đại nam nhân hàng thật giá thật?"

"Không... không...! Anh là đại nam nhân đội trời đạp đất, như vậy được chưa?" Cô vội vàng đẩy tay anh ra.

Nhìn dáng vẻ hoảng sợ của cô, anh ngừng động tác, "Vậy anh làm chồng của em cũng dư dả chứ?"

Lại đang dò hỏi cô? "Em muốn chính là tiểu nam nhân, không... không, lớn nhỏ đều muốn!"

"Em dám?" Anh đột nhiên nhớ tới đám đàn ông vây quanh Minh Hạ tối nay, liền ghen ghét, "Không cho phép, chỉ có thể có một người đàn ông là anh thôi."

"Em chỉ có anh - một người đàn ông a! Chẳng lẽ... anh còn chưa rõ ràng?" Cô trấn an anh, biết anh canh cánh trong lòng chuyện ở bữa

tiệc.

Dấu vết anh hôn môi biến mất rất nhanh, anh lại chuyển qua cái cổ trắng ngần nõn nà của cô, triền miên lại cắn ra một đám dấu đỏ, "Anh hiểu rõ, em từ trước đến sau này, đều chỉ có mình anh."

"Cho nên, em có lấy chồng hay không đối với anh cũng không quan trọng."

"Không thể!" Anh nhất định phải cưới cô!

"Em mệt quá, không muốn nói chuyện nữa..." Cô nhắm mắt lại, không nhìn về mặt thiết tha của anh nữa.

"Em..." Nhìn cô giống như một muốn chết rồi, Tịch Mộc Thức Minh không đành lòng tranh cãi với cô nữa, chỉ là về mặt u ám, siết chặt khuỷu tay, gắt gao ôm lấy giai nhân rõ ràng đang nằm trong lòng anh, nhưng lại giống như cách anh rất xa, mơ hồ bất định này.

Đình đoong một tiếng, chuông cửa vang lên.

Minh Hạ đã tỉnh lại nhìn Thức Minh còn ngủ say, liền nhẹ chân nhẹ tay đứng lên mặc quần áo vào, đi ra mở cửa.

Vừa mở cửa, cô nhìn thấy người mẹ đã gần một năm không gặp đang trầm mặt nhìn về phía cô.

Cô sợ ngây người, chưa biết nên phản ứng thế nào. Bộ dáng này của cô mười phần giống như đứa bé làm chuyện xấu bị người lớn phát hiện, mà cô cũng vừa thật sự làm "chuyện xấu" khiến mẹ không thích.

Úy Tử ghé đầu vào gian phòng chật hẹp, nhìn thấy duy nhất một người đàn ông mà bà quen thuộc đang ngủ trên giường, liền kéo con gái ra khỏi phòng, sau đó đóng cửa lại.

"Mẹ!"

"Mệt con còn nhớ rõ ta là mẹ con, con đem lời của ta toàn bộ như gió thoảng qua tai sao?" Úy Tử giận giữ chầm chọc Minh Hạ, "Ta bảo con trước tiên không được về lại Nhật, tại sao lại vẫn cứ trở lại, còn muốn đi gặp Tứ thiếu gia?"

"Con không phải cố ý, con là bởi vì đi công tác, mới trở về Nhật Bản. Hơn nữa con với anh ấy chỉ là đúng lúc chạm mặt..." Cô nhanh chóng giải thích.

"Đúng lúc? Sau đó cũng đúng lúc ngủ qua đêm với cậu ta sao? Úy Tử ta sao lại sinh ra một đứa con gái ngu ngốc hoang đường như vậy?" Điều mà bà không mong muốn nhìn thấy nhất đều đã thấy được.

"Mẹ, con rất nhanh sẽ quay về Đài Loan. Con bảo đảm không có người nào khác của Tịch Mộc gia biết con đã trở về!" Minh Hạ kéo cánh tay Úy Tử.

"Minh Hạ, mẹ không phải là bắt con vĩnh viễn không thể trở lại Nhật Bản, nhưng con đã năm năm chưa trở về, tại sao lại cố tình muốn trở lại vào lúc này?"

Cô phát hiện trong lời mẹ nói có chỗ không thích hợp, tiếp tục hỏi: "Đến tột cùng là có chuyện gì xảy ra? Chẳng lẽ gần đây xảy ra chuyện lớn gì sao?"

"Tứ thiếu gia trong vòng nửa năm nữa sẽ kết hôn với đại tiểu thư của tập đoàn Miyamoto."

"Tứ thiếu gia trong vòng nửa năm nữa sẽ kết hôn với đại tiểu thư của tập đoàn Miyamoto."

Minh Hạ nghe lời này, như sấm đánh bên tai, trong lòng cảm giác giống như bị người ta hung hăng xé rách.

Kết hôn, anh muốn kết hôn? Vậy tại sao còn tới đây đưa với cô? Còn ra về một mực chờ đợi cô?

"Con vừa trở lại, Tứ thiếu gia nhất định không chịu ngoan ngoãn kết hôn, như vậy bảo Tịch Mộc gia làm sao ăn nói với người khác? Hơn nữa, chỉ cần qua một thời gian, đám người vẫn xem mẹ con chúng ta không vừa mắt, sẽ dời đi sự chú ý đến vợ mới cưới của Tứ thiếu gia, vậy thì con cũng không cần nghe những thứ lời ra tiếng vào kia, có thể quang minh chính đại trở về công ty giúp đỡ rồi."

Mười mấy năm qua, đám người thân thích kia luôn muốn tìm cơ hội đuổi mẹ con hai người đi, nói xấu, giở trò, thậm chí muốn làm hại bọn họ... Tất cả tất cả, bà đều chịu đủ rồi!

Cô ánh mắt trống rỗng nói: "Anh ấy kết hôn là chuyện tốt, con chúc mừng anh ấy!"

"Minh Hạ, đừng u mê không tỉnh nữa, trên thế giới còn có rất nhiều đàn ông tốt, cần gì nhất định phải yêu Tứ thiếu gia? Mẹ là vì muốn tốt cho con, từ từ mẹ sẽ sắp xếp nhiều đối tượng tốt hơn cùng con xem mắt." Ủy Tử ôm con gái.

Tối hôm qua có người nói cho bà biết Minh Hạ đã trở lại, còn cùng Tứ thiếu gia lặng lẽ rời đi, bà đoán bọn họ nhất định là ở tại khách sạn mà Tứ thiếu gia ngủ lại, cho nên buổi sáng tinh mơ đã tìm tới cửa, muốn ngăn lại những phiền phức không nên có xảy ra.

Chỉ cần Tứ thiếu gia kết hôn, tất cả vấn đề đều có thể giải quyết, Minh Hạ cũng có thể không cần có quan hệ với cậu ta nữa, thoải mái trở lại làm Ngũ Tiểu Thư của Tịch Mộc gia, trở về công ty của Tịch Mộc gia làm việc, thừa kế gia nghiệp.

Ủy Tử đột nhiên cảm giác như có gai ở sau lưng, giống như có người ở sau lưng trừng mắt nhìn bà, lập tức xoay người lại, liền nhìn đến Tịch Mộc Thức Minh đã mặc quần áo tử tế mở ra cửa phòng, ánh mắt u ám lờm mẹ con bọn họ.

"Ủy Tử, bà có biết việc tốt thường hay gặp trắc trở là có ý gì không?" Tịch Mộc Thức Minh liền kéo Minh Hạ từ trong tay người phụ nữ trung niên xinh đẹp về bên cạnh anh, oán hận nói.

"Tứ thiếu gia, tôi... chỉ là nói thật, người có hôn ước nên cẩn thận hành vi của chính mình mới đúng."

Anh nhìn về phía người phụ nữ chán nản khóc không ra nước mắt, trong lòng càng tức giận ! "Tôi dù không đứng đắn như thế nào, cũng không cần một người hành động vốn là không thanh cao đến giáo huấn tôi."

Anh chưa bao giờ càng hận Úy Tử hơn so với hiện tại. Người đàn bà đáng chết này luôn muốn cản trở anh, thật sự là phiền toái! Trước kia bà ta cướp đi ba, phá hoại gia đình anh, còn chưa tính, tại sao hiện tại ngay cả cô gái của anh, bà ta cũng muốn từ trên tay anh cướp đi?

Úy Tử mặt mày cũng tái đi, chuyển sang con gái, "Minh Hạ!"

Minh Hạ đột nhiên nở nụ cười nói: "Mẹ, mẹ đi trước đi, việc của con, chính con sẽ xử lý."

"Bà mau biến mất khỏi mắt tôi, nếu không đợi xảy ra chuyện gì, tôi cũng không có cách nào đoán trước."

Úy Tử nhìn hai người một chút, chỉ thấy Minh Hạ hình như đã quyết định chuyện gì, liền yếu ớt rời đi.

Minh Hạ quay trở về phòng, ngồi ở trên giường còn xóc xếch, trầm mặc không nói.

"Bất luận như thế nào, anh cũng phải có được em." Tịch Mộc Thức Minh nhỏ giọng, khàn khàn nói. Anh biết, cô giận anh không nói cho cô biết chuyện đính hôn này.

Cô lắc đầu, "Nói cũng vô ích, không thay đổi được chuyện gì."

"Anh sẽ từ hôn." Anh đợi một lát rồi nói, như vậy cô hài lòng rồi chứ?

"Minh Hạ, lời anh nói là thật, không được hoài nghi anh!" Anh cũng bắt đầu bị vẻ mặt của cô làm cho phiền não.

"Tại sao anh nói thì là thật, còn lời em nói thì sao? Tại sao lại không thể là thật? Em không muốn bộ dạng như vậy nữa, em không chịu nổi cái bộ dáng bị anh đùa bỡn như vậy nữa. Anh tha cho em đi! Không cần phải quay lại đây đưa với em." Cô nghẹn ngào, giọng nói tràn đầy bi ai không thể làm gì.

"Minh Hạ!" Anh thật muốn muốn hung hăng lay động cô, làm cho cô thành thực đối mặt với trái tim mình. Anh biết, cô nhất định có tình cảm với anh, không thể buông tay dứt khoát như vậy được.

"Em không nghe." Cô chẳng qua chỉ là đồ chơi trong trò chơi săn đuổi của anh, cô lại rút lui, anh có gì mất hứng chứ?

Cô phải rời đi, nếu còn tiếp tục như vậy, người cuối cùng tan nát cõi lòng nhất định là cô.

Tại sao cô lại phải về Nhật? Tại sao lại gặp mặt anh? Chẳng lẽ đây là sự an bài của vận mệnh sao?

"Anh không hiểu rõ em vì sao phải liều mình cự tuyệt anh." Cô rõ ràng có tình cảm với anh, không phải sao? Chẳng qua để cho cô biết anh có một người vợ chưa cưới không có quan hệ mà thôi, cô cứ phải phá hỏng hết bầu không khí hài hòa trước đó sao?

"Bởi vì chúng ta vốn không nên bắt đầu."

"Em đừng để ý hôn ước này có được không? Đây căn bản chỉ là hôn nhân thương mại, anh không từ chối, những trưởng bối kia liền tự quyết định..."

"Thôi đi, đừng giải thích nữa." Cô lau khô nước mắt, mỉm cười, "Cho dù không có chuyện này, kết quả cũng giống vậy thôi."

Đúng vậy, có biết hay không đều giống nhau, cô vẫn sẽ về Đài Loan, vẫn không thể tiếp nhận anh, vẫn muốn tiếp tục cuộc sống của mình, khác biệt chỉ là có thêm cảm giác trống rỗng bi ai này thôi.

Đôi mắt của Tịch Mộc Thức Minh xao động thoáng qua tia nghiêm

túc cùng một chút tổn thương, "Gánh vác công ty khổng lồ của gia tộc cùng với trách nhiệm của người làm con, anh vẫn luôn không để cho người khác nhìn thấy một mặt mềm yếu của chính mình, nhưng mà chỉ có em, mới khiến anh có thể không hề giữ lại mà tiết lộ tất cả của mình."

Cô đột nhiên nhìn chăm chú vào anh, kinh ngạc nghe đến nhiều năm qua như vậy, anh lần đầu tiên "bày tỏ lòng mình" .

"Anh chỉ là muốn giữ em lại bên cạnh, tại sao lại khó khăn như vậy? Anh đây cả đời, cơ hồ không chuyện gì có thể làm khó anh, cũng chỉ có việc này, anh là không hề nắm chắc..."

"Thức Minh, đây không phải là vấn đề của anh. Là hoàn cảnh chúng ta gặp nhau sai lầm rồi, nếu như chúng ta không phải anh em kế, không phải ở trong một đại gia tộc làm cho người ta thêm mắm dặm muối, có lẽ chúng ta sẽ không vất vả như vậy." Cô bất đắc dĩ than thở.

Anh ôm lấy cô, khẽ vuốt tóc của cô, thì thào nói: "Cho nên, anh không muốn làm anh trai của em, chỉ cần anh không phải, em có thể ở bên anh rồi."

Cô nhăn mày lại, không trả lời. Vấn đề có tính giả thiết như vậy, cô không muốn trả lời.

"Chúng ta ngủ tiếp, được không?" Anh kéo cô nằm xuống, lẳng lặng ôm chặt cô.

Cô mềm mại nằm trong lòng anh điều chỉnh vị trí cho thoải mái, chuẩn bị cùng anh tạm thời tránh né thực tế phiền não...

Cô mới sẽ không ngoan ngoãn ở lại, mặc cho anh tiếp tục bức hôn, tiếp tục làm những chuyện gần như điên cuồng. Anh nói quá dễ dàng, hướng chi, nếu như cô thật có thể vì cái gọi là tình yêu mà bất chấp tất cả, thì năm năm trước cô đã ở lại, cần gì đợi tới hôm nay?

Thừa dịp anh vẫn còn ngủ say, cô rót một ly nước cam lạnh, len lén

đi tới phòng vệ sinh, từ trong túi xách của cô lấy ra một túi nhỏ dùng để phòng thân, hòa vào trong nước cam.

Trở về phòng, cô nhìn thấy Tịch Mộc Thức Minh đã tỉnh lại, liền đưa cái ly cho anh, "Tỉnh rồi? Em sáng sớm đích thân mang tới, anh nể mặt một tí, uống hết đi."

Anh cười to, tiếp theo đem nước cam uống một hơi cạn sạch. "Thân thể đã sớm cho anh rồi, còn cùng anh nói vấn đề mặt mũi?"

"Đừng đem chuyện này thường xuyên treo bên miệng được không?" Cô đỏ bừng mặt, bò lên giường thay anh sửa sang lại giường đệm xóc xếch, "Anh ngủ tiếp một lúc nữa được không?"

Anh không giải thích được liếc nhìn cô một cái, "Vừa mới rời giường, lại muốn anh ngủ nữa? Anh hôm nay đã ngủ quá nhiều rồi."

Anh nhìn lên đồng hồ thấy đã là buổi chiều, "Anh còn muốn về công ty xử lý vài chuyện, chờ một chút chúng ta đi ăn cơm trưa trước đi!"

"Em không đói bụng, ngược lại là anh, không bảo dưỡng tốt tinh thần, thì làm việc cũng không tốt!" Minh Hạ kéo anh nằm xuống.

"Anh không kém đến như vậy đâu." Anh thích cô quan tâm đến anh, nhưng lần nữa nằm lên giường, giống như thật sự mệt mỏi, buồn ngủ, "Chuyện gì xảy ra vậy? Anh giống như rất muốn ngủ..."

Cô không nói lời nào, chỉ ngồi im bên mép giường, bên cạnh anh.

"Minh Hạ, giả cho anh được không?" Anh kiên trì tỉnh táo, đem lời muốn nói nói rõ ràng, "Mau nói đồng ý với anh đi!"

"Tại sao vẫn nói với em vấn đề này?" Người anh cần chính là người vợ có thể trợ giúp anh về mặt sự nghiệp, để cho anh không phải lo lắng, để cho anh không cần nói tới tình yêu, như vậy anh mới có thể chuyên tâm hùng bá thương giới.

"Đừng hỏi tại sao nữa, anh chỉ muốn vĩnh viễn trói em vào bên mình." Bọn họ đã lãng phí năm năm, chẳng lẽ còn muốn lãng phí

thêm thời gian sao? "Anh sẽ nói ba cùng anh đi hủy hôn."

"Anh đã trói chặt trái tim em, đừng làm phiền ba nữa." Cô khẽ vuốt trán anh, dịu dàng cười nói.

"Em chán ghét anh sao?" Mí mắt anh càng ngày càng nặng nề.

Minh Hạ vừa nghe đến câu nói mà anh chưa từng nói qua, nội tâm nhất thời mâu thuẫn, một cảm giác đau lòng khó có thể đè nén trào lên trong lòng, hóa thành những giọt nước mắt trong suốt không ngừng rơi xuống, cô lắc đầu, "Em sao lại chán ghét anh chứ?"

Cô trốn tránh, khiến anh chịu không ít đau khổ đi?

"Vậy thì tốt... Minh Hạ..." Anh cảm cực không nổi, ngủ thật say.

"An tâm ngủ đi, nói không chừng sau khi tỉnh ngủ, chúng ta cũng sẽ tỉnh lại từ một giấc mơ dài."

Nhìn anh cuối cùng cũng ngủ say, tình cảm che giấu của cô tựa như vỡ òa sụp đổ trào ra. Cô có cái gì tốt? Anh đối với cô như vậy không phải là lãng phí tình cảm của anh sao? Anh lại còn kiên trì chịu làm khổ mình làm cái gì?

Cô gào khóc, nước mắt nóng hổi tuôn ra trên mặt cô, rơi xuống mặt anh. Cô nếm được vị mặn của nước mắt, càng lúc càng khổ sở. Cô nằm sấp trên lồng ngực rộng lớn ấm áp của anh, hôn môi anh, hôn tới nước mắt của chính mình.

Cô biết làm như vậy có lẽ rất ngốc, nhưng thay vì tiếp tục dây dưa yêu hận không rõ, không bằng xa nhau lần nữa.

Tin tưởng cuối cùng sẽ có một ngày, cô đối với Thức Minh mà nói sẽ không còn quan trọng nữa. Đã như vậy, cô cần gì phải ở lại bên cạnh anh, chờ cái ngày phải tách nhau ra kia đến đây?

Minh Hạ lau nước mắt, đắp kín chăn mỏng cho anh rồi rời đi.

Lần này, cô có lẽ phải thật sự rời đi rồi.

Mấy ngày nay, nhà lớn của Tịch Mộc gia nằm ở Kyoto rồi ren vô cùng, đám đông người chen lấn tới mức bên trong nhà chật như nêm cối, nếu không phải bác sĩ mang theo y tá tới, thì chính là thuộc hạ mang theo thuốc bổ đồ bổ tới thăm.

Trên mặt mọi người đều vô cùng lo lắng, đám người làm một ngày hai mươi bốn tiếng bất kể thời tiết đều phải trông chừng chưa nói, mà mọi người cũng vội vàng trở lại quê nhà Kyoto, chỉ vì vị thiên chi kiêu tử của Tịch Mộc gia mắc bệnh cấp tính, bệnh không dậy nổi.

"Tại sao có thể như vậy?" Nhị ca vừa mới vào cửa, liền hỏi Tam đệ đang đứng trước cửa ra vào nghênh đón, "Thức Minh bình thường vô cùng khỏe mạnh, sao đột nhiên sinh bệnh nặng?" Còn đặc biệt từ Tokyo đưa về đại trạch ở Kyoto dưỡng bệnh.

Hai anh em đi tới phòng của Tứ đệ, thấy Tịch Mộc Takako ngồi ở mép giường, vì lau đi mồ hôi lạnh trên trán Tứ đệ.

"Hai người chớ quấy rầy nó, bác sĩ mới vừa nói Thức Minh cần nghỉ ngơi nhiều một chút."

"Bác sĩ nói thế nào?"

"Hình như là hệ thống miễn dịch đột nhiên bị nhiễm vi-rút."

"Thật là kỳ quái, Thức Minh sao lại gặp phải bệnh này?"

Takako không nhiều lời nữa, chỉ là luôn lau mồ hôi cho Tứ đệ.

"Nghe nói thời gian trước Minh Hạ cuối cùng cũng trở lại Nhật Bản, vừa vặn gặp gỡ Thức Minh, sao hiện tại lại không thấy người?" Nhị ca hỏi. Cho dù Minh Hạ rời đi lâu như vậy, anh vẫn coi cô em gái ruột thịt.

"Em ấy về Đài Loan rồi." Takako lạnh nhạt nói.

"Đi rồi? Vậy mà lại đi vào lúc này? Con bé mỗi lần giống như đều đi không đúng lúc, em còn tưởng rằng lần này nó có thể ở lại, chăm sóc

Thức Minh thật tốt." Tam ca lẩm bẩm nói.

"Minh Hạ không muốn ở lại lâu, chúng ta không thể miễn cưỡng em ấy."

"Em không phải miễn cưỡng em ấy, chẳng qua là cả nhà đều trở về, cũng chỉ có em ấy không trở lại nhìn một chút, em ấy dù gì cũng là người của Tịch Mộc gia a! Huống chi con bé đã sớm tốt nghiệp đại học ở Đài Loan, sao không trở lại Nhật Bản sớm một chút?"

"Im miệng cho chị!" Takako hét lớn, làm Thức Minh đang ngủ mơ giật mình tỉnh giấc, "Minh Hạ cũng đã đi lâu như vậy rồi, còn muốn dùng cái danh Tịch Mộc gia tới trói chặt em ấy? Cũng là bởi vì như vậy, nó mới không chịu nổi, nên không muốn trở về."

Hai anh em đều giật mình! Chị cả đến tột cùng đang nói chuyện gì vậy?

Mà Thức Minh nằm trên giường sau khi nghe được tên của Minh Hạ, suy nghĩ mơ mơ hồ hồ cũng bị làm cho chấn tỉnh.

"Đối với Minh Hạ công bằng sao? Để cho em ấy lựa chọn kĩ càng được không?"

Công bằng? Lựa chọn? Tại sao lại muốn công bằng cùng lựa chọn? Cô vốn đã là của anh rồi...

"Lần này Minh Hạ không dễ dàng trở về Nhật Bản, Thức Minh lại bức ép em ấy quá mức, nên nó mới có thể làm ra một kết thúc, các người vẫn chưa rõ sao? Em ấy thích sẽ trở lại, không thích liền tùy theo ý em ấy a, các người gấp cái gì?"

Kết thúc? Chuyện gì kết thúc? Anh không hiểu... Tại sao điều anh nghe được lại hoàn toàn khác so với điều anh nghĩ?

Cô là người phụ nữ của anh, nhất định phải đi theo anh cả đời, sao có thể kết thúc được?

Không! Đó là giả... là giả thôi!

Thức Minh nói mê mơ hồ không rõ, lẩm bẩm gọi tên Minh Hạ, là tiếng gọi phát ra từ đáy lòng.

"Thức Minh, em tỉnh rồi?" Takako vội vàng đem lỗ tai gần sát miệng của em trai, muốn nghe xem anh đang nói gì.

"Cái gì? Em nói lớn tiếng một chút được không? Muốn uống nước sao?" Nhị ca hỏi. Tam ca nghe vậy, thử đỡ anh ngồi dậy.

"Minh... Hạ..."

"Cái gì? Mọi người sao?"

Takako cau mày hỏi: "Là Minh Hạ đi?" Bởi vì cách gọi "Minh Hạ" bằng tiếng Trung rất giống từ "Mọi người" đọc bằng tiếng Nhật, cho nên bọn họ hiểu lầm rồi.

"Minh Hạ? Em ấy không có ở đây, em tìm con bé sao?"

Không có ở đây? Cô rời đi rồi? Như thế nào? "Em muốn tìm cô ấy..."

"Thức Minh, em còn chưa hết hi vọng sao? Nghĩ lại tình trạng bây giờ của em đi, không nên đau khổ và bận tâm nữa!"

Takako từ trong miệng Thần Điền Vũ biết được đầu đuôi sự tình, càng hiểu rõ tâm tình bây giờ của Thức Minh, nhưng nếu Minh Hạ đã dùng cách này cự tuyệt nó lần thứ hai, nó tội gì lại muốn tiếp tục dây dưa?

"Đúng là, em nếu không nhanh khỏe lại, chuyện của công ty sẽ rất lộn xộn."

"Điện thoại..." Hai tay của Tịch Mộc Thức Minh quơ loạn một hồi, muốn gọi điện thoại tìm Minh Hạ.

Anh không tin cô đi rồi, rõ ràng một khắc trước còn trắng đêm triền miên với anh, làm sao sau một khắc lại biến mất?

Cô... có lẽ chỉ là đi nơi khác mua đồ, không có nhanh như vậy trở về thôi...

"Không cần gọi, em ấy căn bản không ở Nhật Bản." Takako nhẹ nhàng khuyên bảo.

"Chị cả, em..." Anh hiện tại rất rối loạn, đầu óc hỗn loạn, tâm cũng loạn...

"Thức Minh, quên con bé đi! Em ấy không phải người phụ nữ của em, mà là em gái của chúng ta, không cần cố chấp nữa. Tiếp nhận con bé làm em gái, em có thể tiếp tục có được em ấy; nếu không tiếp nhận, con bé vĩnh viễn chỉ có thể dùng thân phận người ngoài đi thăm em... em căn bản không có khả năng chi phối con bé."

"Em có! Em nhất định có! Các người đi đi, em không cần em gái, vĩnh viễn không cần! Các người đi a..."

Mọi người thấy thế cũng lập tức rời đi, không muốn em trai bị kích thích nữa.

Trái tim của Tịch Mộc Thức Minh khổ sở giống như toàn thân bị xé rách, vô số cây kim sắc nhọn lạnh lùng đâm vào mỗi tác thần kinh cùng da thịt anh.

Minh Hạ, em lại dám đối với anh như vậy! Em thật tàn nhẫn, em sao có thể lần nữa rời đi?

Chị cả, chị ấy biết cái gì? Dựa vào cái gì lại nói như vậy? Quả thật là lời nói bậy nói bạ một phía, tim của anh căn bản không chịu sự khống chế a!

Phòng lớn như thế lại chỉ có một mình anh. Anh nhớ trước đây không lâu, có một cô gái anh thích nhất ở bên cạnh anh, bọn họ triền miên nhiệt liệt cỡ nào, vành tai tóc mai chạm vào nhau.

Tại sao lại muốn tàn nhẫn như vậy? Anh tại sao lại không thể có được cô? Cô tại sao lại muốn rời đi, không để ý tới anh? Chẳng lẽ

những triền miên dây dưa cùng cô đều là giả, cũng chỉ là một mình anh ở trong mộng có được cô?

Anh chỉ là muốn có được cô gái mình thích nhất ở bên cạnh mà thôi, cái này cũng không được sao? Anh không cần em gái gì hết, vĩnh viễn đều không cần! Đây không phải là điều anh vẫn nhấn mạnh sao? Tại sao không ai nghe anh nói chứ?

Chương 9

"Anh không phải là giám đốc sao? Tại sao anh không thể tự mình tới ký?" Minh Hạ ảo não vừa lật tài liệu, vừa oán giận với người bên kia điện thoại.

"Nhưng chúng ta ngay cả họp cũng chưa họp, Tứ thiếu gia cũng đã nói sẽ tự mình ký hợp đồng, tôi không thể làm thay." Thần Điền Vũ cũng nhúc nhích đầu đàm phán với cô.

"Nhưng các anh đã xem văn kiện đề xuất của chúng tôi rồi, cũng đã nói không có vấn đề gì lớn nha!"

"Nhưng vẫn muốn mở thêm một cuộc họp để thương lượng chứ?"

Anh bắt đầu hoài nghi trái tim của Ngũ Tiểu Thư được làm từ sắt, nếu không làm sao có thể vào lúc Tứ thiếu gia sinh bệnh nặng lại giống như không có gì cùng anh bàn công việc.

Điện thoại yên lặng mấy giây, rồi truyền đến thanh âm ảm đạm của cô: "Anh ấy có khỏe không?"

"Tại sao Ngũ Tiểu Thư không tự mình đến xem một chút?"

"Có mọi người chăm sóc anh ấy thì được rồi." Cô đợi ở bên cạnh anh thì như thế nào, tỉnh lại nhất định lại sẽ bị anh biến thành nơi trút giận, huống chi cô còn là thủ phạm làm anh bị bệnh nha!

"Chúng tôi mười mấy người cũng không bằng một mình cô."

"Chúng ta vẫn nên bàn công việc đi!" Cô không muốn cùng người khác nói quá nhiều vấn đề liên quan đến anh.

"Đối với trường hợp này, tôi thật sự không dám tự tiện quyết định."

Làm sao mà người dưới tay anh cứ vâng lệnh nghe theo anh như

vậy? "Tôi nói lại một lần nữa, nếu như trước tuần sau các anh không phải người qua đây ký hợp đồng, chúng tôi có quyền ngưng hẳn toàn bộ hợp tác."

Hiện tại cô chỉ muốn mau mau hoàn thành hợp đồng này, sau đó sẽ vạch rõ giới tuyến với người và việc Nhật Bản.

"Tại sao có thể như vậy? Chúng ta từng có thỏa thuận ngoài miệng rồi mà."

"Trước khi ký hợp đồng, tất cả không thể thừa nhận. Sau khi các anh suy nghĩ kỹ càng, lại gọi điện thoại cho tôi đi!"

Thần Điền Vũ bắt đắ dĩ để điện thoại xuống, than thở người đứng giữa thật khó làm. Anh cho rằng Ngũ Tiểu Thư bề ngoài mềm mại ưu nhã sẽ dễ nói chuyện, nhưng sự thật chứng minh cô có thể có tác phong rất cứng rắn.

"Tuần sau tôi sẽ đi Đài Loan." Tịch Mộc Thức Minh đột nhiên đi vào phòng khách, rõ ràng nghe được nội dung cuộc điện thoại.

"Cậu chủ!" Thần Điền Vũ bước nhanh về phía anh, đỡ anh cẩn thận, "Anh nên nghỉ ngơi nhiều."

"Hai tháng rồi, đã khỏe lại gần như bình thường rồi." Không thể tưởng tượng được trừ ngoại thương, còn có bệnh khác có thể làm cho anh nằm trên giường lâu như vậy. "Tôi có thể đi ký hợp đồng."

"Đừng miễn cưỡng chính mình được không? Cô Minh Hạ không trốn thoát được, anh sớm muộn gì cũng có thể tìm được cô ấy." Nhìn bộ dáng cậu chủ như vậy, ngay cả anh một người đàn ông cũng có chút đau lòng.

"Tôi muốn tìm cô ấy tính sổ!" Nếu như không phải là thân thể của anh còn yếu, anh sớm ngay cả một ngày cũng không muốn đợi.

"Chuyện này..."

"Tôi quyết định rồi!" Anh cứng rắn tỏ rõ lập trường, rồi tự mình trở

về phòng nghỉ ngơi. Anh phải mau bồi dưỡng thân thể thật tốt, mới có thể "có tâm có sức" báo thù.

Đến bây giờ anh mới biết, anh đối với cuộc sống năm năm qua của cô, cơ hồ là không biết gì cả. Anh thậm chí không biết nên đi đâu tìm cô, hoặc là làm sao liên lạc được với cô.

Ra khỏi sân bay Đào Viên, ngồi lên chiếc xe thể thao hoàn toàn mới có định vị vệ tinh, khi mọi thứ đã chuẩn bị sẵn sàng thì anh mới đột nhiên nhớ tới sự thật này.

Minh Hạ cô ấy quá thông minh, từ đầu đến cuối đều bảo vệ chính mình rất tốt, khiến anh giống như bị đẩy vào một thế giới khác, chỉ có cô có thể tự do ra vào thế giới của anh, còn anh đang ở thế giới của cô nhưng lại nửa bước khó đi.

Tịch Mộc Thức Minh nghĩ đến đây, một cỗ tức giận liền bốc cháy lên. Anh dùng sức đạp lên chân ga, lái xe đi.

Đài Bắc nhỏ như vậy, anh cũng không tin không tìm được cô!

Anh vừa đi tới tòa nhà công ty Thiên Thu, cô nhân viên tiếp tân lại có bộ dáng bất đắc dĩ có miệng khó trả lời, "Tịch Mộc tiên sinh... tôi..."

"Tôi hiểu tiếng Trung." Tịch Mộc Thức Minh xa cách nhìn cô ta một cái, liền hỏi: "Minh Hạ trở về chưa?"

"Cái này..."

"Nói mau." Anh không chút khách khí, quả thật đã coi đối phương như thuộc hạ của mình, bộc lộ toàn bộ tính tình lãnh khốc của anh.

Âm thanh của cô tiếp tân có chút run rẩy, "Tôi đã nhắn lại cho cô Kiều nên rất nhanh sẽ nghe được..."

"Nhắn lại? Cô ấy đang làm gì?" Cô lại đang tránh không gặp mặt anh? Sẽ không, anh đã tới sớm ba ngày so với ngày dự định diễn ra hội nghị, cô sẽ không biết.

"Tôi không biết..." Cô không dám đoán, sợ tự mình nói sai.

"Không biết?" Đây là đang qua loa lấy lệ với anh sao? Đáng chết!

Cô nhân viên tiếp tân bất chấp nguy cơ sẽ bị gương mặt đen thui của Tịch Mộc Thức Minh dọa sợ, nói: "Xin lỗi... Cô Kiều thật không có ở công ty."

Tịch Mộc Thức Minh không nói hai lời, quay đầu đi!

Anh chịu những người này đủ rồi, anh cũng không tin chính anh không tìm thấy người.

Chỉ là sau ba ngày, anh vẫn không tìm được cô, thậm chí ngay cả ở trong hội nghị cũng không thấy cô. Anh bắt đầu hoài nghi, có phải công ty Thiên Thu cố ý muốn chống lại anh hay không? Hay là cô cố ý muốn trốn tránh không gặp anh?

Mệt mỏi quá!

Bắt đầu từ tối hôm qua, cô đã bận chuẩn bị tài liệu, mãi cho đến buổi trưa hôm nay mới xong việc.

Trên đường về công ty, cô không biết tại sao đột nhiên lại có một cảm giác muốn ói, cô vậy mà lại ở trên đường nôn mửa.

Sao lại thế này? Ăn thức ăn thiu sao? Sao thân thể của cô giống như càng ngày càng yếu? Là do gần đây quá bận rộn, có quá nhiều chuyện phiền lòng sao?

Cô lau đi mồ hôi lạnh dưới cằm, đang muốn đi đón taxi thì đột nhiên cảm thấy có chút hoa mắt chóng mặt, lảo đảo một phen, cuối cùng không chống đỡ nổi ngã xuống, rơi vào trong bóng tối hôn mê.

Minh Hạ cả người ngã vào trong lòng ngực dày rộng của Tịch Mộc Thức Minh, an toàn được anh đỡ lấy. Anh lập tức ôm lấy cô, chạy về

phía bệnh viện gần đó.

Trời ạ! Cô rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra? Tại sao lại đột nhiên té xỉu ở trên đường? Nếu như không phải anh vừa khéo lái xe ngang qua, thấy cô xuất hiện mà vội vàng xuống xe, thì cô chẳng phải là cứ như vậy té xuống đất mà bị thương sao?

"Bác sĩ, bác sĩ, cô ấy té xỉu, mau cứu cô ấy!" Lòng nóng như lửa đốt nên giọng điệu của anh có phần không tốt, quả thật giống như đang hung hăng với bác sĩ vậy. Anh lần đầu tiên cảm thấy bản thân luống cuống tay chân, cảm giác hốt hoảng nơm nớp lo sợ này có lẽ là mãnh liệt nhất kể từ lúc chào đời cho tới nay.

"Anh đi ra ngoài trước, để cho tôi kiểm tra thật tốt cho cô ấy." Bác sĩ đẩy anh đi ra ngoài.

Một lát sau, bác sĩ không nói hai lời liền kêu các y tá đưa Minh Hạ đến phòng bệnh.

"Cô ấy sao rồi?" Thấy giường của cô được đẩy ra ngoài, Tịch Mộc Thức Minh vội vàng tiến lên hỏi thăm.

"Cô ấy mệt nhọc quá độ, phải nghỉ ngơi nhiều; người có thai còn không để ý như vậy!" Bác sĩ cười khổ lắc tay.

"Cái gì?" Tịch Mộc Thức Minh cho là mình nghe lầm, cẩn thận hỏi lại: "Ông nói cô ấy... mang thai?"

"Anh không biết sao?" Người đàn ông tuần lãng này không phải là bạn trai của cô ấy sao? Thấy anh ta mới vừa rồi thật khẩn trương a!

Minh Hạ mang thai? Mang thai đứa bé của anh? Đầu của anh đột nhiên có chút khó suy nghĩ, chỉ có thể lắc tay.

"Chăm sóc cô ấy thật tốt đi, hiện tại mới hai tháng, thai nhi còn chưa quá ổn định đâu."

Anh phục hồi lại tinh thần, mỉm cười gật đầu, lập tức đi theo giường bệnh đến phòng bệnh.

"Minh Hạ..."

Cô làm sao vậy? Tại sao lại giống như nghe được thanh âm của anh? Cô quá nhớ anh rồi sao?

"Em có khỏe không?" Âm thanh nhu tình vang lên bên tai cô.

Cô mở mắt thấy rõ bốn phía, phát hiện nơi này là phòng bệnh.

"Thức Minh?" Cô hoa mắt rồi sao? Tại sao cô lại nhìn thấy anh ngồi ở bên cạnh cô, vẻ mặt có chút lo lắng, lại có chút vui sướng bí ẩn?

Tịch Mộc Thức Minh nhìn cô đại khái không sao, rốt cuộc cũng không kiềm chế được nữa, ôm cô thật chặt vào trong ngực.

Anh nhớ cô, rất nhớ cô! Mới hai tháng không gặp, anh đã vô cùng quyến luyến cô, lúc nào cũng hi vọng cô đợi ở bên cạnh mình. Anh hoài nghi trong quá khứ chính mình làm thế nào trải qua năm năm không có cô?

Anh yêu cô, mặc kệ cô cự tuyệt anh như thế nào, tổn thương anh như thế nào, anh vẫn yêu cô.

"Tìm được em, thật tốt..."

Bất kể trong lòng cô nhìn anh ra sao, anh cũng phải giữ cô lại bên mình. Tuyệt đối không cho phép cô lại rời đi hẳn, cho dù cô có đối xử tàn nhẫn với tình cảm không thể dứt bỏ này của anh như thế nào đi nữa, tổn thương anh như thế nào đi nữa, anh cũng không quan tâm! Chỉ cần cô ngoan ngoãn ở lại, chuyện gì anh cũng bằng lòng.

Không biết vì sao, khi lần nữa tựa vào lồng ngực ấm áp của anh, Minh Hạ vậy mà lại không tự chủ rơi nước mắt. Cô không phân biệt được những giọt nước mắt kia là vui mừng hay là đau đớn, nhưng cô để nó mặc sức chảy thỏa thích, biểu đạt cảm giác dâng trào trong lòng cô.

Anh thật sự tới rồi, còn để cho cô tựa vào trong ngực anh, dịu dàng

hôn mái tóc của cô, ôm cô thật chặt trong khuỷu tay.

Tại sao anh lại không hận cô? Cô to gan hạ được anh, chính là muốn anh hung hăng chán ghét cô, muốn anh đừng đến tìm cô nữa, chẳng lẽ ám chỉ rõ ràng như vậy, anh cũng không hiểu sao?

"Thức Minh, anh làm sao lại... đến đây?" Cô khó mà tin được cảm giác bây giờ, thế nhưng loại cảm giác chân thật cùng nhiệt tình này, cô không thể không tin!

"Vì sao mỗi lần em nhìn thấy anh, đều hỏi cùng một vấn đề? Không muốn gặp anh sao? Hay là bởi vì chột dạ?"

"Em xin lỗi."

"Biết rõ em có lỗi với anh, sau này liền ngoan một chút." Trong lời của anh tràn đầy cưng chiều, một chút cũng không tức giận.

"Anh đến tìm em, em có thể xem như anh còn thích em sao?"

Anh khẽ mỉm cười, hôn lên chóp mũi cùng môi đỏ mọng của cô, "Có thể."

Hành động thân mật mờ ám của anh khiến cô mặt đỏ tới mang tai, có chút khó nhịn thở gấp, "Đừng..."

Anh kinh ngạc, liền thả chậm động tác, đổi thành cái ôm dịu dàng hơn. Mặc dù lòng anh ngứa ngáy khó nhịn, hận không thể lập tức đem thân thể nhuyễn ngọc ôn hương trong ngực thoải mái vuốt ve, nhưng anh phải lo lắng cho tình trạng của cô.

"Nếu không phải bác sĩ nói tình trạng cơ thể em còn chưa ổn định, anh thật sự muốn lập tức "Báo thù" em thật tốt!" Anh ngồi vào trên giường bệnh, để cho cô thoải mái dựa vào.

"Em rất khỏe, anh không cần phải lo lắng quá nhiều." Cô chỉ là mệt mỏi quá mức mới có thể té xỉu.

"Minh Hạ, em cứ hận anh như vậy sao? Ngay cả chuyện mang thai

đứa bé của anh cũng muốn giấu?" Anh đột nhiên nghiêm mặt nói.

"Đứa bé?" Tâm tình đang tốt của cô bỗng ngừng lại, anh nói cái gì? Cô có con sao?

"Chúng ta có con rồi." Cô không biết mình có đứa bé của anh? Vậy anh cũng không thể trách cô không nói.

"Ai nói cho anh?" Chẳng trách được thân thể cô dường như có chút bất thường, thì ra là mang thai.

"Bác sĩ ở phòng cứu cấp." Có chuyện gì không đúng sao? Nhìn sắc mặt cô rất kém, anh có chút lo lắng hỏi: "Lại khó chịu sao?"

Cô lo âu nhắm mắt lắc tay, làm anh không nhịn được tức giận, "Em rất không muốn mang thai đứa bé của anh sao?"

Cô cắn môi, trong mắt mờ mịt hơi nước, cô nháy mắt mấy cái, quạt cường lau đi nước mắt sắp rơi xuống.

Thì ra anh chỉ là vì chịu trách nhiệm, vì đứa bé mới dịu dàng với cô, mới yêu cô sao? Đúng vậy, anh vốn nên hận cô, nhưng bây giờ không thể không vì đứa bé mà yêu cô.

"Bây giờ là thời đại nào rồi? Anh không cần vì đứa bé mà phải trách nhiệm với em, em không muốn anh đối với em như vậy!" Tình yêu như vậy rất rẻ mạt, cô không muốn.

Anh nâng cằm cô lên, gắt gao nhìn vào mắt cô, "Chịu trách nhiệm? Anh sẽ bởi vì có đứa bé liền chịu trách nhiệm sao? Anh tuyệt đối không phải người đàn ông 'ai nhào đến cũng không cự tuyệt'!" Chỉ cần anh không muốn, không ai có thể cưỡng ép anh làm bất cứ chuyện gì.

"Em cũng không phải người phụ nữ tự động đưa tới cửa! Em sẽ không để cho người muốn em có cảm giác mua một tặng một." Cô đỏ mắt, quạt cường nói.

"Đáng chết, anh chưa từng nghĩ như vậy!"

"Chuyện của em không cần anh quan tâm, anh yên tâm trở về chuẩn bị hôn lễ của anh với tiểu thư Miyamoto đi!"

"Đến bây giờ em còn chưa tin anh? Vậy thì được, em lập tức cùng anh trở về Nhật Bản kết hôn!" Anh kéo cô, đi về phía cửa.

"Em không muốn!"

"Không muốn? Vậy đem đứa bé này bỏ đi, như vậy em không có lời nào có thể nói chứ?" Cái gì mua một tặng một? Cô sao lại nói chính mình thấp kém như vậy?

Anh yêu cô, không phải yêu đứa bé! Cô rốt cuộc đang âm ỉ chuyện kỳ cục gì? Cô cái gì cũng không biết, cũng chỉ biết phủ định anh.

Cô thấy Tịch Mộc Thức Minh rống giận, cho là anh thật không cần đứa bé này, không nhịn được nước mắt rơi như mưa, hu hu gạt tay anh ra, "Em sẽ đi ngay bây giờ, không cần anh quan tâm!"

Cô nhanh chóng chạy về phía cầu thang, nghĩ đi xuống khoa phụ sản dưới lầu, anh lập tức đuổi theo, "Không được chạy!"

Cô không để ý tới tiếng kêu của anh, vội vàng chạy xuống lầu, Tịch Mộc Thức Minh Tâm tim gan run sợ, chỉ sợ cô có chuyện gì ngoài ý muốn. Quả nhiên, cô đột nhiên trượt chân, mắt thấy cô cũng sắp té xuống thì anh mau lẹ kéo người cô lại, ôm chặt lấy cô.

"Em điên rồi sao? Lại lấy sinh mệnh của chính mình ra đùa giỡn. Ngộ nhỡ ngã sắp xuống thì phải làm sao bây giờ?" Anh gầm thét trách cứ mặc dù rất hung dữ, nhưng giọng nói khản trương lại tiết lộ tất cả tình ý của anh.

"Em chết cũng không cần anh trông nom." Cô đau lòng vui mặt vào vai anh, thút tha thút thít nói.

"Chết? Em còn muốn chết? Thà chết cũng không muốn ở lại bên cạnh anh?" Vẻ mặt ngang ngược của anh khiến cô thiếu chút nữa hoa mắt choáng váng.

"Không phải! Em..." Cô quyết định thành thật với lòng mình, "Em rất muốn ở lại bên cạnh anh."

Trời ạ! Cô lưu luyến nhất chính là cái ôm của anh, là bến cảng làm cho cô yêu say đắm nhất.

"Vậy thì đừng hờn dỗi với anh nữa! Người anh muốn chính là em, em là quan trọng nhất. Đó là con của anh với em, anh mới muốn nó, nếu như em không muốn sinh thì bỏ nó đi, anh không hi vọng em tâm không cam, tình không nguyện sinh hạ con của chúng ta!" Anh yêu thương ôm cô thật chặt, cảm thấy ngực mình ẩm ướt.

"Ô... Thức Minh..." Cô chỉ là khóc, nói không ra trong lòng cô có bao nhiêu cảm động.

Anh thật sự yêu cô, cô biết! Anh bao dung những điều tốt và xấu của cô, những năm qua, phần tình yêu sâu đậm này, cô còn có thể cự tuyệt và xem nhẹ sao? Cô có thể nào còn muốn ích kỷ dùng lời nói dối để che giấu việc chính mình đã sớm yêu anh đây?

Nói cô trở nên mềm yếu cũng được, không còn kiên trì với cái gọi là lý lẽ cũng được, cô thật sự hoàn toàn bị anh chinh phục rồi!

"Đừng khóc. Anh tới đây, không phải muốn nhìn thấy em khóc!" Anh không hiểu nói lời an ủi gì, nhưng anh biết bờ vai mình sẽ là sự an ủi tốt nhất.

Nghe thấy câu nói giống như đã từng quen thuộc, cô khóc càng dữ dội hơn! Anh yêu cô, quan tâm cô, vẫn luôn như vậy.

Cô rất muốn rất muốn nói cho anh biết, cô cũng yêu anh a! Yêu đến mức bằng lòng bất chấp tất cả cửa ải khó khăn, nguyện ý đem chính mình tất cả đều cho anh.

Vì sao hiện tại cô mới chịu chân chính đối mặt với sự thật rằng chính mình vẫn luôn yêu anh đây?

Anh vẫn vùi vào cổ cô, đôi môi nóng rực hôn dọc theo cổ lên vành

tai mềm mại của cô.

Cô đẩy đẩy thân thể nặng nề của anh, nhưng đẩy thế nào cũng không làm anh nhúc nhích được, "Không thể, đối với con không tốt..."

Anh ở trên người cô khàn khàn thở gấp, buồn bực lắm bầm một hồi, rồi đổi thành dịu dàng hôn khuôn mặt nhỏ nhắn ướt mồ hôi của cô, "Thế này... vẫn có thể chứ?"

"Uhm." Cô cười ngọt ngào, cảm thấy anh có chút thay đổi. Anh học được cách tôn trọng ý kiến của cô, học được thương hương tiếc ngọc.

"Tại sao phải mang thai mười tháng mới có thể sinh con?" Lúc muốn yêu cô thì phải kiêng dè rất nhiều.

"Ha ha ha! Em vẫn là lần đầu tiên nghe được có người oán giận như vậy đấy." Cô cười không ngừng.

"Đây là bởi vì em lần đầu tiên mang thai a!" Anh cũng mỉm cười.

Anh ngang nhiên dán lấy cô, cũng rất thành thạo không đem sức nặng đè lên người cô, "Anh còn chưa trừng phạt chuyện em hạ độc anh đâu!"

"Anh làm sao biết được là em hạ thuốc?" Thừa dịp tâm tình của anh còn không tệ, cô cần phải nắm chắc cơ hội hỏi ra nghi vấn trong lòng.

"Không ngờ em còn có mặt mũi hỏi anh?" Anh nhìn cô một cái, tiếp tục nói: "Nếu không phải có quan hệ hợp tác với công ty Thiên Thu của em, biết công ty em cũng có dịch vụ chữa trị, thì đánh chết anh cũng không tin đó là kiệt tác của em."

"Anh thường khi dễ em, thật không dễ mới để cho em có cơ hội, anh dĩ nhiên cũng phải chịu một chút đau khổ a!" Đối mặt với chất vấn giận mà như không của anh, cô không khiếp sợ chút nào, ngược lại càng to gan khiêu khích anh.

"Khi dễ em? Anh đây cần phải khi dễ em đến cùng, để em không có

cơ hội trả thù anh." Anh lại muốn bắt đầu công kích của anh, xâm chiếm đôi môi anh đã bị hôn đến sưng đỏ của cô.

"A! Đừng!" Cô hạnh phúc mỉm cười, đẩy anh ra muốn rời giường, lại bị anh vẫn còn nằm ở trên giường đưa tay kéo lại.

"Em dứt khoát ở chỗ này chơi với anh, chờ anh ký xong hợp đồng với công ty Thiên Thu, anh với em cùng trở về Nhật Bản."

"Trở về Nhật Bản? Chuyện này nói còn quá sớm, em bây giờ phải về công ty mới đúng." Cô có chút kháng cự.

"Công ty? Em làm việc còn chưa đủ mệt sao? Còn muốn trở về bán mạng?" Anh trầm giọng hỏi, bắt mắt nhìn về phía cô.

"Công ty chỉ là thời gian này tương đối bận, không phải tệ như anh nghĩ đâu. Hơn nữa, bởi vì hiện tại mới mang thai, thân thể mới có chút suy yếu, không liên quan tới công việc." Cô bình tĩnh giải thích, muốn anh quên đi chuyện cô té xỉu.

"Không cho phép! Công ty đối với em thật quan trọng như vậy sao?" Anh ôm cô thật chặt, ghen ghét hỏi.

Cô biết anh lại ghen, mà đối tượng lần này là một công ty, "Công ty là nhà của em, cũng là mơ ước của em với mấy người bạn."

"Vậy anh thì sao?" Anh không hiểu, tại sao đến bây giờ lòng của cô vẫn không thể hoàn toàn chuyển tâm vào trên người anh.

"Thực Minh, chuyện này không giống a, anh với những thứ khác không thể so sánh, với em mà nói, khác biệt rất lớn, giống như anh không thể lựa chọn giữa em và công ty của gia tộc."

Cô một mũi tên làm cho anh á khẩu không trả lời được.

Anh cau mày than thở: "Đồng ý với anh, không thể làm mình mệt chết, nếu không anh muốn nhắm tới công ty Thiên Thu lấy lại công đạo."

"Thức Minh tốt nhất." Cô vui mừng ôm lấy anh, dán lên cơ ngực cường tráng của anh.

"Đương nhiên!" Anh bị hành động làm nũng của cô chọc cho vui vẻ, còn thông thả tăng bốc bản thân một phen.

"Gần đây công ty không có vấn đề gì chứ?" Tịch Mộc Thức Minh ngắm cô gái vẫn còn ngủ say.

"Anh yên tâm, mọi thứ ở công ty đều bình thường, hoạt động cũng rất thuận lợi. Đúng rồi! Nghe nói có rất nhiều người cũng đã biết cô Minh Hạ từng trở về Nhật Bản." Năm đó tin đồn Tứ thiếu gia của Tịch Mộc gia say đắm Ngũ Tiểu Thư mới được nhận vào Tịch Mộc gia lan rộng, cho đến bây giờ có không ít người nhớ, người trong giới xã giao lại bắt đầu lôi những chuyện xưa này ra, làm thành chủ đề trong lúc trà dư tửu hậu, trong gia tộc cũng bắt đầu nói tới cô Minh Hạ biến mất đã lâu.

Bất luận là Tứ thiếu gia quan tâm cô, hay là lão gia cùng các chủ tử khác đối với cô sủng ái, thậm chí là quyền lực mà Tịch Mộc gia ban thưởng cho cô, đều làm cho sự tồn tại của cô không hề bị xem thường.

"Thật sao? Chuyện này ba tôi cũng biết sao?" Thật tốt, những người bất quá này giúp anh tiết kiệm được thời gian đi thông báo cho ba.

"Biết, lão gia đã gọi điện thoại tới bên này hỏi tôi... tôi cũng dựa vào tình hình thực tế báo cáo lại."

"Vậy ông ấy nói thế nào?" Anh không chút để ý, làm như không chút nào lo lắng đến kết quả.

"Lão gia nói rất nhớ tiểu thư Minh Hạ, hỏi anh tại sao không giữ cô ấy ở lại Nhật Bản." Thần Điền Vũ thần thần bí bí cười thầm, "Tôi cho là, lão gia đã đoán được quan hệ của hai người."

"Tôi chưa bao giờ từng che giấu chuyện của tôi và cô ấy với bất kỳ người nào, là Úy Tử - người đàn bà ngu xuẩn đó một mực giấu đầu hở đuôi, cho ba tôi là đứa ngốc. Lần sau trở về, tôi sẽ nói với ba chuyện từ hôn, hơn nữa thay Minh Hạ đổi hộ tịch." Anh phải lập tức đem hộ tịch của cô ở Tịch Mộc gia xóa đi, để cô không có lý do dùng chuyện 'anh em' để cự tuyệt anh.

Minh Hạ, rất nhanh sẽ lại trở thành Tịch Mộc Minh Hạ, mà lần này cô sẽ là vợ anh.

"Tiểu thư Minh Hạ chịu không? Còn có phu nhân, bà ấy chắc sẽ không đồng ý chuyện này?"

"Tôi không trực tiếp đuổi người đàn bà này ra khỏi gia tộc, là đã rất giữ mặt mũi cho ba cùng Minh Hạ rồi, bà ta còn dám đối với tôi thế nào sao?" Anh tự tin lại cuồng ngạo tiếp tục nói: "Có ba cho phép tôi là đủ rồi."

Anh cũng không tin người phụ nữ đáng ghét đó ngay cả ý kiến của ba cũng dám phản đối.

"Năm năm trước, anh không ngăn cản Minh Hạ tiểu thư rời đi, chắc là cũng muốn cô ấy rời đi một thời gian, bảo vệ cô ấy khỏi những tổn thương của đám lời ra tiếng vào chứ?" Đặc biệt là sự hành hạ tinh thần của phu nhân. Thật ra thì tình hình của Minh Hạ tiểu thư ở đại trạch, Tứ thiếu gia đều rõ như lòng bàn tay, làm sao không biết thái độ của đám người thân thích đối với người con riêng là cô chứ?

Tịch Mộc Thức Minh trầm mặc. Thì ra người đi theo bên cạnh anh cũng biết nỗi khổ tâm của anh?

"Đáng tiếc, Minh Hạ tiểu thư không hiểu trái tim anh." Cho nên cô ấy chưa từng trở về, làm cho cô ấy cùng Tứ thiếu gia lãng phí năm năm, chịu không ít nỗi khổ tương tự.

"Tôi sẽ không còn sự kiêng dè như năm năm trước, tôi sẽ không vì sợ cô ấy bị thương tổn mà để cô ấy rời đi." Ngược lại phải giữ cô ở bên người, để cho anh tự tay bảo vệ cô.

Thần Điền Vũ an tâm cười. Biết Tứ thiếu gia quyết định không hề buông tay nữa, anh yên tâm rồi!

Ở đối diện khách sạn, có một chiếc xe đỗ lại, người bên trong xe ánh mắt như hổ rình mồi nhìn chăm chú vào Minh Hạ cùng Tịch Mộc Thức Minh vừa đi ra.

"Người đó chính là Minh Hạ?" Con bé năm đó đã biến thành người phụ nữ thanh tú, phần khí chất thông minh trên mặt, so năm đó càng thêm khó đuổi kịp.

"Đúng vậy, cô ấy bây giờ là cổ đông kiêm người quản lí của một công ty nhỏ."

"Người phụ nữ bình thường hết mức! Nhưng là mồi nhử tốt để có thể đánh bại Tịch Mộc Thức Minh." Tên đàn ông âm lãnh cười gian. Hắn tỉ mỉ lau đi bụi bặm trên thanh kiếm võ sĩ, rồi lại từ từ đẩy thanh kiếm vào vỏ.

Tên đàn ông căm thù nhìn người đàn ông đi theo phía sau cô. Hắn ta không thể quên, chính mình ở công ty khổ cực xây dựng địa vị, lại bị Tịch Mộc Thức Minh hủy diệt.

"Tịch Mộc Thức Minh ở nơi này một tháng, một mình tới Đài Loan đoàn tụ với Minh Hạ." Sự việc khác thường này đã truyền khắp trong giới kinh doanh Nhật Bản, hơn nữa dẫn tới không ít suy đoán. Ngày cưới của Tịch Mộc Thức Minh đã định rồi, anh ta không chuẩn bị hôn lễ thật tốt, lại chạy tới Đài Loan gặp em gái không có quan hệ máu mủ, đến tột cùng vì chuyện gì?

Tịch Mộc Thức Minh đã là nhân vật trung tâm có thể hô phong hoán vũ trong giới kinh doanh hiện nay, dưới sự lãnh đạo của anh ta cùng các anh chị, cơ hồ không có bất kỳ công ty nào có thể chống lại công ty của Tịch Mộc gia, nhưng anh ta đột nhiên tìm tới em gái đã biến mất năm năm, cô gái gần đây có lời đồn có nhiều khả năng trở lại

cùng nhau tiếp quản công ty, chẳng lẽ tin đồn là thật?

"Tịch Mộc Thức Minh không khỏi quá tự tin lớn lối, hẳn cho rằng Đài Loan cũng là địa bàn của mình sao?" Có rất nhiều người muốn giết hắn, chẳng lẽ hắn không rõ ràng sao?

"Vậy kế tiếp chúng ta phải làm như thế nào?"

"Thừa cơ hành động." Tên đàn ông hung ác nói.

Chương 10

Buổi tối, Tịch Mộc Thức Minh trở lại chỗ của Minh Hạ, ôm cô đang nằm ở trên giường nghỉ ngơi. Anh gần đây có một chút bất an trong lòng, lại nghĩ không ra manh mối, cho nên ngày hôm qua đã gọi Thần Điền Vũ tới Đài Loan.

"Sao vậy? Anh giống như có tâm sự nha!" Cô lẳng lặng nằm sấp trên người anh.

"Không có việc gì. Em mang thai thật tốt, trở nên thông minh hơn, quan tâm hơn. Người của công ty biết em mang thai sao?" Anh nhẹ nhàng chà chà cằm lên đỉnh đầu của cô, vuốt ve lưng cô.

"Chắc là không biết đi, em không rảnh để nói."

Anh nghe xong, không tự chủ chau mày, "Em không muốn cho người khác biết em mang thai đứa trẻ của anh sao?"

"Tính nghi ngờ vô căn cứ của anh đừng nghiêm trọng như vậy có được không? Em chỉ là muốn nói trễ một chút thôi!" Cô tức giận trừng mắt liếc anh một cái.

"Nhân tiện nói luôn chuyện em sắp kết hôn! Anh đã bảo phu nhân Tiểu Lâm bắt đầu chuẩn bị hôn sự của chúng ta rồi, ba cũng đã cho phép chúng ta kết hôn." Anh thừa thế nói tình hình cho cô biết.

Cô kinh ngạc ánh mắt sững sờ, nháy mắt cũng không nháy nhìn anh chằm chằm, mà anh chính là mong đợi tia kinh ngạc xuất hiện trên mặt cô, "Ba... ông ấy... ông ấy có giận em không?"

"Mới không có, ông ấy vui vẻ vô cùng. Em biết, ba vẫn luôn rất yêu quý em, sẽ không phản đối."

"Nhưng em dụ dỗ con trai của ông a!" Cô vẫn luôn nghĩ như vậy.

"Anh nghĩ ba lại cho là anh quyến rũ em cơ! Em chẳng qua là từ con gái biến thành con dâu của ông, vẫn là họ Tịch Mộc, không thay đổi bao nhiêu." Anh cười ha ha.

Cô dở khóc dở cười, "Anh thật muốn kết hôn với em sao?"

"Tại sao lại không?" Mặt anh căng thẳng bày tỏ ý không cho phép cô cự tuyệt.

"Cám ơn anh! Em nhất định sẽ đợi bên cạnh anh thật tốt!" Cô mềm mại đáng yêu hôn lên cái nhúm mày của anh, dựa vào đó xoa dịu tâm tình của anh. Sau khi cô làm ra chuyện khiến anh đau lòng, anh vẫn còn yêu cô.

"Em coi như đồng ý rồi, không cho phép đổi ý nha." Anh khoan dung không ít, tình cảm dịu dàng đối với cô càng thêm không có cách nào chống cự được.

"Minh Hạ!" Tịch Mộc Thức Minh ngang ngược xông vào tòa nhà công ty Thiên Thu, theo sau là Thần Điền Vũ vẻ mặt hốt hoảng.

"Cô ấy không có ở đây. Anh kêu loạn cái gì?" Quản lí bộ phận xã hội Khúc Khảm Mẫn không vui nhìn người đàn ông Nhật Bản hô to gọi nhỏ.

"Cô ấy đi đâu rồi hả ?" Anh hung hăng rống hỏi. Hôm đó anh bắt quá chỉ đi ra ngoài một lúc, trở lại khách sạn đã không thấy cô đâu rồi.

"Rốt cuộc cô Minh Hạ đi đâu rồi? Cô ấy mất tích cả ngày, chúng ta hoàn toàn không liên lạc được với cô ấy!" Thần Điền Vũ đứng ngăn cách giữa cậu chủ khí thế to lớn và Khúc Khảm Mẫn thích gây sóng gió.

"Nhờ phúc của Tứ thiếu gia anh, Minh Hạ bị bắt cóc rồi." Nghĩ đến liên tức giận, nếu như không phải Tịch Mộc Thức Minh tìm tới Minh Hạ, Minh Hạ cũng sẽ không phải trải qua hiểm cảnh a! "Tên đàn ông này còn mặt mũi đến chỗ tôi đòi người a?"

"Biết rõ cô ấy bị bắt cóc rồi, tại sao lại không nói cho tôi biết?"

"Chúng tôi đã báo cảnh sát." Anh ta cho là chỉ có anh ta lo lắng cho Minh Hạ sao? Bọn họ những người bạn này cũng rất lo lắng cho an nguy của cô nha!

Tịch Mộc Thức Minh lo âu nhắm mắt lại, trong lòng không ngừng có vô số suy nghĩ.

Hiện tại quả thật rất giống với tình hình lộn xộn khi cô mới tới Nhật Bản! Bởi vì cô là của nhượng điểm trí mạng của anh, mà cô chỉ là một người phụ nữ không hề có sức chống cự, cho nên người muốn trả thù anh, nhất định lấy cô làm mồi dụ, để cho cô lâm vào nguy hiểm, tùy thời chịu uy hiếp đến tính mạng, mới dễ dàng bức ép anh khuất phục.

Đáng chết! Tất cả những người muốn làm thương tổn cô đều đáng chết!

Anh nhất định phải cứu cô, và trừng trị kẻ thù không thể tha thứ kia.

"Mau thả tôi ra!" Minh Hạ nhìn về phía bọn cướp, khó mà tin được mình lại vô cớ bị trói tới đây.

Nhớ lúc cô mười mấy tuổi đã từng bị bắt cóc một lần, nhưng lần đó cô bị thương, lần này cô còn yếu hơn nhiều.

"Chết đến nơi còn có thể mặt không đổi sắc, quả nhiên là Ngũ Tiểu Thư của Tịch Mộc gia!" Một tên đàn ông cao lớn từ trên cầu thang đi xuống, theo sau là năm sáu tên lâu la mặt mũi dữ tợn.

"Các người là ai?" Thế nhưng lại biết thân phận của cô, có thể thấy được bọn họ không phải bọn cướp bình thường.

"Cô không cần biết chúng tôi là ai, tóm lại chỉ cần biết chúng tôi đều bị Tịch Mộc Thức Minh làm hại rất thảm là được!"

"Tứ ca?" Tại sao mỗi người đều không chịu quang minh chính đại đi khiêu chiến với Thức Minh, mà luôn dùng mấy thủ đoạn đê tiện đi đường tắt chứ?

"Cô có biết, có rất nhiều người đều muốn chiếm đoạt mọi thứ của hần ta mới thôi chứ?" Địa vị, danh dự, tài phú, quyền lực của hần đều là mục tiêu bị dòm ngó.

"Bao gồm cả tôi sao? Nếu không bắt tôi tới làm gì?" Cô lạnh lùng hỏi, khí thế bức người vô hình trong nháy mắt lan ra.

"Tôi cho là Ngũ Tiểu Thư luôn vô cùng bài xích người khác cho rằng cô chỉ là vật lệ thuộc vào Tịch Mộc Thức Minh, không ngờ hiện tại vậy mà lại hạ thấp giá trị bản thân mình." Người phụ nữ này ở Đài Loan hồ đồ quá lâu, ngay cả chí khí ban đầu cũng đã biến mất rồi sao?

"Cho dù tôi không thừa nhận, các người cũng đều nhận định là như vậy đi!" Giọng điệu cô không thể xem thường, "Chờ Tứ ca của tôi tới, tuyệt đối không để cho các người được như ý!"

"Nơi này là Đài Loan, hần có thể làm gì chứ?" Hần ta chính là nhắm ngay điểm này mới động thủ, mà lần này chỉ cho phép thành công, không được thất bại! "Chính là vốn vụn 5 triệu Đô-la, hần phải chi tiền ra!"

Hiện tại điều cô có thể làm, chỉ là trì hoãn thời gian, hi vọng có người tới cứu cô, "Vội nhanh gọi điện thoại cho anh ấy!"

Thấy Minh Hạ một bộ dáng bình chân như vại thì có đủ chán ghét, "Dùng băng keo dán miệng cô ta lại."

Minh Hạ không giãy giụa, bởi vì cô biết, giãy giụa cũng vô ích.

Lợi dụng mạng lưới của công ty Thiên Thu, cùng với đám nhân viên từ Nhật Bản được phái tới, Tịch Mộc Thức Minh đã biết lần này phải trả số tiền cao ngất ngưỡng cho người nào.

Không ngờ những tên thân thích phe vật nắm quyền kia nhận hối lộ

ăn cây táo rào cây sung, lại cấu kết với đám hắc đạo Đài Loan, còn chọn vào lúc này đi ám toán anh. Hắn bắt quả chỉ là hủy bỏ tất cả quyền hạn của bọn họ ở công ty, cũng không đủ tàn giết tuyệt a, nhưng bọn hắn thế mà lại lấy oán báo ơn, đem tính mạng của Minh Hạ ra đùa giỡn.

Anh đã không thể nhìn được nữa, chỉ cần nhắm mắt lại, anh liền nhớ lại bộ dạng cô chảy máu bị thương, không biết hiện tại Minh Hạ như thế nào? Cô có bị thương không? Cô hiện tại lại là phụ nữ có thai, không thể chịu được hành hạ này.

Chỉ cần trên người cô có một chỗ bị thương, anh nhất định phải bắt bọn họ trả lại gấp mười lần!

Không biết vì sao, bụng của cô mơ hồ có cảm giác đau đớn, cô một tay đè lại bụng, một tay muốn chống cơ thể lên, nhưng bởi vì thân thể suy yếu, toàn thân vô lực, khiến cô khó có thể nhúc nhích.

Cực kỳ không thể có chuyện gì! Cô cắn chặt răng, toát mồ hôi, trong lòng nghĩ đến dự tính xấu nhất.

Đột nhiên một trận khói dày đặc sặc đến làm cô không ngừng ho khan. Lúc này, bên ngoài vọt vào một người đàn ông trẻ tuổi, vội vàng đỡ cô dậy.

"Anh là ai?" Nhìn người tới khá quen, chỉ là cô nhất thời không nghĩ ra đã gặp qua anh ta ở nơi nào.

"Tôi trước kia từng làm vệ sĩ ở đại trạch ở Kyoto. Ngũ Tiểu Thư, mau rời khỏi nơi này."

Cô đứng lên, không ngừng suy nghĩ cách chạy trốn, nhưng bây giờ ở trong đầu cô cũng chỉ có hình ảnh của Thức Minh.

Trong bụng cô còn có con của anh, cô không thể để cho cực kỳ chịu bất kỳ tổn thương nào! Bởi vì... đây là đứa bé của cô với anh, cô yêu con, cô rất yêu cực kỳ!

Cửa phòng nửa khép, cô đi ra ngoài, đang ở cầu thang lầu hai, cô nhìn thấy mười mấy tên đàn ông vạm vỡ cầm súng lục hốt hoảng lui bước đi lên lầu, đi về phía cô. Cô muốn lui trở về trong phòng, lại bị một người đàn ông to lớn trong đó thô lỗ bắt lại.

Cô nhìn thấy trong số bọn họ có mấy người bả vai chảy máu, cũng biết có người tới cứu cô. Cô lập tức cao giọng hét chói tai, muốn cho người tới cứu xác định được vị trí của cô.

"Kỹ nữ đáng chết!" Tên to con bắt cô lại thô bạo vung tay cho cô hai bạt tai thật nặng, làm cho khóe miệng cô chảy máu, gương mặt sưng lên.

Cô nhịn xuống đau đớn, vẫn hét chói tai, đang lúc tên kia muốn thưởng cô mấy bạt tai nữa thì những người khác đột nhiên xuất hiện, khiến bọn hắn đứng không vững, cùng nhau ngã nhào xuống đất.

"Mau giao người ra đây, nếu không tôi sẽ cho các người chết không có chỗ chôn!" Tịch Mộc Thức Minh cùng một đoàn cảnh sát khí thế bức người ép bọn cướp lên lầu hai, làm cho bọn chúng không còn đường lui.

"Thức Minh, em ở đây!" Nghe được thanh âm của Thức Minh, cô lần nữa cao giọng gào hét.

Chỉ nghe một hồi tiếng bước chân vội vã từ dưới truyền đến, Thức Minh chạy như bay lên, rốt cuộc nhìn thấy tình cảnh mà anh không muốn nhất – cô chật vật không chịu nổi ngã ngửa trên đất, khóe miệng chảy máu, mặt còn sưng vù lên.

"Cô ta ở trong tay bọn tao, mày dám làm loạn?" Tên to con nhìn thấy Thức Minh chạy tới, làm bộ trấn định, bắt lấy tay Minh Hạ nhưng lại tăng thêm sức lực, sợ cô sẽ được Tịch Mộc Thức Minh cứu về.

"Thả cô ấy ra cho tao!" Anh giận dữ ngút trời uy hiếp, ánh mắt lại nhìn chăm chú vào đôi mắt hơi ửng hồng của cô.

Cô khóc sao? Trong mắt anh thoáng hiện sự lo lắng.

Cô lắc đầu, lại lắc đầu, giống như muốn thông qua khoảng cách giữa hai người, nói cho anh biết cô không phải khóc.

Cô thật không phải là khóc, cô chỉ là... quá cảm động, một khắc kia nhìn thấy anh đột nhiên xuất hiện, càng cảm động hơn so với khi còn bé nhìn thấy anh tới cứu cô, nghe thấy cả tiếng trái tim cô đập thành thịch liên hồi.

Lần này, mặc kệ anh tại sao lại tới cứu cô, cô chỉ muốn lớn tiếng nói cho anh biết, cô thật sự rất yêu anh! Cho dù cô có trở thành gánh nặng của anh, cô cũng không hề rời khỏi anh nữa.

Tịch Mộc Thức Minh giờ sủng, chỉ vào tên to lớn, "Còn không thả cô ấy, mày biết hậu quả nghiêm trọng đến mức nào không?"

Tên to con cùng đám đồng bọn đồng thời giờ sủng, mấy tên chĩa súng vào trán Minh Hạ, đám còn lại chĩa súng vào Tịch Mộc Thức Minh cùng người của anh.

Hai phe giằng co hồi lâu, nhưng người nào cũng không dám động thủ trước.

"Tịch Mộc Thức Minh, mày sẽ không nổ súng."

Một người đàn ông đột nhiên xuất hiện, đi vào giữa hai phe đang giằng co, khinh miệt châm chọc.

Tịch Mộc Thức Minh thống hận liếc về phía người đàn ông, sau khi thấy bộ dáng Minh Hạ, anh càng không cách nào tỉnh táo.

"Tao là cậu họ của mày nha, lấy của mày một chút tiền cũng không được à?" Hắn đến gần Minh Hạ, hả hê giả vờ cười, "Minh Hạ, trở về Tịch Mộc gia có gì tốt? Cô xem, những người này căn bản không coi cô trở thành người một nhà, ngay cả một chút tiền cũng không chịu lấy ra chuộc cô về, thật nhỏ mọn! Nếu như cô không gặp lại hắn, hoặc là nói cô chưa bao giờ tới Nhật Bản, cô cũng không phải chịu những khổ cực này, muốn trách thì trách cô tại sao lại muốn họ Tịch Mộc!"

"Đúng vậy, tôi từng chịu khổ, nhưng tôi lại tình nguyện chịu khổ cũng hi vọng có thể gặp lại anh ấy lần nữa. Hiện tại, đối với tôi mà nói, anh ấy là người quan trọng nhất của tôi, tôi nguyện ý bỏ ra tất cả để giúp anh ấy, thậm chí có thể vì anh hy sinh tính mạng. Ông đòi tiền phải không? Tôi đem tất cả quyền cổ phần đều cho ông, như vậy được chưa?" Minh Hạ đồng ý nói.

"Minh Hạ!" Tịch Mộc Thức Minh lộ vẻ xúc động, trái tim căng lên cảm giác một cổ tình cảm dạt dào khó nói nên lời. Cô thật sự là yêu anh, thế nhưng vì anh có thể không cần tới tính mạng!

"Tình anh em thật tốt khiến người ta xúc động. Anh em ruột cũng khó có được tình cảm như các người, tôi thật sự hoài nghi anh em các người có phải có quan hệ mập mờ gì không thể cho ai biết hay không." Tên đàn ông vờ vĩnh vỗ tay.

Tịch Mộc Thức Minh trao đổi một ánh mắt với Thành Điền Vũ bên cạnh, ngay sau đó để xuống tay phải cầm súng, vẻ mặt sốt ruột trầm giọng nói: "Anh em? Tôi hận nhất người khác nói cô ấy là em gái tôi, nhưng mà hôm nay may nhờ ông nhắc nhở tôi, cô ta cũng chỉ là người tôi hận nhất, tôi cần gì tự mình mạo hiểm tới cứu cô ta?"

"Đừng giở trò lừa bịp! Một câu thôi, có giao tiền hay không?" Tên đàn ông thấy người bên đối phương tất cả đều buông lỏng đề phòng, không khỏi nổi lên nghi ngờ.

"Tiền tôi nhất định không giao, tùy ông thả người hay không, tôi mặc kệ rồi. Chẳng qua tôi nói cho ông biết, nếu ông giết cô gái này, thì chút quyền cổ phiếu trên tay cô ta cũng đánh mất."

"Không thể nào, đây nhất định là trò lừa bịp của các người!" Tên đàn ông lôi kéo Minh Hạ tiến lên, đám lâu la dưới tay hắn cũng buông lỏng tay xuống, không hiểu nhìn nhau.

Thấy Minh Hạ đã bị kéo tới cầu thang, Tịch Mộc Thức Minh lập tức nhào tới hắn, một quyền hung hăng đâm vào mặt hắn, sau đó cao giọng nói với cô: "Em đi mau!"

Minh Hạ còn chưa kịp thấy rõ ràng, liền bị anh rống to kéo thần trí về. Anh rồ cuộc muốn như thế nào?

"Em còn không đi?" Thấy cô vẫn còn ngơ ngác đứng tại chỗ, anh gấp đến độ mắng to.

"Không được!" Cô lấy lại tinh thần, muốn tiến lên kéo anh, nhưng mấy cảnh sát lại cưỡng ép dẫn cô đi.

"Thức Minh!" Trời ạ, cô không muốn đi một mình, vô luận là sống hay chết, cô đều muốn ở cùng anh.

Cô đã đồng ý không rời khỏi anh, không trốn tránh anh, tại sao đến lúc nguy hiểm, anh lại muốn cô đi?

"Em đi mau, anh lập tức theo sau."

"Không được!" Nước mắt của cô không khống chế được, từng giọt rơi xuống. Cô sợ mất đi anh, cô đã không thể giống như năm năm trước, cố làm ra vẻ tiêu sái rời khỏi anh.

Thấy nước mắt của cô, Tịch Mộc Thức Minh càng lo lắng điên cuồng hét lên: "Đi mau!"

Anh nhất định phải đưa cô bình an trở về, cô không thể bị bất kì thương tổn gì!

Minh Hạ lệ rơi đầy mặt, khóe miệng bị đau cũng không bằng nỗi đau trong lòng. Lần này anh tới cứu cô, nhưng lại để cho cô rời đi một mình.

Cảnh sát tăng thêm sức lực trên tay, mạnh mẽ mang Minh Hạ rời khỏi tình cảnh hỗn loạn.

Sau khi cô rời khỏi tầm mắt của anh, Tịch Mộc Thức Minh không còn khách khí nữa, cầm súng liền muốn giết cái tên cặn bã ghê tởm này, "Tao cho mày biết, cô ấy căn bản cũng không phải là em gái tao, cô ấy là người phụ nữ của tao! Công ty là của tao đấy, tao sẽ không

giao cho bất luận kẻ nào. Minh Hạ cũng là của tao, tao sẽ không để cho bất luận kẻ nào có ý đồ với cô ấy! Chúng mày những người này, vẫn chỉ nghĩ diệt trừ tao cùng cô ấy, hiện tại tao muốn chúng mày biết mình có bao nhiêu ngu xuẩn." Anh quăng xuống lời ngạo độc, liền muốn bóp cò súng.

Tên đàn ông đột nhiên nổi điên kéo xuống súng của anh, tận dụng cố gắng lớn nhất đi vãn hồi cái mạng nhỏ của mình, cùng Tịch Mộc Thức Minh vật lộn. Ánh mắt của hắn trong nháy mắt trở nên âm trầm lạnh lẽo, vươn tay lau đi vết máu tươi trước ngực, trong mắt bắn ra một tia nhìn dường như có thể hại người.

Tên đàn ông rút ra kiếm võ sĩ đạo ở trên tường, hung hăng chém về phía Tịch Mộc Thức Minh.

Tịch Mộc Thức Minh không ngờ đối phương dùng tới chiêu này, hét lớn một tiếng rồi rút lấy con dao nhỏ sắc bén trong túi vung về phía tên đàn ông, rất có quyết tâm cùng hắn liều mạng đến cùng.

Bên trong nhà khói lửa bốn bề, tiếng súng thỉnh thoảng vang lên, ở bên ngoài Minh Hạ đã vã nước mắt rơi đầy mặt. Cô không có biện pháp nghe theo lời nói của Thức Minh đi thẳng về phía trước, cô chỉ muốn ở lại bên cạnh anh.

Bỏ lại người cảnh sát đang đỡ lấy tay cô, cô chạy vào bên trong nhà, chỉ thấy Tịch Mộc Thức Minh nằm trên mặt đất, khổ sở nhắm mắt, lại lộ ra nụ cười chiến thắng, những người khác cũng đã giải quyết được đám còn lại.

Tịch Mộc Thức Minh máu me đầy người, sắc mặt tái nhợt được xe cứu thương đưa tới bệnh viện cứu cấp.

"Tại sao em lại ở trong bệnh viện? Vết thương của em có nghiêm trọng không?" Anh mở mắt nhìn thấy khuôn mặt tái nhợt của Minh Hạ, không khỏi quan tâm hỏi.

Minh Hạ đôi mắt ửng hồng, đau lòng nhìn tất cả vết dao lớn nhỏ trên người anh cùng với vết thương đạn bắn trên vai phải của anh. Đến

lúc này, anh còn để ý đến cô nhiều hơn chính mình.

"Tại sao lại không nói lời nào?" Nhìn vẻ mặt ưu thương của cô, anh đột nhiên cả người từ trên giường bắn dậy, "Con của chúng ta có chuyện gì sao?"

Động tác mạnh của anh dọa sợ mọi người!

"Trời ạ, anh ngốc sao? Biết rõ mình có cả đồng vết thương đạn bắn với lại vết dao mà còn lộn xộn." Cô vội vàng đẩy anh nằm xuống giường bệnh, "Không cho phép anh lộn xộn nữa!"

"Em còn chưa nói rõ ràng, em bị thương thế nào? Con của chúng ta sao rồi? Minh Hạ, em thật không có chuyện gì chứ?" Nhìn mắt cô lại đầy nước mắt, tim của anh lại đau.

"Em không sao, con của chúng ta cũng không có chuyện gì!" Nhìn anh vẫn còn nhanh nhẹn, cô cũng hơi yên tâm một chút, "Chính anh cũng bị thương, sao còn nhớ tới chuyện của em, tự chăm sóc tốt cho mình trước đi!"

Anh dùng ánh mắt nghi ngờ nhìn chăm chú vào người đi theo bên anh, "Nhưng tại sao em lại ở bệnh viện?"

"Thức Minh, em muốn chờ anh tỉnh lại sau khi phẫu thuật, em muốn luôn ở bên anh."

"Em... em thật sự muốn ở bên cạnh anh?" Anh cảm động đến mức tim muốn phình ra, âm thanh trở nên khàn khàn.

"Đúng, trọn đời trọn kiếp đều ở bên anh!" Cô cúi đầu hôn nhẹ lên gương mặt của anh. Có phải là anh em hay không cũng không sao cả, muốn cô cả đời trăm luân cũng tốt hơn so với mất đi anh. Cô chỉ cần anh là được, còn suy nghĩ của những người khác, cô mặc kệ!

Anh tự tay kéo đầu cô xuống thấp hơn, bất ngờ hôn môi cô, tất cả lời muốn nói đều để cho nụ hôn nóng rực tự nhiên biểu đạt.

Hai người bọn họ hôn môi nồng nhiệt khiến người bên cạnh đều

nhìn tới mặt hồng tai đỏ, khó mà tin được người bị thương còn có thể có hành động nhiệt tình thế này.

"Khụ khụ... Kiềm tiểu thư, chúng tôi phải vào rồi." Một vị bác sĩ ngượng ngừng ngắt lời.

Minh Hạ hồi hồn đứng dậy, trấn an mà cười với Tịch Mộc Thức Minh, "Ngủ ngon, em sẽ chờ anh tỉnh dậy."

Anh mỉm cười gật đầu, yên tâm ngủ.

Chuyện Tịch Mộc Thức Minh bị thương ở Đài Loan truyền khắp trong giới kinh doanh, dĩ nhiên chuyện Minh Hạ từ Ngũ tiểu thư của Tịch Mộc gia đột nhiên biến thành vợ của Tứ thiếu gia cũng được truyền thông miêu tả là một câu chuyện tình yêu xinh đẹp khác cốt ghi tâm, làm mọi người bàn tán say sưa, cho rằng hai người là một cặp trai tài gái sắc vô cùng xứng đôi, không có chút vấn đề nào.

Mà Ủy Tử cuối cùng cũng không chống lại được sự khuyên can của mọi người cùng sức ép từ Tịch Mộc Thức Minh vui vẻ chấp nhận việc con gái của mình gả cho Tứ thiếu gia mà bà kiên kị nhất, đổi làm con dâu của Tịch Mộc gia.

"Con của chúng ta ngày sau nhất định có thể trở thành nhân vật xuất sắc!" Anh tràn đầy tự tin nói.

Nhìn Thức Minh khoác lác mà không biết ngượng, cô chầm chọc nói: "Nếu như con không phải như vậy, vậy anh sẽ rất thất vọng a?"

"Không có nếu như, con nhất định sẽ như vậy!" Anh ôm lấy cô, "Bởi vì gặp phải nguy hiểm, nó vẫn có thể bám chặt vào trong bụng của em mà."

Cô nhìn những cây hoa anh đào trong vườn, say mê đắm chìm vào cảnh vật xinh đẹp mê người.

"Em thích những cây hoa anh đào này sao?"

"Rất thích."

"Vậy em nhất định phải vĩnh viễn ở bên anh." Anh đột nhiên nói.

Lời nói thâm tình đột nhiên tới làm cho cô có chút sửng sốt, nhưng một ý nghĩ đùa dai lập tức hiện lên trong đầu cô. Cô quyết định chơi thêm một lúc nữa!

"Anh là bởi vì đứa bé mới chịu kết hôn với em sao?"

"Không phải!" Anh nghiêm túc phủ nhận, "Anh sớm đã quyết định muốn kết hôn với em."

"Thật sao? Đó là chuyện bắt đầu từ lúc nào?"

Anh không nói, chỉ là tăng thêm lực ôm cô, liên tục ôm hôn cô, "Lâu đến nỗi ngay cả chính mình cũng quên rồi."

Cô vui vào trong lòng người đàn ông đang nở nụ cười xinh đẹp, "Em đã đồng ý gả cho anh rồi, anh đừng lo lắng nữa."

"Thật sẽ không đổi ý?" Anh vui vẻ, nắm chặt vai của cô nhìn cô.

"Không đổi ý!" Cô nghiêm túc lại nói một lần nữa. "Em rất yêu anh, cho nên phải gả cho anh."

"Lần này, Tịch Mộc Minh Hạ không còn là em gái của anh nữa, mà là vợ yêu duy nhất của anh."

"Đúng vậy, vợ của anh!" Cô ghé vào lỗ tai anh thì thầm.

Anh lần nữa ôm chặt cô, nội tâm kích động thật lâu không thể yên bình lại.

Hai người bọn họ ở trong đêm trăng gió nhẹ thổi hiu hiu, có vườn anh đào rộng lớn, hồi lâu cũng không tách ra, cho đến khi anh phát hiện trên mái tóc cô dính một cánh hoa anh đào màu hồng thì nhẹ nhàng lấy xuống cho cô, đặt trong lòng bàn tay cho cô nhìn.

Cô từ trên tay anh cầm lên cánh hoa nhẹ vuốt.

"Minh Hạ."

"Dạ?"

"Ý nghĩ của hoa anh đào không phải là vẻ đẹp ngắn ngủi, mà là vui vẻ." Anh yêu say đắm nhìn cô.

Hoa trên tay cô rơi xuống mặt đất, ngẩng đầu nhìn về phía gương mặt dịu dàng tuần lãng của anh, sau đó lộ ra nụ cười hạnh phúc nhất, "Vậy điều vui sướng lớn nhất của em chính là yêu anh, Thức Minh!"

Những cánh hoa màu phấn hồng tung bay trong đêm trắng là thần chú huyền bí của tình yêu, những người yêu nhau dưới sự bảo hộ che chở của chúng, cuối cùng cũng có được hạnh phúc nở hoa kết trái...

Hết

